

П. Г. УДХАУС
СМЕХОТВОРЕН ГАЗ

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1995

chitanka.info

1

Тъкмо бях започнал да пиша тази история, когато един мой литературен побратим, който беше имал изнурителна нощ с ПЕН-клуба, нахълта при мен, за да вземе назаем малко сода бикарбонат. Тъй че реших заедно с нея да му дам за инспекция и моето творение, в случай че нещо съм оплескал. Защото до този момент не бях разказал свястно нито една история в живота си, като изключим някой и друг виц за шотландеца, ирландеца и евреина в пушилнята на „Търтеите“. Да не говорим, че даже и тогава обикновено му изпускам нишката. А това, на което наблягат всички познавачи на словото, е доброто начало.

Така че казах: „Хм, дали не мога да ти прочета нещо?“ а, той отвърна: „Ако трябва“, и после пак аз: „Добре тогава“.

— Опитвам се да нахвърля на хартия — рекох му — една доста объркана история, която ми се случи преди около година. Още не съм напреднал много. Започвам оттам, където срещам хлапето.

— Какво хлапе?

— Онова хлапе, което срещам — поясних аз и наченах както следва:

„Хлапето седеше в едно кресло. Аз седях в друго. Лявата му буза беше подута. И моята лява буза беше подута. То разгръщаше страниците на «Националното географско списание». Аз също. С две думи, и двамата бяхме налице.

Хлапето изглеждаше неспокойно. Явно «Националното географско списание» не успяваше да го хвърли в тотален захлас. Преливащият от букли невръстен екземпляр го оставяше за минута, после отново го взимаше за минута, а после пак го оставяше за минута. И тъкмо в една от тия едноминутни фази «вземи-остави» то вдигна очи и ме погледна.

— Къде са — попита подрастващият — останалите момчета?“

На това място моят литературен побратим отвори очите си, които беше притворил страдалчески. Видът му бе на човек, в чиито нос е била натикана смърдяща риба.

— Каниш ли се — изпъшка той — да публикуваш тия безсмислици?

— Историята е за лично ползване. Ще бъде поставена в семейните архиви и завещана на правнуците ми.

— Е, ако ме питаш, въпросните млади екземпляри няма да схванат нито дума. Къде се предполага, че протича това действие?

— В Холивуд.

— Ами ще трябва да го обясниш. И тия кресла. Какво общо имат те? Какви кресла? Къде?

— Бяха в чакалнята на един зъболекар. Там се срещнахме с хлапето.

— Кое е това хлапе?

— Оказва се, че е малкият Джоуи Кули, детето-звезда на филмовия небосклон, идолът на американските майки.

— А ти кой си?

— Аз? — опулих се малко изненадан, защото сме били заедно още от училище. — Като че ли не ме знаеш, старче. Реджи Хевършот.

— Искам да кажа, че трябва да се представиш на читателя. Той няма шесто чувство за това кой си ти.

— А не трябва ли да бъде осветлен за това лека-полека в процеса на разказа?

— Разбира се, че не. Основното правило, когато искаш да разгърнеш една история, е още от самото начало да изясниш максимално точно кой кой е и кога, къде и защо е. Най-добре е да започнеш отначало.

После си взе содата и се оттегли.

И така, да направим кръгом и да се залавяме за работа наново. Моето име, както беше загатнато по-нагоре, е Реджи Хевършот. Реджиналд Джон Питър Суидин, третият граф Хевършот — това за протокола, а за приятелите — Реджи. На двадесет и осем години съм и малко отгоре, а по времето, за което пиша, бях около двадесет и седем и пак малко отгоре. Височина — метър осемдесет и пет и половина сантиметра, очи — кафяви, коса — с цвят на добре узрял морков.

Забележете, като казвам, че съм третият граф Хевършот, нямам предвид, че винаги съм бил такъв. О, не, съвсем не. Започнах от

дъното и си проправих пътя до висините. Години наред упорито си преживявах просто като Р. Дж. П. Суидин с пълното съзнание, че това ще е името, което ще бъде гравирано на надгробния ми камък, когато възникне въпросът за надгробни камъни. Що се отнася до шансовете ми да пипна титлата, не мисля, че като начало ми се падаха повече от осем на сто, ако не и по-малко. Теренът беше гъчкан от калени играчи, пред които моя милост ряпа да яде.

Но знаете как стават тия неща. Чичовци предават богу дух. Братовчеди хвърлят топа. И капка по капка, троха по троха, преди да разбереш къде си — хоп, опекла ти се работата, нали така.

Ето това съм аз и освен казаното дотук не мисля, че има нещо друго интересно, що се отнася до моята особа. Бях член на боксьорския тим на Кеймбридж и това май е всичко. Искам да кажа, просто съм едно от свестните момчета. Така че преминаваме напрано на това как се озовах в Холивуд.

Една сутрин, както си дъвчех с наслада пържените яйца с бекон, телефонът иззвъня. Беше старият Хорас Плимзол, който ме молеше да се отбия в офиса му по извънредно важен въпрос. Ама разбира се, отвърнах, разбира се, и ето ме, литнал като изключително доволна лястовичка.

Падах си по стария Плимзол. Той беше семейният адвокат и напоследък, покрай цялата тая история с встъпването ми в длъжност, се бяхме виждали доста често. Нахълтах в офиса му и го намерих, както винаги, затънал до гуша в сметки за връщане на неправомерно иззети вещи и какво ли не още. Той ги забърса на една страна, изплува отгоре им и ме погледна над очилата си.

— Добро утро, Реджиналд.

— Добро утро.

После си свали очилата, избърса ги и пак ги сложи.

— Реджиналд — произнесе той тържествено, като ме фиксира отново, — сега ти си глава на фамилията.

— Знам — отвърнах. — Какъв майтап, а? Да не би да имам нещо за подписване?

— За момента не. Това, за което трябваше да те видя днес, е от по-личен характер. Искане ми се да изтъкна, че върху теб, като глава на

семейството, бяха прехвърлени известни обязанности, които, сигурен съм, ти няма да пренебрегнеш. Сега ти имаш задължения, Реджиналд, и тези задължения трябва да се изпълняват без оглед на цената. Noblesse oblige^[1].

— О-о, а-а? — рекох само, защото хич не ми хареса как прозвуча всичко това. Започна да ми прилича малко на намек. — Каква е лошата новина? Дали някой родственик по непряка линия иска да бръкне в касичката?

— Нека започна от началото — старият Плимзол отърси някаква бележка за запор от ръкава си. — Току-що имах разговор с леля ти Клара. Тя е обезпокоена.

— О, така ли?

— Безмерно обезпокоена за братовчед ти Егремонт.

Аз зацъках съчувствено. Не бих казал, че останах поразен от представената ми информация. Откакто Егремонт възмъжа, тази зловеща леля беше хронично обезпокоена за младежа, който растеше под крилото ѝ и се славеше като най-бележитият къркач на Уест Енд^[2]. Години наред всички се мъчеха да убедят Еджи, че е загубена кауза да се опитва да изпие целия алкохол в Англия, но той продължаваше да упорства с опитите. Беше се запънал като магаре на мост, а леля Клара се безпокоеше.

— Знаеш ли на какво е способен Егремонт?

Трябваше да помисля малко.

— Ами една вечер след Годишното състезание с лодки^[3] го видях да обръща шестнадесет двойни уискита със сода, но дали оттогава е показал нещо по-добро, или...

— От години той причинява на лейди Клара най-сериозно безпокойство. А сега...

Аз вдигнах ръка.

— Не ми казвай. Нека да отгатна. Издрънкал е някой полицай по каската?

— Не. Взел, че...

— Метнал рохко яйце в електрическия вентилатор на някой първокласен ресторант?

— Не. Той...

— Не може да е пречукал някого, нали?

— Не. Избягал е в Холивуд.

— Избягал в Холивуд?

— Из-бя-гал в Холивуд — натърти старият Плимзол.

Не схващам накъде бие и му го казах. Той продължи да каканиже:

— Неотдавна лейди Клара беше разтревожена от здравословното състояние на Егремонт. Ръцете му трепереха и се оплакваше от паяци, лазещи по врата му. Затова, следвайки съвета на някакъв специалист от Харли Стрийт, тя реши да го изпрати на една от ония околосветски разходки по море с надеждата, че свежият въздух и промяната на пейзажа...

Веднага съзрях очебийния пропуск.

— Но тези кораби имат бюфети.

— На барманите им беше строго наредено да не сервират на Егремонт.

— Това не би му се понаправило.

— Не му се е понаправило. Писмата му до вкъщи, а също и почти ежедневните му телеграми, бяха пълни с жалби. И всичките с еднакво кисел тон. И когато, на път за дома, корабът спрял край Лос Анджелис, той го напуснал и отишъл в Холивуд, където е и сега.

— Леле-мале! И сега, предполагам, се налива като пробита бъчва.

— Информация от първа ръка в момента липсва, но, мисля, ясно е, че случаят е такъв. Не това обаче е най-лошото. Не това предизвика този силен смут у лейди Клара.

— Не?

— Не. Имаме причини да смятаме от някои пасажии в последното му писмо, че той възнамерява да сключва брак.

— Така ли?

— Така. Думите му не оставят място за съмнение. Той или е сгоден, или е на път да се сгоди за някаква тамошна млада жена. А ти знаеш какви са младите жени, които изобилстват в Холивуд.

— Сладурани, така съм чувал.

— На външен вид са без съмнение такива, но едва ли могат да бъдат подходяща партия за братовчед ти Егремонт.

Това не го разбирах. Според мен, човек като Еджи ще е дяволски късметлия, ако изобщо някое момиче го вземе. За съжаление публиката

в момента не би възприела подобна мисъл и аз я запазих за собствена консумация. Старият Плимзол изпитваше някакво необуздало благоговение пред фамилията и забележката ми би го наранила. Вместо това се заинтересувах каква е моята роля в играта.

Той се взря в мен като главния жрец, подтикващ младия водач на племето към благородни дела.

— Замини за Холивуд, Реджиналд, и вразуми този заблуден младеж. Сложи край на тия безсмислици. Упражни властта си на глава на фамилията.

— Кой, аз?

— Да.

— Хм.

— Не хъмкай.

— Ха.

— Не хакай. Твоят дълг е ясен. Не можеш да изклинчиш.

— Но Холивуд е на толкова мили отгук.

— И все пак, твое задължение е, като глава на семейството, да потеглиш нататък без нито секунда отлагане.

Запредъвквах долната си устна. Да си призная, не можех да разбера защо трябва да се опитвам да сложа спирачка на — както ми се струаха — похвалните похождения на Еджи. Живей си и остави другите да си живеят — това е моето мото. Ако Еджи желае да се бракосъчетае — нека, така гледах аз на нещата. Бракът можеше да му подейства добре. Всъщност, трудно беше човек да се сети за нещо, което не би му подействало така.

— Хм повторих аз.

Старият Плимзол се суетеше с молива върху лист хартия очевидно изготвяйки маршрути и разни такива.

— Пътуването е, както казваш, дълго, но абсолютно просто. Като пристигнеш в Ню Йорк, ще вземеш, струва ми се, първокласния влак за Чикаго. След кратък престой там...

Сепнах се.

— Чикаго? Да не би да се минава през Чикаго, а?

— Да. В Чикаго правиш смяната на влаковете. И оттам до Лос Анджелис е само...

— Почакай малко — викнах. — Това предложение започва да ми звучи по-смислено. Световният шампионат по бокс тежка категория

започва в Чикаго след малко повече от седмица.

Разгледах въпроса в светлината на новите факти. Цял живот съм мечтал да видя един от тия световни шампионати, но никога не съм бил в състояние да си позволя пътуването. Сега ми просветна, че след като вече имам титлата и всичките му джунджурии, дето вървят с нея, само да щракна с пръсти — и там съм. Най-странното е, че не се бях сетил за това преди. Винаги му трябва малко време на човек да свикне с идеята, че светът му се предлага на тепсия.

— Колко далече е Холивуд от Чикаго?

— Струва ми се на малко повече от два дена път.

— Тогава нито дума повече — отсякох. — Дадено. Изобщо не мисля, че ще мога да направя нещо за стария Еджи, но поне ще ида да го видя. — Превъзходно.

Последва пауза. Усетих, че се задава още нещо.

— И... такова... Реджиналд.

— Моля?

— Ще бъдеш осторожен, нали?

— Осторожен?

Той се изкашля и запремята някакво заявление.

— Имам предвид относно самия себе си. Тези холивудски жени притежават, както отбеляза преди малко, доста личен чар...

Засмях се от сърце.

— Мили боже! Та мен няма да ме погледне нито едно момиче.

Това изглежда подразни благоговейното му чувство към фамилията. Той се намръщи укорително.

— Ти си граф Хевършот.

— Знам. Но и така да е...

— И ако не греша, и преди са те поглеждали момичета.

Разбрах за какво намеква. Преди две-три години, когато бях в Кан, се сгодих за едно момиче на име Ан Банистър, американска журналистка, която прекарваше там ваканцията си. И тъй като по това време бях очевидният наследник, тази моя постъпка предизвика известно оживление сред по-старите клонове на фамилията. Мисля, че настъпи значително облекчение, когато годежът се разтури.

— Всички от рода Хевършот са били крайно податливи и импулсивни. Сърцата ви властват над главите ви. Така че...

— Хайде, хайде, разбрах. Ще бъда осторожен.

— Тогава няма да кажа нито дума повече. Verbum — а-а-а — sapienti satis^[4]. И ще потеглиш за Холивуд колкото се може по-скоро?
— Моментално — отвърнах.

Имаше кораб, който тръгва в сряда. Като хвърлих набързо в куфара една яка и една четка за зъби, успях да го хвана. Кратък престой в Ню Йорк, няколко дена в Чикаго, и вече бях във влака за Лос Анджелис, който тракаше с пълна пара през това, което май се казва Илинойс.

И както си седях във вагона за наблюдение на втората сутрин от пътуването, пуших си лулата и си мислех туй-онуй, ето че Ейприл Джун се появи в живота ми.

Цялостният ефект беше като че съм погълнал пръчка динамит и някой я е взривил във вътрешностите ми.

[1] Noblesse oblige (от фр.). — Благородството задължава. — Бел.пр. ↑

[2] Уест Енд — западната аристократическа част на Лондон. — Бел.пр. ↑

[3] Става дума за ежегодното състезание с лодки между университетите в Оксфорд и Кеймбридж. — Бел.пр. ↑

[4] Verbum sapienti satis (лат.). На умния стигат малко думи, за да разбере. — Бел.пр. ↑

2

Тези вагони за наблюдение, ако не знаете, са разположени на мястото на вагона с охраната в английските влакове. Минаваш през една врата и излизаш на платформа с няколко стола, сядаш там и си гледкаш пейзажа. Който, разбира се, се излива в изобилие, защото, както вероятно знаете, Америка е нещо голямо, особено западните райони, и веднъж качиш ли се на влак за Лос Анджелис, можеш да си пътуваш до безкрайност.

Както и да е, споменах вече, че както си седях на втората сутрин от пътуването на платформата за наблюдение и наблюдавах, вратата се отвори и ме остави като треснат.

Това, разбира се, не е съвсем точно казано и като се връщам да редактирам, трябва да изгладя изречението. Защото нямам предвид, че нещо ме е цапардосало по главата. Това, което ме остави като треснат, беше не самата врата, а създаването, което влезе през нея. А именно, най-прекрасното момиче, което съм виждал в живота си.

Имаше нещо у нея, което удряше наблюдателя като куршум, и това беше нейната мила, крехка, замечтана нежност. Някакъв негроиден екземпляр от обслужващия персонал на влака я беше придружил до вратата с една възглавница под мишница, която сложи в стола срещу мен, и тя му благодари с нещо средно между мелодия и гукане, което накара пръстите на краката ми да се накъдрят в обувките. И когато ви кажа, че към тази замечтана нежност вървяха и чифт големи сини очи, съвършено моделирано шаси и деликатна усмивка, която отваряше трапчинка на дясната буза, веднага ще разберете защо две секунди след като тя доплува отпреде ми, аз вече стисках лулата си с такава сила, че кокалчетата ми побеляха, а въздухът излизаше през носа ми на кратки, бързи издихания. Със свободната ръка си стегнах вратовръзката и ако имах дълъг мустак, няма никакво съмнение, щях да го засуча.

Цветнокожият брат хукна обратно към своите задължения, за което си получава плика с месечното възнаграждение, а тя приседна

като уморено цвете с клюмнала главица. Не може да не сте виждали как клюмват уморените цветя. И така нещата застинаха за следващите няколко минути. Тя вдишваше и издишваше. И аз вдишвах и издишвах. Тя гледаше как пейзажите се изнизват. И аз правех същото с пълното съзнание, че практическите възможности за влизане в контакт се свеждат до нула. Сякаш бяхме на различни континенти.

И униинето, породено от този факт, тъкмо започваше да се спуска върху ми като мъгла, когато внезапно я чух да издава остър писък и видях да търка окото си. И най-големият тъпак би разбрал, че в него е влязла една от няколкото пращинки, които плуваха из въздуха.

Това реши целия труден проблем. Как иначе бих могъл изобщо да прекрача бариерата, ако разбирате какво искам да кажа, и да завържа познанство. Случи се така, че ако има нещо, в което съм добър, то е да вадя разни неща от очите — пращинки, мушички и комари по пикници или където и да било другаде. Да измъкна кърпичката си за мен беше въпрос на секунда и не мисля, че бях минали повече от още две, когато тя вече ми отправяше прочувствени „благодарята“, а аз й връщах с „няма-защота“, докато пъхах кърпичката си обратно в ръкава. Да, преди по-малко от минута бях напълно отчаян, че едва ли някога ще мога да започна нещо от рода на красиво приятелство, а ето ме сега — завоювал здрави позиции.

Най-странното е, че не можах да видя никаква пращинка, но трябва да е била там, защото момичето каза, че сега е добре и, както споменах, започна да излива прочувствени благодарности. Целият бях залят от благодарности. Дори и ако я бях спасил от манджурски бандити, пак нямаше да може да бъде по-благодарна.

- Благодаря, о, толкова много благодаря — изгука тя.
- Няма защо — отвърнах скромно аз.
- Толкова е ужасно, когато ти влезе пращинка в окото.
- Да. Или мушица.
- Да. Или комарче.
- Да. Или саждичка.
- Да. И не можеш да спреш да си търкаш окото.
- Забелязах как си го търкахте.
- А не трябвало да се търка.
- Да, струва ми се, че не трябва да се търка.
- А на мен винаги ми се иска да го търкам.

— Е, така се получава.

— Червено ли ми е окото?

— Не, синьо.

— Усещам го червено.

— Изглежда синьо — уверих я и бих добавил, че става дума за онова синьо, което може да се види единствено в лятното небе или притихнала лагуна, но тя ме прекъсна.

— Лорд Хевършот, нали?

Бях изненадан. Добрата ми стара муцуна е характерна и индивидуална, но не бих казал известна. А всякакво предположение, че сме се срещали преди и съм я забравил, бе абсурдно.

— Да — казах. — Но как...

— Видях ваша снимка в един нюйоркски вестник.

— О-о, а-а, разбира се — спомних си, че когато корабът пристигна в Ню Йорк, наоколо се мотаеха репортерчета с камери. — Знаете ли — рекох, като я погледнах изпитателно, — вашето лице ми се вижда също невероятно познато.

— Сигурно сте ме виждал в киното.

— Не, не съм бил там.

— Във филмите.

— Във фил... Мили боже! — ахнах аз. — Да не би да сте Ейприл

Джун?

— Да.

— Гледал съм десетки ваши филми.

— Харесвате ли ги?

— Обожавам ги. Не казахте ли, че сте била в Ню Йорк?

— Да. Имах участие там.

— Ех, да знаех.

— Е, не беше тайна. Защо бихте искал да знаете?

— Защото... Е, искам да кажа... Ами, мисълта ми беше, че доста бързо минах през Ню Йорк и ако знаех, че сте там, ъ-ъ... нямаше да бързам толкова.

— Разбирам — тя спря, за да приглади един немирен кичур.

— Май е доста ветровито тук.

— Има нещо такова.

— Защо да не отидем до моята дневна? Ще ви разбъркам един коктейл. Почти е време за обяд.

— Чудесно.

— Да тръгваме тогава.

Поразсъждавах известно време, докато се клатушкахме през влака. Мислите ми бяха за стария Плимзол. Много добре беше, че ме предупреди да съм осторожен, но той просто не би могъл да предвиди нещо подобно.

Стигнахме дневната и тя позвъни. Появи се един негроиден тип — не същият негроиден тип, който ѝ беше носил възглавницата, а друг, и тя го помоли за лед с меден гласец. Той отхвърча, а тя отново се обърна към мен.

— Толкова съм ви благодарна. Искане ми се да се опознаем по-отблизо. Ще ви бъде ли приятно да преминем на ти?

— Разбира се, разбира се — почервениях аз от удоволствие.

— Е то например не мога да разбера тези английски титли — изгука тя сладко.

— Така ли? — отвърнах.

— Да. Нищо не ми доставя по-голяма наслада, от това да се свра някъде с добра английска книга, но титлите винаги са ме обърквали. Нюйоркският вестник те нарече граф Хевършот. Граф същото ли е като херцог?

— Не съвсем. Херцозите са малко по-високо.

— А същото ли е като виконт?

— Не. Виконтите са малко по-надолу. Ние, графовете, така да се каже, им се надсмиваме. Всички им се дуют, горкичките.

— А каква е съпругата ти? Графиня?

— Нямам съпруга. Ако имах, щеше да е графиня.

В очите ѝ се появи някаква блуждаеща светлина.

— Графиня Хевършот — промълви тя.

— Точно така. Графиня Хевършот.

— Какво е Хевършот? Мястото, където живееш?

— Не. Всъщност не знам откъде се е взело това Хевършот. Семейната бърлога е в Бидълфорд, Норфък.

— Красиво ли е?

— Доста сносна барака.

— Назъбени стени?

— Изобилие от назъбени стени.

— И сърни?

— Срещат се и сърни.

— Обичам сърните.

— И аз. Срещал съм няколко доста прилични екземпляра. В този момент влезе приносителят на лед. Тя изостави темата за добитъка и се засуети с приготвянето. След малко беше готова с питието ми.

— Дано да е добре. Страхувам се, че не ме бива много в правенето на коктейли.

— Превъзходен е — уверих я. — С характерен вкус. Ти няма ли да изпиеш един?

Тя поклати глава и ми отправи една от ония нейни деликатни усмивки.

— Аз съм доста старомодна. Не пия и не пуша.

— Мили боже! Наистина ли?

— Да. Опасявам се, че съм една сдържана и скучна домошарка.

— Не, по дяволите. Не и скучна.

— О, да, точно скучна. Може да ти се вижда странно, като имаш предвид, че съм в киното, но по душа съм наистина само едно малко домашно животинче. Най-щастливите ми часове са сред моите книги и цветя. И обичам да готвя.

— О, не, и да готвиш?

— Да, точно така. Приятелите ми се майтапят с мен. Идват да ме вземат за някое парти и ме намират в кухнята с карирана престилка да правя сандвичи със сирене. Никъде не съм по-щастлива, отколкото в моята кухня.

Отпих благоговейно от питието си. Всяка следваща дума, която произнасяше, ме убеждаваше все повече, че пред мен стои ангел в човешка форма.

— Значи живееш съвсем сам в... как беше името на това място?

— Бидълфорд? Е, не съвсем. Искам да кажа, всъщност още не съм се нанесъл. Получих титлата съвсем наскоро. Но предполагам, че до края на сезона ще се установя там. Старият Плимзол ще получи удар, ако не го направя. Той е нашият семеен адвокат и си има свои схващания по тия въпроси. Главата на фамилията винаги е обитавал замъка.

— Замъка? Ама това замък ли е?

— О, да, точно така.

— Истински замък?

— О, да, съвсем.

— И много ли е стар?

— Истинска антика. Всъщност, една от поруганите, които Кромуел доста е поочукал.

Блуждаещата светлина отново се появи в очите ѝ. Тя въздъхна.

— Ах, сигурно е прекрасно да имаш такъв чудесен стар дом. Холивуд е толкова нов и... ослепителен. Човек се уморява от блясъка му. Целият е така...

— Ослепителен?

— Да, ослепителен.

— И това не ти ли харесва? Искам да кажа, намираш ли го прекалено ослепителен?

— Не, не ми харесва. Разтърсва ме из основи. Но какво мога да направя? Моята работа е там. Човек трябва да жертва всичко заради своята работа.

Тя въздъхна отново и на мен ми се стори, че съм надзърнал в една велика човешка трагедия.

След това се усмихна храбро.

— Но нека не говорим за мен. Разкажи ми за себе си. За първи път ли идваш в Америка?

— Да.

— И защо си тръгнал към Холивуд? Там отиваш, нали? Няма да слизаш някъде преди Лос Анджелис?

— О, не, запътил съм се към Холивуд. Може да се каже по работа, малко или много. Виждаш ли, ненадейно възникна един семеен проблем. Един мой братовчед се държи като магаре по тия места. Да не би случайно да си го срещала? Висок младеж с белезникава коса на име Егрмонт Манеринг?

— Не.

— Е, той е в Холивуд и, както се разбира, се кани да се жени. А ние се опасяваме, като си знаем Еджи, че тази бъдеща булка е някоя ужасяваща огнена драконка. В който случай е наложително да се осуетят тези планове. Възложено ми е да се справя с това.

Тя поклати глава.

— Разбирам. Да, не ще и дума, разтревожен си. Повечето момичета в Холивуд са ужасни. Това е едно от нещата, които правят това място непривлекателно за мен. Затова имам толкова малко

истински приятели. Знам, че ме смятат за превзета, но какво мога да направя?

— Разбирам какво имаш предвид. Не е лесно.

— Предпочитам самотата пред това да се събирам с непривлекателни хора, които мислят само за партита. Макар че, в края на краищата, може ли човек да е самотен, ако има своите книги?

— Точно.

— И цветя.

— Именно.

— И своята кухня, разбира се.

— Абсолютно.

— Но ето че пак говорим за мен! Разказвай ми още за себе си. Само за да намериш братовчед си ли дойде в Америка?

— Не съвсем. Всъщност намерих начин да ударя с един куршум два заека, така да се каже. Става дума за шампионата по бокс тежка категория в Чикаго. Искаше ми се да видя някой и друг мач.

— Наистина ли ти харесва да гледаш бокс?

— Знам защо ме питаш — отвърнах. — Девет от десет случая са вятър работа, разбира се. Но този път беше супер. Струваше си да измина четири хиляди мили само, за да видя този пети рунд. — Споменът за него ме развълнува силно и трябваше да стана, за да илюстрирам разказа си. — Беше доста напечено и преди това, но в петия рунд нещата просто експлодираха. Шампионът успя да притисне своя човек в ъгъла и да го цапардоса право в носа. Другият претендент му отвърна с разкошно кроше в окото. Вкопчиха се. Реферът ги разтърва. Шампионът — бух в брадата, противникът — ниско в ребрата. Нов клинч. Разтървяване. Бой из целия ринг. Противникът пак нанася един лек в носа на шампиона, после право в ченето. Руква кръв с литри, из въздуха хвърчат зъби, уши и тям подобни. И тогава, точно преди звънеца, шампионът му праща един от тепиха...

Тук спрях, защото тя беше припаднала. В началото, когато си притвори очите, помислих, че го прави, за да може да слуша по-добре, но очевидно случаят не бе такъв. Тя се плъзна по седалката и безшумно загуби сваяст.

Сериозно се притесних. В ентузиазма си бях забравил какъв ефект може да има разказът ми върху това чувствително цвете и не знаех как да действам сега. Най-добрият начин, разбира се, да се

свести припаднал обект, е да му се ухапе ухото, но аз не можех ей така да ухапя това божествено женско ушенце. Освен всичко друго не я познавах достатъчно за целта.

За щастие, преди да се е наложило да предприема някаква стъпка, клепачите ѝ трепнаха и тя издаде лека въздишка. Очите ѝ се отвориха.

— Къде съм? — прошепна ангелското създание.

Погледнах през прозореца.

— Е, за мен тия места са нови — отвърнах, — но трябва да сме някъде в Ню Мексико.

Тя се изправи.

— О, чувствам се така покрусена!

— А?

— Трябва да ме мислиш за абсолютна глупачка, че припадам така.

— Грешката беше изцяло моя. Не трябваше да ти хвърлям в лицето ужасяващите детайли.

— Не. Повечето момичета щяха да се забавляват. Макар че не е женствено... Но, продължавай, лорд Хевършот, какво се случи после?

— Не, не, не бих ти казал и насън.

— Но, моля, кажи.

— Е, добре, само по същество — той го издрънка в ченето, разбираш ли, и с това приключи въпроса.

— Може ли да ми дадеш чаша вода?

Скочих към бутилката. Тя отпи развълнувано.

— Благодаря — прошепна, — сега съм по-добре. Съжалявам, че бях толкова глупава.

— Не беше глупава.

— О, бях ужасно глупава.

— Изобщо не беше глупава. Цялата случка прави чест на женската ти природа.

И тъкмо се канех да добавя, че в житейския ми път нищо не ме е трогвало по-дълбоко от начина, по който подбели очи, когато негроидният тип подаде нос от вратата и обяви, че обядът е сервиран.

— Ти тръгвай — каза тя. — Сигурна съм, че умираш от глад.

— А ти няма ли да дойдеш?

— Искан ми се да полежа малко и да си почина. Все още се чувствам... Не, ти тръгвай.

— Идва ми да се ритна отзад.

— Защо?

— Затова че бях такъв чук. Да излея тоя боклук в ушите ти.

— Моля те! Иди да обядваш.

— Но ти ще се справиш ли?

— О, да.

— Сигурна ли си?

— О, да, наистина. Ще полежа тук и ще си мисля за цветя. Често го правя — просто лежа и си мисля за цветя. Предимно рози. И всичко става отново красиво и благоуханно.

Така че аз поех сам. И докато дъвчех бифтека и скарата си, му ударих едно солидно мислене между хапките.

Разбира се, ясно ми беше какво се е случило. Тия вулканични симптоми не можеха да се сбъркат. Никое мъжко сърце не лумка така, както лумкаше моето без причина. На това му се вика истинска работа, а другото, което бях взел за разтърсваща мъжка страст, когато преди две години се сгодих за Ан Банистър, е било просто втора класа. Да, не можах да се изплъзна. Най-накрая Любовта изплете златните си окови и около Реджиналд Хевършот.

Подозирах го от самото начало. Още в мига, когато съзрях това момиче, съвсем ясно разпознах усещането, че тя е моята душа-близък, и всичко, което се случи между нас, ме увери в това. И точно нейната мила, нежна, деликатна зареаност ми беше влязла толкова дълбоко под кожата. Май винаги така се случва с мускулестите типове като мен. Нещо инстинктивно ни влече към крехките цветчета.

С тези трезви и сериозни мисли в главата аз си ометох бифтека и направих поръчка за ябълков сладкиш, придружен с бучка сирене.

3

Ще ви кажа защо мислите ми бяха трезви и сериозни. Защото можех да разпозная, че имам пред себе си, както се казва в книгите, не край, а начало. Казано иначе, това, че съм се влюбил от пръв поглед — добре, но този факт не ме грееше много. Накъде, питах се, ще поема сега? Какво ми е бъдещето? С други думи, какви стъпки да предприема, за да се стигне до щастливата развързка? Трябваше да се погледне очи в очи истината, че ако искам някога да си сложим халките и свещеникът да произнесе: „Ще вземеш ли, Реджиналд...?“, ме чака изнурителен труд. В никакъв случай не можеше да се гледа на цялата история като на фасулска работа.

Виждате ли, досега не съм ви го казвал, но във външния ми вид има някои дефекти, които не ми позволяват да бъда всеобщият галеник на противоположния пол. По външност не съм трепач. Метнал съм се на моя старец и ако някога сте го виждали, ще разберете какво имам предвид. Той беше сърцат войник и запален играч на поло, но в лице мязаше на горила — всъщност повече, отколкото много истински горили — и, както съм чувал, в тесния му приятелски кръг го наричали галено Консъл, Неандерталеца. А аз съм му одрал кожата.

Тия работи впечатляват момичетата. Те се вардят да не свържат бъднините си с мъж, който създава впечатлението, че всеки момент ще се покатери на някое дърво и ще почне да мята оттам кокосови орехи.

Както и да е, твърде късно беше да се направи нещо по този въпрос. Можех само да се надявам, че Ейприл Джун ще се окаже едно от ония редки създания, които умеят да пробият черупката, така да се каже, и да проникнат до душата под нея. Защото ако трябва да си говорим за души, то моята хич не е за изхвърляне. Не казвам, че е от ония души, дето ги хвалят по вестниците, но я докарва някъде до средно ниво.

И трябва да призная, че с всеки изминал ден усещах как ми се поизправя гребена. Май че отбелязвах прогрес. Не бих могъл да намеря човек по-благоприятен към мен от Ейприл Джун през

първата ми седмица в Холивуд. Возехме се заедно с автомобила, къпехме се заедно, заедно вървахме и разговаряхме надълго и нашироко в уханния здрач. Тя ми каза всичко за своите идеали, а аз ѝ казах всичко за старото имение в Бидълфорд и как графините се представят в двореца и се разхождат из кралските земи в Аскот и още много други неща, които изглежда я интересуваха. И нямаше абсолютно нищо в поведението ѝ, което да намекне каквото и да било отвращение от факта, че изглеждам така, като че ли идвам от зоологическата градина.

Всъщност, нейното приятелско отношение така ме окуражи, че до края на първата седмица вече бях решил да се пробвам.

Случаят, който избрах за натискане на копчето и привеждане на механизма в действие, беше едно парти в дома ѝ на „Линдън Драйв“. Тя ми беше обяснила, че не обича партитата, защото ѝ се виждат несериозни, но че от момиче в нейното положение се очаква да организира такива сегиз-тогиз, особено след като е отсъствала известно време.

Ставаше дума за една от ония весели вечери на открито в Бевърли Хилс, където се черпиш на бюфета, обикаляш, където ти скимне из блъсканицата и като капак се гмурваш в басейна. Събитията щяха да наберат скорост някъде след девет и преди десет, така че се явих около девет и четиридесет и пет.

Оказа се, че съм подранил. Бяха пристигнали няколко двойки и се шляеха под разноцветните фенери, но Ейприл още се обличаше, оркестърът не бе започнал да свири и беше ясно, че ще има известно затишие преди гуляят да се развихри.

При тези обстоятелства най-доброто, което можех да направя, беше да се присламча към масата с напитките и да се подкрепя с една-две. С оглед на това, което ме очакваше, исках да се усещам във върхова форма — в каквата не бях, благодарение на зъбобола, който ме държа буден през нощта.

Като се приближих до масата, забелязах, че идеята ми да си сръбна, макар и добра, не е оригинална. Хрумнала беше и на някакъв висок строен тип с белезникава коса, който така се беше окопал там, като че ли смяташе да векува и изглежда притежаваше заучен подход към барманите. А имаше нещо у него, нещо в начина, по който вдигаше и оставяше чашата си, което ми се видя странно познато.

Стори ми се също, че съм виждал тази коса и преди. И в следващата секунда го идентифицирах.

— Еджи! — викнах му.

За късмет той тъкмо беше изпразнил чашата си, защото при моя боен вик подскочи близо петнадесет сантиметра във въздуха. Като се приземи, се наведе към оня зад бара, а гърдите му се повдигаха.

— Хей — попита той със слаб, треперещ глас, — да не би да си чул случайно един глас, а?

Човекът отвърна, че май е чул някой да казва нещо за някакви мрежи.

— О, чул си значи?

— Еджи, дърто магаре — казах аз.

Този път той се обърна и се втренчи в мен. Лицето му беше измъчено и тревожно.

— Реджи? — прошепна той колебливо.

Примигна няколко пъти, после протегна ръка и предпазливо ме ръгна в гърдите. Щом пръстът му докосна материален колосан нагръдник, чертите му се отпуснаха с облекчение.

— Да му се не види!

Поиска от човека зад бара още един скок и чак когато го получи и гаврътна щедра глътка от него, проговори отново. Гласът му беше строг и укорителен.

— Хей, старче, познаваме се от милион години — каза и избърса капка пот от челото си, — затова никога не прави това отново. Мислех си, че си на хиляди мили оттук и изведнъж чувам гласа ти, един такъв призрачен и глух... да вика името ми... като някой зъл демон. Това е единственото нещо, от което се страхувам — да започне да ми се причува. Казвали са ми, че дотогава всичко друго е нормално, но започнат ли веднъж да прииждат гласове, това е началото на края.

Той потрепери и довърши питието си на екс. С това изглежда приключи лечението, защото видът му стана по-спокоен.

— Така, така, така, ето те тук, а, Реджи? От векове не сме се виждали. Скоро ще станат шест месеца или нещо такова. Какво, за бога, правиш в Холивуд?

— Дойдох да те видя.

— Мен?

— Да.

— Това се вика братовчед! Пийни нещо, Препоръчвам ти скоча. Ей ти, на бара, ще бъдеш ли така добър да разбъркаш един скоч със сода за роднината ми и същото за мен.

Опитах се да го разубедя.

— Не бих пил повече.

— Ти не си пил изобщо.

— Искях да кажа, ако съм на твое място. Вече си наквасен.

— Полунаквасен — поправи ме той, както винаги доста прецизен по тези въпроси.

— Наречи го полунаквасен тогава. А е още десет часа.

— Ако човек не е полунаквасен до десет вечерта, значи не се стареае. Не се безпокой за мен, Реджи, старчето ми. Още не знаеш чудесата на калифорнийския климат. Така превъзходно стимулират, че ден след ден можеш да смучеш колкото си искаш, и никакъв протест от страна на черния ти дроб. Това имат предвид ония, които казват, че Калифорния е земният рай и затова непрекъснато се изсипват пълни влакове от Средния запад, все хора с изплезени езици. Предполагам, че и ти си дошъл за това, нали?

— Дойдох да те видя.

— А, да, вече ми го каза, нали?

— Да.

— Казах ли ти, че си чудесен братовчед.

— Да.

— Така си е. Наистина чудесен. Къде си отседнал?

— Наех малка къща в Градината на Хесперидите^[1].

— Знам я отлично. Имаш ли изба?

— Имам бутилка уиски, ако това ти е на ума.

— Точно това ми е на ума. Ще гледам непременно да те навестя. Човек не може да има прекалено много оазиси. Междувременно, пийни си сладко и после повтори.

Имаше нещо в тая работа, което до този момент ме беше озадачавало, и сега открих кое е то. Спомних си, че във влака бях говорил на Ейприл за Еджи и тя подчерта, че не го познава. А ето че той беше тук, в къщата й, и се биеше в гърдите като гуляйджия в комична опера.

— Ти какво правиш тук? — запитах го, решен да разгада мистерията.

— Прекарвам си страхотно — отговори той весело, — а при вида на честното ти лице — още по-страхотно. Възхитен съм да те видя отново, Реджи. По-късно ще ми кажеш какво те е довело в Калифорния.

— Не познаваш ли Ейприл Джун?

— Ейприл коя?

— Джун.

— И какво за нея?

— Питах те дали я познаваш.

— Не, но бих се запознал с удоволствие. И това се отнася за всеки твой приятел. Тя приятелка ли ти е?

— Това е нейното парти.

— Прави ѝ чест.

— Ти не си поканен.

Лицето му се проясни.

— А, ясно. Сега виждам какво намекваш. За бога, момко, не е нужно да си канен, за да отидеш на парти в Холивуд. Просто се шляещ, докато видиш цветни фенери, и тогава влизаш. Много от най-щастливите си ноци съм прекарал като гост на хора, които не ме различават от Адам и не са имали представа, че присъствам. Но, по някакво странно стечение на обстоятелствата, тази вечер не съм натрапник. Доведоха ме. Как беше това име, което спомена? Ейприл...?

— Джун.

— Точно така. Сега си спомням всичко. Моята годеница е рекламният агент на Ейприл Джун и тя ме доведе тук.

Реших, че това е добра възможност да се заема с тая годенишка история. И без друго се чудех как да отворя дума за нея.

— Имах намерение да говоря с теб за това.

— За кое?

— За този твой годеж.

Говорех с решителен глас, който определено приляга на една глава на фамилия, защото добрата ми стара съвест малко ме гризеше. Разбрах, че доста бих разочаровал Хорас Плимзол и леля Клара. Искам да кажа, че ме бяха изпратили да хвана птичето и да му налея ум в главата, а аз бях тук от една седмица без изобщо да се сетя за него. Откакто слязох от влака в Лос Анджелис, той напълно се беше

изпарил от главата ми. Един пример какво може да стори с теб любовта.

Той претегли внимателно изказването ми.

— Годеж?

— Да.

— Моят годеж?

— Да.

— И какво за него?

— Именно де, какво за него?

— Аз съм най-щастливият човек на света.

— Но леля Клара не е.

— Коя е тая леля Клара?

— Майка ти.

— А, маминка? Да, знам я. Да пием ли за маминка?

— Не.

— Както кажеш. Макар че ми се вижда малко нелюбезно. Е, какво ѝ е на маминка? Защо не е най-щастливият човек на света?

— Защото съм не я хваща от тревоги по теб.

— Мили боже, защо? Аз съм си добре.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това ти си си добре? Засрами се от себе си. Забягваш в Холивуд и те намирам тук да смучеш алкохол като прахосмукачка...

— Не си ли се надул малко, старче?

Добре казано. Бях се надул, разбира се. Но ми се струваше, че да се понадуя беше от значение. Не можеш да нахокаш свястно някого, ако не си придадеш малко важност.

— И да съм, не ми пука. Гади ми се от теб.

В очите му се прокрадна болка.

— Това Реджиналд Хевършот ли е? — изрече той с упрек. — Моят братовчед Реджиналд, който преди две години на връх Нова Година, в компанията на моя милост и стария Померой Гадняра, строши двадесет и три чаши в Safe de l'Еугоре и беше изхвърлен оттам врещящ и хвърлящ къчове...

Прекъснах го с хладен жест. Голямата ми любов така ме беше пречистила, че изпитвах погнуса от спомена какво се бе случило с полшата ми половина преди две години.

— Остави сега това — рекох. — Искам да знам за тази твоя история. Откога си сгоден?

— О, от известно време.

— И смяташ ли да се жениш?

— Скъпи ми приятелю, та нали това е идеята.

Малко се затруднявах да продължа. Старият Плимзол ми беше казал да упражня властта си, но не виждах как да стане това. Еджи си имаше доста свои пари. Ако го заплаша, че ще го оставя на стотинки, той просто ще поиска да ги види, ще си ги пъкне в джоба, ще ми благодари и ще си продължи по плана.

— Добре де, ако мислиш да се жениш — опитах аз, — по-добре ще е да спреш да пиеш.

Той поклати глава.

— Не разбираш, старче. Не мога да спра да пия. Имам усещането, че това момиче се сгоди за мен, за да може да ме превъзпита и ще се почувства много глупаво, ако аз взема и сам си се превъзпитам. Можеш да си представиш как ще я обезкуражи това. Вероятно ще загуби интерес и ще ми бие дузпата. Трябва да мисля за тия неща, знаеш. Аз така го виждам — най-сигурната, разумна и стабилна политика е да се поддържам нормално фиркан до церемонията и после — да изтрезнявам поетапно по време на медения месец.

Това беше възможна теория, разбира се, но в този момент няхах време да навлизам в нея.

— И коя е тая твоя годеница?

— Казва се... — той спря и сбърчи чело. — Казва се... Виж, ако ме беше попитал преди час, не, даже преди половин час... А-а! — възкликна бодро. — Ето я и самата нея. Сега ще я попитаме.

Той помахаше с ръка сърдечно на някого зад гърба ми. Обърнах се. Едно слабовато момиче идваше към нас през поляната. Не виждах хубава ли е или не, защото лицето ѝ оставаше в сянка. Тя му помахаше в отговор.

— Здравей, Еджи. Ето те и теб. Знаех си, че ще си тук.

Нещо в гласа ѝ ме накара да се втренча напрегнато в нея, когато излезе на светло. В същия момент нещо в моята физиономия я накара да се втренчи също толкова напрегнато в мен. Докато се обърнеш, и ние вече се блещехме втренчено един в друг — тя в мен, аз в нея. И

докато се обърнеш отново, и последните ни съмнения бяха разпръснати.

Без да го усуквам повече, ние бяхме аз и Ан Банистър.

[1] Хесперидите — нимфите, които пазели златните ябълки, дадени като сватбен подарък на Хера от Гея. — Бел.пр. ↑

4

— Ан...! — изревах аз.

— ... Банистър! — изрева Еджи, като се плесна по челото. — Знаех си, че ще се сетя. През цялото време ми беше на върха на езика. Привет, Ан. Това е братовчед ми Реджи.

— Вече се познаваме.

— Искаш да кажеш отпреди тази вечер?

— Много греди тази вечер. Ние сме стари приятели.

— Стари приятели?

— Много стари приятели.

— Тогава, явно, това плаче за ново питие. Хей, барман...

— Не — отсече Ан. — Ти се махаш веднага от този бар.

— Но няма ли да празнуваме?

— Не.

— О-о?

— Върви сега и се разходи, Егремонт, и не се връщай, докато умът ти не стане като бръснач.

— Умът ми и сега е като бръснач.

— Като два бръснача тогава. Тръгвай.

Винаги е имало нещо властно у Ан. Забелязал съм го и преди. Тя е едно от ония дребни, живи, енергични момичета, преливащи от жизненост и плам, които умеят да накарат масите да отстъпят встрани и да им направят път. Еджи изприпка напред като агънце с покорно изражение и ние останахме сами.

Измина една минута в мълчание. Аз размишлявах върху миналото, предполагам — тя също.

И за да не остане нито едно тъмно ъгълче в повествованието, по-добре е да ви разкажа за това минало, върху което размишлявахме. Въпросната Ан Банистър, както споменах, беше журналистка и я бях срещнал по време на отпуската ѝ в Кан. Сприятелихме се. Помолих я да се омъжи за мен. Тя приветства идеята. Дотук добре.

И тогава, съвсем изневиделица, годежът взе, че се издъни. В един момент течеше по мед и масло и преливаше от жизненост и удоволствие. В следващия вече беше пълен провал.

Ето какво се случи. Една вечер си седяхме на терасата на Палм Бийч Казино и гледахме как сребърната лунна светлина струи над разлюляното Средиземноморие. Тя стисна ръката ми и аз се наведох нежно към нея, и тя се наведе към мен, цяла в очакване на ласкавото изявление, което с пълно основание очакваше да произлезе от моя страна, а аз казах:

— Божичко! Как ме болят краката!

Е, така си беше, междувпрочем. Точно когато се бях навел към нея, внезапно ме проряза силна болка. Бях обул нов чифт официални обувки въпросната вечер и знаете какво може да стори неразтърпаната кожа с краиниците. Но, разбира се, трябваше да избира друг момент за разглеждане на въпроса. Тя го прие доста присърце. Изглеждаше разстроена. Всъщност, фръцна се, при това сприхаво. А аз, с намерение да изгладя грешката, се наведох напред, за да я млясна нежно по врата.

Е, това не беше лошо, разбира се — искам да кажа, като идея. Бедата бе, че забравих за запалената пура в устата и когато този факт беше представен на вниманието ми, се оказа твърде късно. Тя рипна като оцавено коте, започна да ме нарича бездушен гамен и разтрогна годежа. На следващия ден, когато цъфнах в хотела с цветя, за да изгладя нещата, разбрах, че си е заминала. Да, беше изчезнала от живота ми.

И ето я сега отново, две години по-късно.

Длъжен съм да кажа, че се чувствах малко смутен от срещата лице в лице с този остатък от дните, отшумели безвъзвратно. Винаги е смуцаващо, когато неочаквано налетиш на момиче, с което някога си бил сгоден. Искам да кажа, не знаеш как точно да се държиш. Ако изглеждаш цветущо, това не е голям комплимент за нея. А пък ако са ти потънали гемиите, я усещаш как се тупа по гърба и си вика: „А-ха! Знаех си, че като ме загуби, съвсем ще я оплеска, бедничкия смотаняк!“, а това някак накърнява човешкото достойнство. Предполагам, цаката му е да си придадеш една от ония хладни, непроницаеми физиономии, за които се говори из книгите.

От своя страна тя, като представителка на женския пол, който е по-надарен от мъжкия, вече се беше взела в ръце.

— Е! — рече.

На лицето ѝ се появи мила усмивка. Гледаше ме, като че ли съм само някакъв обикновен познат, който няма място в нейните планове, но когото среща с удоволствие.

— Е, радвам се да те срещна тук, Реджи!

Бях сигурен, че това е правилното отношение. В края на краищата, миналото си е минало. Искам да кажа, мътната вода между нас е изтекла. По времето, когато тя прекъсна връзката ни, цялата история бая ми беше вдигнала кръвното. Не бих могъл да блесна с признанието, че съм будувал и не съм докосвал храна, защото винаги съм си спал като заклан и съм си взимал трите порции на ден, и даже тази трагедия не можа да промени дългогодишните ми навици. Но определено почувствах, че нещо в механизма ми скрибуца. Бях мрачен, ако ме разбирате, и неспокоен, и твърде склонен да чета „Португалски любовни сонети“ и да пуша повече от нормалното. Но отдавна бях превъзмогнал това състояние и сега можехме да се срещнем на една мирна, приятелска основа.

Така че проговорих, както и тя преди мен, с непринуден приятелски глас:

— О, и аз. Радвам се да те срещна.

— Как си?

— О, чудесно.

— Краката ти добре ли са?

— О, съвсем.

— Браво.

— Изглеждаш прекрасно.

И наистина изглеждаше. Ан е едно от ония момичета, които винаги имат вид, като че ли току-що излизат от банята, след като са си направили ежедневната гимнастика.

— Благодаря. Да, чувствам се добре. Какво те доведе в Холивуд, Реджи?

— А, туй-онуй.

Последва кратка пауза. Почувствах се отново смутен.

— Е — рекох, — значи си годеница на стария Еджи?

— Да. Като че ли все на вашето семейство попадам, а?

— Има нещо такова.

— Одобряваш ли?

Замислих се.

— Хм, ако ме питаш, мисля, че това е далеч, далеч по-добро от всичко, което Еджи някога е правил. Но въпросът е за теб? Не ти ли се откриват доста мрачни хоризонти?

— Защо, не харесваш ли Еджи?

— Обичам го като брат. Една от най-старите ми дружки е. Но си мисля, че за домашни цели би подходдал повече някой, който от време на време е трезвен.

— Еджи си е добре.

— О, добре си е. Забавлява се чудесно.

— У Еджи има много добра закваска.

— Разбира се. И още по-добра му се излива всяка нова минута.

— Проблемът му е, че винаги е имал прекалено много пари и прекалено много свободно време. Това, от което има нужда, е работа. Намерила съм му една.

— И той е съгласен?

— Обзалагам се, че е съгласен.

Бях трогнат.

— Ан — възкликнах, — ти си цяло чудо!

— И защо така смяташ, господинчо?

— Ами да накараш Еджи да работи. Това никога не е бивало преди.

— Е, сега ще бъде. Започва работа от утре.

— Това е чудесно. Човек може да изпита известно съжаление към онзи, за когото ще работи, но все пак е чудесно. Семейството се тревожеше за него.

— Не се учудвам. Сигурно няма друг човек, по-способен да тревожи семейството си от Еджи. Представи си само да го беше пипнало желанието за работа, вместо пиячката.

Градината вече беше започнала да се пълни и няколко жадни души се бяха запътили устремено към бара като лъвовете към ямата с вода. Ние се отдръпнахме.

— Разкажи ми за себе си, Ан. Сигурно през цялото време работиш упорито?

— О, да. Всичко за работата — няма как.

— Какво искаш да кажеш с това „няма как“? Не ти ли харесва?

— Не много.

— А на мен ми се стори, че това е точно по твоята част —
рекламен агент.

— Какво?

— Еджи ми каза, че си рекламният агент на Ейприл Джун.

— Малко преждевременно. Надявам се да стана, ако всичко мине добре, но още нищо не е уредено. Ще знам след няколко дни. А междувременно съм нещо като гувернантка-компаньонка-медсестра.

— Какво?

— Хм, не знам по какъв друг начин да ти опиша работата си. Чувал ли си някога за — Джоуи Кули?

— Едно от ония деца-филмови звезди, нали? Струва ми се, че Ейприл Джун спомена нещо от рода, че участвал в последния ѝ филм.

— Точно така. Е, точно за него се грижа. Обслужвам го, пазя го и всичко останало.

— Но какво стана с журналистическата ти работа? Нали работеше за някакви вестници.

— Доскоро правех точно това. Бях в един вестник в Лос Анджелис. Но депресията преобърна всичко. Показаха ми пътя. Опитах в други вестници. Нямаше свободни места. Опитах на свободна практика, но в наше време няма хляб в тая работа. И тъй като трябва да живея, приех, каквото можах. Ето така станах гувернантка-компаньонка-медсестра на Джоуи.

Трябва да призная, че нещо ме прободеше в сърцето. Знаех колко ревностна беше тя в работата си.

— Да ти кажа, страшно съжалявам.

— Благодаря ти, Реджи. Винаги си имал добро сърце.

— О, не знам.

— Разбира се, че е така. Сърце от чисто злато и точно на мястото си. Бедните ти крака бяха тези, които ти объркаха работата.

— Я стига, бих искал да не се заяждаш за това.

— Заяждах ли се?

— Разбира се, че се заяждаше. За втори път вече вадиш на показ краката ми. Ако знаеше как ме стягаха ония обувки тогава... Мислех си, че всеки момент ще експлодират като шрапнел... Както и да е,

минало-свършено. Ужасно съжалявам за скапаната работа, която вършиш.

— О, всъщност не е толкова лоша. Нямам намерение да вземам поза на мъченик. Доста съм щастлива. Обичам младия Джоузеф. Голяма скица е.

— И все пак сигурно се чувстваш тъпо. Искам да кажа, знам колко би ти се искало да обикаляш навсякъде, да вървиш по петите на разни истории, да се ровиш за сензации, или както там ги наричат.

— Много мило, че ми съчувстваш, Реджи, но мисля, че ще се оправя. Почти съм сигурна, че това, за което ти говорих, ще се уреди — не виждам къде може да засече — и когато стане, ще оставя зад гърба си своето мъртво аз и ще атакувам висините.

— Браво.

— Макар че, забележи, това си има и тъмната страна. Няма да ми е много сладко да работя за Ейприл Джун.

— Какво? Защо не?

— Тя е хиена.

Потреперих от главата до петите като здрава лодка, подмятана от вълните.

— Каква е?

— Хиена. Има и друга дума, която ще я характеризира още по-добре, но и „хиена“ върши работа.

Овладях чувствата си с усилие.

— Ейприл Джун — проговорих — е най-сладкото, най-благородното, най-божественото момиче, което съществува на този свят. Най-прекрасното същество, което са ми срещали очите откак се помня. И колкото е добра, толкова е и красива. Тя е чудесна. Тя е възхитителна. Тя е фантастична. Тя е върхът.

Ан ме погледна изпитателно.

— Ало! Какво беше това?

Не виждах причина да крия страстта си.

— Обичам я — изрекох на един дъх.

— Какво!

— Точно така.

— Не може да е истина.

— Истина е. Обожавам пръстта, върху която стъпва.

— Я! Събра ми очите!

— Не знам какво значи този израз, но пак ще повтора. Обожавам пръстта, върху която стъпва.

Тя притихна за момент. После проговори с облекчение в гласа.

— Е, да благодарим на бога, че няма шанс тя изобщо да те погледне.

— И защо не?

— Из цял Холивуд се говори, че е хванала на въдицата някакъв мухльо англичанин. Казвал се лорд Хевършот. Щяла да се жени за него.

Силна конвулсия ме разтrese из основи.

— Какво!

— Да.

— Това официално ли е?

— Струва ми се, съвсем.

Поех дълбоко въздух. Цветните фенери затанцуваха вихрени танци пред очите ми.

— Хвала тебе, господи! — викнах. — Защото това съм аз.

— Какво!

— Да. Откакто... ъ-ъ... се срещнахме за последен път, имаше доста голяма смъртност в семейството и аз грабнах титлата.

Тя се блещеше към мен с ококорени очи.

— По дяволите!

— Защо „по дяволите“.

— Но това е ужасно.

— Нищо подобно. На мен ми харесва.

— Реджи, не трябва да правиш това. Не бъди глупак.

— Глупак, а?

— Да. Тя ще те направи нещастен. Може би хлябът ми ще зависи от нея, но това не може де ме спре да ти отворя очите. Ти си толкова мило доверчиво магаренце не виждаш това, което всички други виждат. Тази жена е цяла отрова. Тя е ужасна. Всеизвестно е. Суетна, превзета, пълна егоистка и с камък вместо сърце.

На това трябваше да се изсмея.

— Камък вместо сърце, а?

— И по-лошо.

Изсмях се отново. Звучеше така дяволски абсурдно.

— Така мислиш, а? Смешно е, че го казваш. Невероятно смешно. Защото единственото, което може да се каже за нея е мила, внимателна, чувствителна, и т.н. Нека да ти разкажа за един епизод, който се случи във влака. Описвах ѝ петия рунд от последния шампионат по бокс тежка категория и когато стигнах до момента с кървищата, тя подбели очи и припадна.

— Ха, припадна, а?

— Припадна на секундата. Не съм виждал нищо по-женствено в живота си.

— И не ти дойде на ум, предполагам, че само е играела роля?

— Роля?

— Да. И явно е подействало. Защото сега, както чувам, навсякъде я следваш по петите и блееш.

— Не бляя.

— Из клубовете се носят приказки, че блееш. Хората казват, че в ясен ден се чувало от километри. Бедничкия ми Реджи, тя само се е избъзикала с теб. Това маце ходи по всички боксови мачове в Лос Анджелис и си умира от кеф.

— Не го вярвам.

— Наистина го прави, уверявам те. Не можеш ли да проумееш, че тя само е играла театър пред теб, защото си лорд Хевършот? Това е всичко, към което се е прицелила — титлата. За бога, Реджи, чупи се, докато има още време.

Изгледах я студено и си дръпнах сакото, което тя беше сграбчила.

— Нека да говорим за нещо друго — отсякох.

— Няма нищо друго, за което искам да говоря.

— Тогава да не говорим изобщо. Не знам ти как го разбираш, но ние сме на сантиметри от злодеянието да опетним едно женско име — нещо, за което човек биха го изритали от клуба му.

— Реджи, ще ме чуеш ли?

— Не. Хич и не ща да те чуя.

— Реджй!

— Не. Да оставим този въпрос.

Тя въздъхна сподавено.

— Е, много добре — каза. — Трябваше да знам, че няма смисъл да наливам ум в твърда глава като твоята... Ейприл Джун!

— Защо казваш „Ейприл Джун“ по този начин?

— Защото това е единственият начин, по който може да се каже.

— Чуй ме тогава, позволи ми да ти кажа, че ме възмущава начинът, по който произнасяш „Ейприл Джун“ като че ли споменаваш за някоя особено гнусна болест.

— И това е начинът, по който ще продължавам да произнасям „Ейприл Джун“.

Поклоних се сдържано.

— О-хо, добре-добре — процедих аз. — Моля. В края на краищата, методите ти на артикулация са си твоя лична работа. А сега, тъй като забелязвам, че моята домакиня се приближава, ще изтичам да ѝ поднеса почитанията си. Така ще бъдеш свободна да се покриеш в някой ъгъл сам-сама и да си повтаряш „Ейприл Джун“, ако ти се иска, до края на партито, когато заключват къщата и изкарват котката навън.

— Не котка, а хиена. И не я изкарват навън. Тя си живее вътре.

Не отговорих на това долно подмятане. Чувствах се над тия неща. Всъщност, не можах да измисля нищо, за да я затапя. Затова се отдалечих тихомълком. Усещах погледа на Ан да лази по врата ми като паяците на Еджи, но не се обърнах. Насочих се към мястото, където Ейприл поздравяваше група гости и се натиках сред тях с надеждата скоро да я откъсна от тълпата и да обменим мисли насаме по един нежен и романтичен въпрос.

Разбира се, не беше лесно, защото една домакиня е заета с един куп работи, но най-накрая тя изглежда остана доволна, че е придвижила нещата и може да остави гостите да се забавляват сами. Така че аз окупирах една маса за двама в ъгъла на поляната и я отмъкнах там. После ядохме бифтек и бъбречета с гарнитура и накрая се заловихме с ваниловия сладолед.

През цялото това време желанието ми да положа сърцето си в краката ѝ растеше. Обидните забележки на Ан не ме бяха разубедили ни най-малко. Изглеждаха ми празни приказки. Докато наблюдавах как това прекрасно момиче загребва от сладоледа, отказвах да повярвам, че у него има нещо друго, освен съвършенство. Събрах сили за решителния удар. Всеки миг, мислех си, ще се случи очакваното.

Беше просто въпрос за избор на психологически точния момент и аз щях да го затисна отгоре като пеперудка, показала крилцето си от шепата ми.

Разговорът се завъртя около нейната работа. Беше споменала нещо за шансовете си да се измъкне в по-ранен час и да се мушне в леглото, защото трябвало да е на снимачната площадка гримирана в шест на следващата сутрин. Дори само мисълта за излизане от постелята в такъв ранен час ме накара да потрепна от нежно съчувствие.

— Шест часа! — възкликнах аз. — Божичко!

— Да, животът не е лесен. Често съм се чудила дали моята публика изобщо разбира колко е трудно.

— Трябва да е ужасно.

— Човек понякога се уморява малко.

— И все пак — казах с желанието да посоча и лъч надежда, — в тая работа има поне пари, нали?

— Пари!

— И слава.

Тя се усмихна леко с усмивка на светица и на лапа пълна лъжица сладолед.

— Парите и славата не означават нищо за мен, лорд Хевършот.

— Не?

— О, не. Моята награда е чувството, че дарявам щастие, че правя малкото, което мога, за да развеселя този уморен свят, че помагам на отрудените маси да видят нещо по-голямо, по-добро, по-красиво.

— О-о-о! — въздъхнах почтително.

— Как мислиш, глупаво ли е, че се чувствам така?

— Мисля, че е страхотно.

— Така се радвам. Виждаш ли, това при мен е нещо като религия. Чувствам се като проповедник. Мисля си за всичките тези милион сиви живота, и си казвам — какво значение имат цялата тежка работа и отвратителната публичност, ако мога да пръсна малко слънчеви лъчи в сивотата наоколо. Ти ми се смееш?

— Не, не. Съвсем не.

— Вземи Питсбърг, например. Там съм хит. Предпоследният ми филм събра двадесет и две хиляди за седмицата. И това ме прави много щастлива, защото си мисля как целият този сив живот в Питсбърг е получил малко светлина. И Синсинати. Беше цял бунт в Синсинати. Животът на хората е така сив и в Синсинати.

— Това е чудесно.

Тя въздъхна.

— Може би е така. Да, сигурно е така. Искам да кажа, целият този сив живот. И все пак, достатъчна ли е? Това се пита човек понякога. Чувства се самотен. Иска му се да избяга от всичко това и да бъде просто една обикновена щастлива съпруга и майка. Понякога човек си мечтае за тупуркането на малки крачета...

Нямаше какво да чакам повече. Ако и това не беше психологическият момент, то аз ряпа да ям. Наведох се напред, „Любима“, канех се да кажа, „прекъсни ме, ако си чувала това и преди, но ще станеш ли моя съпруга?“, и тъкмо тогава нещо внезапно избухна като бомба в главата ми.

Случи се изневиделица. В един момент бях целият жар и плам, без никаква друга мисъл, освен тази, че момичето пред мен е момичето, което обичам, а в следващия — вече подскачах в кръг с ръка, притисната в бузата, измъчван от терзанията на прокълнатите.

Дали съвсем спонтанно му беше дошло времето, или необмислено бях наляпал твърде много сладолед, но мъдрецът на стария Хевършот беше започнал да отстоява личността си.

От известно време държах под око този зъб и предполагам, трябваше да подходя твърдо към него преди това. Но знаете как е когато сте на път. Не ви се ще да се доверите на клещите на непознат зъболекар. Викате си „Гърпи, мой човек, докато се върнеш в Лондон и се добереш до маестро, който се грижи за теб от ей такъв“. И тогава, разбира се, бедата ти се стоварва внезапно на главата, както при мен.

Ето такива ми ти работи. Не можеш да си излееш душата при подобни обстоятелства. Всъщност, нямам нищо против да си призная, че в тази ситуация всичките мисли за любов и женитба, и малки крачета, и какво ли не, за момента се изпариха яко дим от главата ми. Взех си набързо довиждане и като я оставих да си седи там, забързах към аптеката в хотел „Бевърли-Уилшир“ в търсене на временно облекчение. А на следващия ден бях в зъболекарската чакалня, готов да се явя на уречения час при д-р. И. Д. Зизбаум, мъжът зад клещите.

Така че, ето ни отново на мястото, от, където, ако си спомняте, исках в началото да започна историята, преди моят литературен побратим да ме отклони от пътя ми. Ето ме и самият мен, както ви казах, седнал в едно кресло, а в другия край на стаята, в друго кресло, се намираще хлапето с вид на малкия лорд Фаунтлерой и разгръщаше

страниците на „Националното географско списание“. Лявата му буза, също като моята, беше подута и заключих, че и двамата очакваме ужасяващата присъда.

Той беше един хлапак, както забелязах, с необикновена красота. Даже и подутината на бузата му не можеше да я скрие. Имаше големи изразителни очи и златни букли. Дълги ресници премрежваха тия очи, когато гледаше надолу към „Националното географско списание“.

Никога не съм знаел коя е правилната линия, която трябва да се следва в подобни ситуации. Трябва ли да дадеш малко тласък на нещата с една-две приятелски думи, па макар и само за времето? Или мълчанието е за предпочитане? Тъкмо разсъждавах наум върху този въпрос, когато той сам започна разговора.

Хлапетото наведе „Националното географско списание“ и погледна към мен.

— Къде — попита ме — са останалите момчета?

5

Значението на думите му ми убягна. Нищо не загрях. Енигматично хлапе. Едно от ония, които, както се вика, се изразяват в загадки. То ме зяпаше въпросително, а аз му се пулех насреща също толкова въпросително.

Тогава реших да ударя направо в целта, прескачайки всички странични въпроси:

— Какви момчета?

— Вестникарчетата.

— Вестникарчетата?

Нещо май му светна.

— Ти не си ли репортер?

— Не, не съм репортер.

— Тогава какво правиш тук?

— Ще ми вадят зъб.

Това изглежда го изненада и ядоса. В гласа му прозвучаха определено резки нотки.

— Не може да ти вадят зъб.

— О, да, ще ми вадят.

— На мен ще ми вадят зъб.

Отбелязах едно вероятно разрешение.

— Може би — подхвърлих неангажиращото предположение — и на двамата ще ни вадят зъб, а? Искам да кажа, на теб един, и на мен един. Зъб А и зъб Б, така да се каже.

Хлапето все още изглеждаше нервирано. Оглеждаше ме изпитателно.

— Кога е часът ти?

— В три и половина.

— Не може да бъде. Моят е тогава.

— Също и моят. Д-р. И. Д. Зизбаум беше съвсем категоричен. Уговорихме се по телефона и думите му не оставиха място за

недоразумение. „Три и половина“, каза д-р. И. Д. Зизбаум така ясно, както сега те виждам.

Момчето се успокои. Алабастровото му чело се изглади и то явно престана да гледа на мен като на някакъв бандит и негодник. Като че се изпълни с някакво дълбоко просветление.

— А-а, д-р. И. Д. Зизбаум? Моя ще го вади д-р. Б. К. Бъруош.

Чак сега, като се огледах, забелязах, че в двата края на стаята, в която седяхме, имаше по една врата.

На едната се мъдреше надпис, гласящ следното:

∅ Д-р И. Д. Зизбаум ∅

А на другата:

∅ Д-р Б. К. Бъруош ∅

Мистерията беше разгадана. Тия двамата зъбокъртачи може да са били стари познайници от зъболекарския колеж или просто с цел икономии делеяха една и съща чакалня.

След като се увери, че не е имало никакъв опит да бъде избутано от опашката, хлапето стана самата приветливост. Тъй като вече не бях съперник за първото място на зъболекарския стол, а само сродно човешко същество, исправено пред фактите от живота точно като него, то промени тона си и вмъкна нотки на вежлив интерес.

— Боли ли те зъба?

— Ще ми спуска гъона.

— И моя. Леле-мале!

— Леле-мале и при мен.

— Къде най-много върти?

— Май навсякъде, та чак до ноктите на краката.

— И при мен. Този мой зъб е истински убиец. Точно така.

— Моят също.

— На бас, че моят е по-страшен от твоя.

— Не е възможно.

После ме погледна многозначително и сервира голямата, според него, новина.

— Ще ме упоят с газ.

Не останах по-назад.

— И мен също.

— На бас, че ми трябва по-голяма доза, отколкото на теб.

— На бас, че не ти трябва.

— На бас на един трилион, че ми трябва.

Започна да ми се струва, че в разговора отново се прокрадва злост и че скоро ще се овъргалиме на пода в ръкопашна схватка. Затова реших, че не мога да позволя хармонията в отношенията ни да бъде помрачена. Изоставих тая тема и се прехвърлих на един друг аспект, който ме озадачаваше. Спомняте си как реших, че момчето говори в загадки и все още исках да получа отговор на тези негови твърде загадъчни встъпителни думи.

— Може и да си прав — рекох миролюбиво. — Но, както и да е, какво те накара да ме вземеш за репортер?

— Очаквам цял орляк подобни.

— Така ли?

— Именно. Ще има и фотограф, а също и автори на психологически портрети.

— И всичките тия ще зяпат как ти вадят зъба?

— Разбира се. Когато ми вадят зъб — това е новина.

— Какво!

— Разбира се. Ще го има на първа страница на всеки вестник в страната.

— Кое, зъба ти?

— А-ха, зъба ми. Слушай, когато ми вадиха сливиците миналата година, цивилизацията беше покъртена. Аз съм голяма работа, така да знаеш.

— Искаш да кажеш, специална особа?

— Ще ти светна какво искам да кажа. Аз съм Джоуи Кули.

Едно от железните ми правила в живота е никога да не стъпвам в кино, ако съм информиран от моите агенти, че във филма има дете. Та благодарение на този факт аз всъщност никога не бях виждал този юноша. Но, разбира се, знаех името. Ан, ако си спомняте, беше ми говорила за него. Също и Ейприл Джун.

— А-а, о-о — плеснах се по челото. — Значи Джоуи Кули?

— Точно така. Джоуи Кули.

— Да, чувал съм.

— Мога да си представя.

— Познавам твоята гледачка.

— Моята какво?

— Е, придружителката ти, или каквато е там Ан Банистър.

— А, Ан? Тя е екстра момиче. Такава си е.

— Да, точно такава.

— Истински арабия, и ако някой каже нещо друго — не го слушай.

— Няма.

— Ан е бижу. Да, господинчо, ето това е Ан.

— И Ейприл Джун ми е говорила за теб.

— А, така ли. И какво ти е казала?

— Каза ми, че си играл в последния ѝ филм.

— Така ли, това ли каза? — Той изпръхтя яростно и челото му се помрачи. Беше ясно като бял ден, че е засегнат. Бях подхвърлил случайно малко информация, а изглежда го настъпих по мазола. — Мътните я взели тая! В нейния последен филм, така ли? Нека да ти кажа, тя игра в моя филм!

Той изпръхтя още веднъж. Отново беше сграбчил „Националното географско списание“ и забелязах как то потрепва в ръцете му. Скоро спазъмът премина и той пак си беше същият.

— Значи се познаваш с тая флърца? — запита любимецът на американските майки.

Мой ред беше да се разтреса, и аз го направих — при това като желе.

— Тая какво?

— Тая флърца.

— „Флърца“ ли каза?

— Точно „флърца“ казах. Гледай я откъдето си искаш, пак си е въздух под налягане.

Аз се изправих в пълен ръст.

— Ти говориш — изстрелях — за жената, която обичам.

Той започна да бръцолечи нещо, но аз вдигнах хладно ръка, казах „Моля“, и се възцари тишина. Той си четеше своето „Национално географско списание“. Аз си четях моето. И в продължение на няколко минути нещата се развиваха в този план. Тогава си рекох: „Е, добре де, пусто да остане“ и реших да протегна маслинената клонка. Такава глупост, помислих си, двама нещастници на ръба на ваденето на зъб да седят един срещу друг и да четат

„Националното географско списание“, вместо да се опитат да забравят предстоящото изпитание посредством приятна беседа.

— Значи ти си Джоуи Кули? — рекох.

Той прие увертюрата и отвърна в същата тоналност.

— Никога не си казвал по-вярно нещо — отговори добронамерено. — Ни повече, ни по-малко, това съм аз. Джоуи Кули, Идолът на американските майки. А ти кой си?

— Името ми е Хевършот.

— Англичанин, така ли?

— Точно така.

— Отдавна ли си в Холивуд?

— От около седмица.

— Къде си отседнал?

— В една малка къща в Градината на Хесперидите.

— Харесва ли ти Холивуд?

— О, супер. Страхотно местенце.

— Трябва да видиш тогава Чиликот, Охайо.

— Защо?

— Ами това е моят край. И точно там бих искал да съм сега. Да, господинчо, обратно в малкия стар Чиликот.

— Мъчно ти е за дома, а?

— И още как.

— Е, все пак и тука сигурно си прекарваш доста добре?

Лицето му помръкна. Изглежда отново бях бръкнал в рана.

— Кой, аз ли? Не, не си прекарвам.

— Защо не?

— Ще ти кажа защо. Защото на практика съм окован във вериги и затворен в килия. Нямах да е по-зле даже и на Дяволския остров^[1], или в Чуждестранния легион, или където и да било другаде. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Знаеш ли какво направи старият Бринкмейър, когато подписвахме договора?

— Не, какво?

— Вмъкна една клауза, че трябва да живея в къщата му, така че да съм му под око.

— Кой е този Бринкмейър?

— Шефът на корпорацията, за която работя.

— И ти не му харесваш личното око?

— Нямам нищо против него. Той е симпатяга. Става дума за сестра му Бюла. Тя го накара да направи това. Тя ми вади душата. Истинска усойница. Чувал ли си за Саймън Легри^[2]?

— Да.

— Е то това е Бюла Бринкмейър. А знаеш ли какво е хомот?

— Искаш да кажеш това, дето се слага на шията на вола?

— Не, не искам да кажа това, дето се слага на шията на вола. Искам да кажа това, дето се слага на шията на онеправдания, на потиснатия, на тоя, за когото няма бял ден. Това съм аз. Божичко, какъв живот! Да ти кажа ли нещо?

— Кажи.

— Не ми се позволява да си играя, защото съм щял да се ударя. Не ми се позволява да си имам куче, защото можело да ме ухапе. Не ми се позволява да се къпя в басейна, защото съм щял да се удавя. И чуй сега това. Никакви лакомства, за да не надебелея.

— Не думай?

— Думам, и още как. Има го в договора ми. „Втората страна, или артистът, както е наречена отгук нататък в документа, ще се въздържа от всякакъв вид сладоледи, шоколади, фруктови десерти, кейкове и близалки, отгук нататък наричани лакомства, като в това число се разбират и понички, желе, пай и всички храни, богати на скорбяла, и най-вече пиле.“ Представи си що за адвокат е тоя, дето им е позволил да вмъкнат това в договора!

Да си призная, бях ужасен. Ние от рода Хевършот открай време сме били с отличен апетит и винаги се вълнувам, когато чуя, че някой е на диета. Знам как бих се чувствал на неговите години, ако някоя силна ръка ме държеше настрани от лавката със сладкишите.

— Чудя се защо не си зарязал всичко.

— Не мога.

— Обичаш изкуството си прекалено много?

— Ами, не.

— Харесва ти да носиш светлина в сивия живот на хората в Питсбърг и Синсинати?

— Да се задави дано Питсбърг. Същото важи и за Синсинати.

— Тогава сигурно смяташ, че парите и славата компенсират това, което бих нарекъл безбожни лишения?

Той изпръхтя. Изглежда мнението му за парите и славата беше толкова ниско, колкото и на Ейприл Джун.

— Каква полза от парите и славата? Не мога да ги ям, нали? Най-много на света искам да сложа точка на цялата история и да се върна в Чиликот, Охайо, там, където сърцата са чисти и мъжете са мъже. Точно сега ми се иска да съм при мама. Трябва да опиташ пърженото й пиле по южняшки. А и тя ще си умре от кеф да ме види. Но не мога да се измъкна. Имам петгодишен договор и бас държа, че ще ме накарат да го изпълня.

— Разбирам.

— О, да, аз сега съм божа кравичка. Чуй обаче, да ти кажа ли нещо? Само им гледам сеира. Чакам. Някой ден ще порасна. А когато порасна, о, мама миа!

— О какво?

— Казах „О, мама миа!“ Ще фрасна един на Бюла по муцуната.

— Какво! Ще удариш жена?

— На бас, че ще ударя жена. Да, господинчо, ще си получи своето. И има още около шест продуцента, които ще фрасна по муцуните, и цяла сюррия уредници и постановчици. И оня мой рекламен агент. Ще го фрасна по муцуната, и още как. Да, господинчо! Междувпрочем — заключи той, като си направи сметка, — много ще ти е мъчно да намериш някого, когото да не фрасна по муцуната, когато порасна достатъчно. Имам ги всичките в един малък бележник.

Той изпадна отново в мрачно мълчание и аз не знаех какво точно да кажа. Никакви мои думи, чувствах го, не биха могли да утешат това покрусено дете. Стрелата явно се беше забила така дълбоко в душата му, че едно обикновено „Я се стегни, старче!“ не би свършило работа.

Така и така, оказа се, че нямаше и да имам време да завържа окуражителен разговор, защото в този момент вратата се отвори и оттам започнаха да се върволят разни типове, някои от мъжки, други от женски пол, някои с камери, други без, и въздухът така се нажежи от интервюта и светкавици, че не бе възможно да пророня и дума. Просто си седях и си четях „Националното географско списание“. Скоро се появи една сестра в бяла престилка и обяви, че д-р. Б. К.

Бъруош е разтворил клещите. Тълпата премина в неговата стая, задавайки въпроси до последния момент.

Не след дълго се появи друга сестра в бяла престилка и каза, че д-р. И. Д. Зизбаум ще се радва, ако се отбия, така че аз се поверих в ръцете на бога и я последвах в операционната зала.

[1] Един от група френски острови покрай брега на френска Гвиана, бивша затворническа колония (1851–1951). — Бел.пр. ↑

[2] Саймън Легри — жестокият надзирател в „Чичо Томовата колиба“. — Бел.пр. ↑

6

Д-р. И. Д. Зизбаум се оказа един доста мрачен тип. Приличаше на зъболекар с тайна мъка на сърцето. В отговор на моето „Добър ден“ той само ми посочи стола с печален жест. Един от ония силни и безмълвни като скала зъболекари.

Аз, от друга страна, не можех да си спра езика. Винаги съм такъв, когато сме на четири очи с някой кътникотрошач. Сигурен съм, че и при вас е същото. Предполагам, идеята е, че ако успееш да поддържаш разговора, въпросният разрушител може така да се заплесне, че да остави мръсната работа в полза на една сладка раздумка. И така, набрах скорост.

— Здравейте, здравейте, здравейте. Ето ме и мен. Добър ден, добър ден. Какъв прекрасен ден, нали? Тук ли да седна? Ей сегичка. Да се облегна ли назад? Ей сегичка. Да си отворя ли устата? Ей сегичка.

— По-широко, моля — изрече горестно д-р. И. Д. Зизбаум.

— Ей сегичка. Всичко сме приготвили за порция от добрия стар райски газ, нали? Браво. Знаете ли — изпелтечих и се изправих, — от години не са ме упойвали с райски газ. Трябва да съм бил дванадесетгодишно хлапе. Да, помня, че бях фъстък, защото това се случи по времето на началното училище, а, разбира се, човек напуска началното училище в невръстна възраст. И като говорим за хлапета, знаете ли кого срещнах в чакалнята? Не друг, а самия Джои Кули. И какво странно съвпадение — него също ще го упойват с райски газ. Колко е малък света, нали така?

Сепнах се сконфузен. Нямаше нужда да видя резкия болезнен гърч по изразителното лице на д-р. И. Д. Зизбаум, за да се сетя, че съм сгафил по най-нетактичния начин. Заслужавах един ритник отзад.

Защото внезапно ме осени прозрението какъв му е проблемът и защо днес той не е старият веселяк д-р. И. Д. Зизбаум, чийто игрив смях и остроумни шеги, без съмнение, го правят душата на годишните зъболекарски събрания. Той окайваше съдбата си, че голямата шестица

в зъболекарския свят, ваденето на предния кътник на Джоуи Кули, се е паднала на съперника му д-р. Б. К. Бъруош.

Без съмнение той е чул цялото това щракане на камери и взимане на интервюта, а пронизителните писъци на психологическите портретисти едва ли са погалили слуха му. Искам да кажа, набили са му го, че старият татко Бъруош ще се появи на първите страници на всички вестници и ще осъмне, малко или много като любимеца на масите, докато всичко, което той, д-р. Зизбаум, може да очаква, е моята скромна такса.

Това беше напълно достатъчно да опечали и най-жизнерадостния зъболекар, затова сърцето ми се сви за горкия човечец. Напрегнах се да измъдря някоя окуражителна реч, която да върне цвета на бузите му, но всичко, което ми дойде на ум, беше едно изявление в духа на това, че последните открития върху басейна на Конго са хвърлили нова светлина върху нещо си. Можех да се позова на „Националното географско списание“.

Това, обаче, май не го развесели особено. Сигурно не се интересуваше много от басейна на Конго. Всъщност, много хора не се интересуват. Той само тежко въздъхна, разчекна ченето ми още малко, надникна вътре, въздъхна отново, като че ли не хареса съдържанието и направи знак на сестрите да се приближат с райския газ.

И след кратък промеждутък, в който усетих, че нещо ме обгръща, ето че вече бях изключил.

Не знам дали сте запознати с техниката на упойване с райски газ. Ако сте, сигурно ще си спомните, че си има и други недостатъци, освен усещането, че хвърляш топа в разцвета на своя живот от запушване на гръкляна. Става дума за неприятните сънища и фантазии, които обикновено ти се привиждат. Последния път, когато ме упойвах, както вече споменах във встъпителните си бележки, имах усещането, че някой ме натиква в морето и смътно чувствах как акулите си поделят братски моите крайници.

И този път нещата протекоха чудновато, но не така зле, както преди. Акулите не бяха застъпени в сценария. Звездата на програмата беше малкият Джоуи Кули.

Струваше ми се, че той и аз сме в някаква стая, почти като чакалнята, само че по-голяма, и както в истинската чакалня, в двата й края имаше две врати.

На първата висеше надпис:

Ø Д-р И. Д. Зизбаум Ø

А на другата:

Ø Д-р Б. К. Бършош Ø

Хлапето Кули и аз се боричкахме кой да влезе през вратата на Зизбаум.

Е, всеки тиквеник би разбрал кой греши. Опитвах се да обясня на заблудения малък негодник. Повтарях му: „Не се ръгай, приятелче, опитваш се да влезеш в погрешна стая“, но никакъв ефект — той се ръгаше още повече. След малко ме изтика в едно кресло и ми каза да седя там и да чета „Националното географско списание“, а той отвори вратата и влезе.

После нещата малко се размазаха. Когато отново се проясниха, аз още седях в кресло, но това беше зъболекарско кресло и разбрах, че съм излязъл от упойката.

Първото нещо, което видях, беше д-р. И. Д. Зизбаум в бялата си престилка. Той ме наблюдаваше с любезна усмивка.

— Е, моето момче — каза той бащински, — добре ли се чувствате?

Тъкмо се канех да попитам защо, по дяволите, ме нарича своето момче — защото ние от рода Хевършот, макар и дружелюбни, си имаме достойнство, когато внезапно забелязах, че не сме сами. В стаята не можеше и муха да бръмне.

Тук беше Ан Банистър, седнала от едната ми страна, на което не възразявах. Ако по някакъв начин е дочула за моето вадене на зъб и искрица от старата любов и нежност се беше пробудила в гърдите ѝ и я беше накарала да пожелае да е с мен в часа на изпитание, то в това нямаше нищо лошо. Дяволски мило от нейна страна. Но най-категорично не одобрявах присъствието на всички останали от тълпата. Искан да кажа, някакви си абсолютно непознати нямат право да се качват на главата на човека, когато си вади зъб. Поне тогава той има правото на едно ъгълче за уединение.

Около мен се беше сбрало цяло пълчище навлеци и имах смътното чувство, че някъде съм ги виждал. Някои бяха от женски, други от мъжки пол. Някои носеха камери, друга не. Станах от стола.

Това ме обиждаше. Чудно как д-р. И. Д. Зизбаум ги е допуснал в помещението. Тъкмо щях да му го кажа — и нямаше да му цепя басма — когато направих странно разкритие. А именно че докторът в бялата престилка не е И. Д. Зизбаум. Това беше съвършено друг човек.

И тъкмо се канех да направя допитване, когато открих нещо друго. Нещо, което ме накара да си поема рязко въздух с едно стреснато — „Хей, какво е това!“.

Трябва да спомена, че когато влязох в чакалнята, бях облечен в светлосив костюм със сиво-сини чорапи, хармонирани на елегантната вратовръзка и преливащи се, така да се каже, в изискани велурени обувки. А сега, мили боже, да пукна, ако не носех бермуди и тричетвърти чорапи. И тогава внезапно мярнах лицето си в огледалото и видях, че то е невероятно красиво, увенчано със златни къдри. А очите, които се пулеха в мен, бяха големи и изразителни, и имаха дълги ресници.

— По дяволите! — изпищях аз.

Е, като си помисли човек, кой не би го направил? Веднага прозрях какво се е случило. Някой, както казва поетът, е сгазил лука. Джоуи Кули и аз трябва да сме били упоени точно в един и същ момент и вероятно поради слаба организация по време на общото ни лутане из четвъртото измерение, или както там го наричат, се е получила непредвидена подмяна. Малкият смахнат бързак е взел, че е налетял на моето тяло, а аз, като е нямало къде да отида, съм се приютил в неговото.

Разбира се, че грешката е негова, магарето му шантаво. Казвах му да спре да се ръга.

Още седях и се кокорех на лика си в огледалото, когато типът в бялата престилка, който ме беше нарекъл своето момченце — трябва да е бил д-р. Б. К. Бъруош — пристъпи напред.

— Ще си вземеш това, нали? — каза той със същия бащински тон и ми навря в носа малка картонена кутийка.

Аз, обаче, продължавах да се пуля. Нямах време за картонени кутийки. Все още се мъчех да се наместя в новия обрат в сценария.

Няма спор, може да ти се завие свят от цялата тая работа. Разбира се, чел съм разкази, в които се случват същите неща, но никога не съм предполагал, че човек трябва да предвиди такава възможност като номер от програмата в истинския живот. Съгласен съм, че трябва да си подготвен за всичко, но чак... искам да кажа... е, да пукна дано!

Отгоре на всичко се случи така внезапно. В разказите винаги има някакъв зловец учен, който се щура около епруветките, или някакъв египетски магьосник, който прави заклинания, но събитията се развиват със седмици, ако не и месеци, а не ей така изневиделица — щрак и готово.

— Зъбът — обясни д-р. Б. К. Бъруош. — Сигурно ще искаш да го задържиш. — Пъхнах разсеяно кутийката в джоба си, нещо, което извика протестен вой от страна на тълпата. Това най-обикновено действие май ги възбуди.

Забълбукаха гласове.

— Хей!

— Не го прибирай.

— Трябва да те снимам като го гледаш.

— Придай си замислен вид.

— Вдигни го високо и му се усмихвай.

— Като че ли си казваш: „Добре, добре!“.

— Имаш ли изявление за пресата?

— Какво мислиш за политическата ситуация?

— Подкрепяш ли президента?

— Какво е бъдещето на киното?

— Изпрати послание към американския народ. Нещо кратко и сърцераздирателно.

— Ей. А какво ще кажеш за любимата си закуска?

Винаги съм познавал Ан Банистър като момиче твърдо и решително и трябва да кажа, че ме заляха топли чувства към нея в този критичен момент. Тя веднага пое нещата в свои ръце и започна да ги изтласква навън, като че ли беше охрана в някоя крайбрежна кръчма, току-що назначен и решен да действа.

— Не можете ли да оставите горкото дете да си поеме дъх? — викаше тя. — Как можете да го безпокоите в такъв момент? Я се поставете на негово място.

Онзи, който беше поискал послание за американския народ, каза, че ще му струва работата, ако се върне в редакцията без посланието.

Ан беше непоколебима.

— Ще ти дам всички послания, които си поискаш — каза тя. — Ще ти дам всичко, само изчезвай оттук.

Тя продължи да ги изтиква и скоро, благодарение само на личния си чар, успя да разчисти стаята. Д-р. Б. К. Бъруош и аз останахме сами.

— Вълнения, а — разпери ръце той. — Е, това са несгодите на славата.

Той се усмихваше, докато говореше — широката сияеща усмивка на зъболекар, който, освен че ще се нагълта с тлъст хонорар, знае, че току-що му е била направена безплатно реклама най-малко за хиляда долара.

Не бях в състояние да споделя слънчевото му настроение. Мъглата пред очите ми се вдигна и ме остави с изопнати нерви. Сега разбирах, че съм бухнал в доста смрадлива каша.

Искам да кажа, животът и без друго е достатъчно труден. Няма нужда да оплиташ още повече вече оплетените конци на нещата, като се преобразиш в хлапе с бермуди и златни къдри. Направо страхотно, ако това положение се окаже постоянно. Явно, ще отидат на кино всичките ми шансове да заведе Ейприл Джун пред олтара. Момиче в нейното положение не може да влезе в църквата под ръка с един хлапак в бермуди.

А какво ли ще си кажат приятелите от Клуба на търтеите, ако им се замъкна такъв, целият потънал в златни къдри? Не биха го

прегълтнали за нищо на света. Търтеите са клуб, който аз наричам доста свободомислещ, но те просто не биха го прегълтнали. „Няма да го бъде“ горе-долу обобщава какво ще бъде становището на комитета.

Нищо чудно тогава, че съвсем не ми беше до това да потропам степ с някакъв ухилен зъболекар.

— Забрави сега за несгодите на славата, Б. К. Бъруош — натъртих аз. — Да го оставим за друг път. Това, което искам да направя сега, е да дам изявление. Случи се нещо ужасно и ако не се вземат бързи мерки по съответните канали, ще се вдигне такава пушилка, че вола ще ви се отели. Заявявам, че случайно познавам подстрекателите.

— Само се облегни назад и се отпусни.

— Няма да се облегна назад и да се отпусна. Искам да направя изявление.

И тъкмо щях да го сторя, когато вратата се отвори и влезе една жена. Изглеждаше нервирана. Пуфтеше като локомотив.

— Каква суетня? — изсумтя тя. — Не мога да ги търпя. Като че ли хлапакът не е вече достатъчно разглезен.

Тя беше полутежка категория, необятна както в едната, така и в другата посока, с вид на свиреп бик, очакващ нахалника, размахал пред очите му червен плащ. Би могла да бъде висш служител от надзорния персонал на някое заведение за каторжници. Това предположение не се оказа вярно, иначе Б. К. Бъруош не би се обърнал към нея с мис Бринкмейър, от което заключих, че трябва да е жената, която хлапето Кули каза, че не харесва.

— Струва ми се, че момченцето вече се чувства добре, мис Бринкмейър — успокои я Б. К. Бъруош.

Тя посрещна тези любезни думи с презрително пръхтене, издаващо отвращение й омраза. Разбирах защо не се нрави на хлапето Кули. И на мен не ми се нравеше. Липсваше й онова, неназовимото, което обикновено определяме като чар.

— Разбира се, че се чувства добре. Защо да не се чувства?

Б. К. Бъруош обясни, че винаги изпитва известна тревога, когато упойва с газ. Това още повече я разгневи.

— Пфу! Дрън-дрън. Газ, как ли пък не! Когато бях дете никой не ме е упойвал с газ. Баща ми завързваше зъба с конец, затягаше го на вратата на обора и после я тръшваше. И всичкото това не се появяваше във вестниците. Цялата тая суетня за някакво си малко зъбче, което

никога нямаше да го заболи, ако хлапето му с хлапе не ядеше тайно сладкиши, макар много добре да знае какво пише в Параграф Б, алинея 2 от договора. Ще разнищя аз тая бонбонена афера. Някой му внася лакомства контрабандно, но аз ще го разкрия. Хитър е за триста свраки, ама...

Усетих как гневът ми расте. Бях потънал в мисли и още веднъж се опитвах да разреша проблемите, които ме връхлетяха, а нейният глас прекъсваше разсъжденията ми. Беше един такъв остър, стържещ, не много по-различен от звуците, които се чуват в дъскорезниците.

Възпях я с властен жест.

— Не дрънкай толкоз много — рекох строго.

— Какво каза?

— Казах „Не дрънкай толкоз много“. Как мога да мисля при цялото това крякане? За бога, жено, затвори си плювалника и ме остави да се концентрирам.

При тези мои думи Б. К. Бъруош се разхихика, макар че не бяха замислени като шега за публиката. У мис Бринкмейър, обаче, те предизвикаха морав цвят на лицето и учестено дишане.

— Заслужаваш да ти сваля панталона и да те наложа здраво отзад.

Вдигнах ръка.

— Без грубости, моля — казах хладно.

И тогава се сетих нещо и цялата ситуация ми се проясни. Спомних си какво ми беше казало хлапето Кули, когато чертаеше планове за това какво щял да прави, когато стане достатъчно голям.

Е, господ ми е свидетел, че сега той беше достатъчно голям да прави всичко, което си поиска. Моят клон от фамилията винаги се е радвал на изобилие, що се отнася до живото тегло, включително и аз. Когато се боксирах за Кеймбридж, тежах деветдесет кила на голо.

Разкикотих се от сърце, нещо, което не бях правил от известно време.

— Жено, вместо да заплашваш другите с насилие, по-добре е да се погрижиш за себе си. Сигурно не го съзнаваш, но, казвам ти, ти си го загазила. Отмъстителят е по следите ти. Кога ще удари, не се знае, но някой ден, на някое място ще получиш един по муцуната. Без майтап.

Б. К. Бъруош стана сериозен. Изглеждаше обезпокоен.

— Надявам се, че не съм прекалил с райския газ — заумува той.
— Това не ми харесва. Прилича ми на делириум. Поведението на младежа е странно, откакто дойде в съзнание.

Дъскорезницата отхвърли тази теория.

— Дрън-дрън! Никакъв делириум. Говори така, само за да ме дразни.

— Така ли мислите?

Разбира се. Грижил ли сте се някога за нагло, надуто, хапливо дете-звезда, което се мисли за център на вселената, само защото маса тъпоумни женоря се тълпят да го видят на екрана и се прехласват?

Б. К. Бъруош отвърна, че не е имал такъв опит.

— Аз, обаче, се занимавам с това от една година и тия номера са ми познати.

Това изглежда убеди разколебания зъболекар.

— Значи смятате, че няма причина за безпокойство?

— Разбира се, че няма.

— Какво облекчение. Страхувах се, че малко не е на себе си.

— О, на себе си е, проклетника, само дето си е паднал на пъпа.

— Ха! — възкликнах аз и се ухилих, защото ми прозвуча странно. Каква ирония, би казал човек. — Изненадан съм да чуя това. Защото аз съм последният човек, който не си е паднал на дяволския пъп.

Откриваше се чудесна възможност да развия това твърдение. Темата не би могла да бъде по-точно формулирана.

— Госпожо — започнах аз, — и ти, Б. К. Бъруош, подгответе се за малка изненада. Ако не греша, това ще ви накара да подскочите.

— О, я си затваряй устата.

— Поетът Шекспир много точно го е казал, че на небето и земята има много повече неща, отколкото главите ни побират. Едно подобно нещо току-що се развихри точно в тази стая. Несъмнено ще ви е интересно да научите, че благодарение на непредвидено преплитане на връзките в четвъртото измерение...

— Спри да бръщолевииш глупости и тръгвай.

— Но аз искам да направя изявление. Та, с две думи, ето какво, в резултат на, както казах, странно взаимодействие в четвъртото измерение... забележете, наричам го четвърто, но то би могло

спокойно да бъде и пето... не съм много сведущ по въпроса с измеренията...

— Ще станеш сведущ, като ти сведа два отзад. Ей сега ще го направя. Това преля чашата. Ще тръгнеш ли, веднага!

Тръгнах веднага. И ако ви се струва, че съм проявил слабост, мога само да ви кажа, че и Албърт Мемориъл^[1] щеше да тръгне веднага, ако мис Бюла Бринкмейър се беше вкопчила така в китката му и го беше дръпнала, както дръпна мен. Отделих се от стола подобно на коркова тапа, отделяща се от своята бутилка с помощта на някой иконом с яки мишци.

— Е, добре де — успях да изрека, примирен с неизбежното. — Чао-чао, Бъруш.

Междувпрочем, не съжалявах, че изявлението ми беше прекъснато, защото Цар Разум внезапно се върна на трона си и аз осъзнах, че съм бил на ръба да се представя като последен глупак.

Искам да кажа, урока, който научавах от разказите за разните му там типове, които си сменят телата, е, че в подобни ситуации изявленията не вършат работа. Никаква полза. Излишни напъни на белите дробове. Ония от разказите винаги го правят и никой не им вярва. Реших, че оттук нататък ще бъда дискретен и безмълвен и ще се въздържа от всякакви опити да се обяснявам с обществеността. Колкото и тягостно е да не обелиш нито дума по въпрос, по който има много за казване, осъзнах, че абсолютното въздържание е най-мъдрата политика.

Като се задоволих, съответно, с едно предупреждение от рода на това да внимава в картинката, придружих мис Бринкмейър до вратата. Видът ми, обаче, не беше много оперен, защото, трябва да си призная, бях угрижен и неспокоен. Питах се как ще водя приемлив живот в компанията на тоя звероукротител. Като я беше сравнил със Саймън Легри, хлапакът Кули се беше проявил като проникателен познавач на човешкия характер. Тя притежаваше също и някои от недотам симпатичните качества на капитан Блай^[2].

На улицата ни чакаше луксозен автомобил. След малко вече пътувахме, като тя сумтеше на интервали, сякаш ѝ се повдигаше от компанията ми, а аз мълчах, потънал в седалката, с угрижена бръчка на челото. Не мина много и колата зави по една алея и спря пред голяма бяла къща.

[1] Албърт Мемориъл — паметник на принц Албърт в Лондон, висок 53 метра? — Бел.пр. ↑

[2] Уилям Блай (1754–1817) — английски морски офицер, командир на „Баунти“, чийто екипаж въстанал? — Бел.пр. ↑

Домът на Бринкмейърови — където най-вероятно бяхме пристигнали — бе очевидно една от внушителните къщи в Холивуд. Пред очите се простираха обширни ливади, тенис кортове, басейни, декоративни храсти, трима градинари, една желязна сърна, галерия за пинг-понг и други признаци на богатството. И ако е нужно още едно доказателство, че собственикът е тъпкан с мангизи, то се подсигуряваше от факта, че икономът, който отвори вратата в отговор на бибипката на шофьора, беше англичанин. В Холивуд не си взимаш английски иконом, ако не си бая важна клечка. Дребните риби трябва да се задоволят с японци и филипинци.

Гледката на този английски иконом наля ново масло в огъня. Той беше като полъх от дома — едър, кръглолик, очите му с цвят на касис. С две думи, един от ония прекрасни икономии на добрите стари фамилии. Като го изпивах с очи, от плещите ми се смъкна част от онова чувство, че съм попаднал сред аборигени. Ако той е наблизко, мислех си, агонията от общуването с мис Бринкмейър ще бъде значително по-малка.

Както и да е, не ми беше дадена голяма възможност да му се насладя точно сега, защото моята придружителка — или пазителка, или надзирателка, или каквато там беше — отново докопа ръката ми и ме повлече навътре с бърза крачка. Пътешествието приключи в една дълга ниска стая, прилична на дневна, с френски прозорци, които водеха към вътрешен двор.

Единственият ѝ обитател беше някакъв як дебеланко с очила с рогова рамка. От факта, че се въргаляше на дивана, като че ли това място му принадлежи, заключих, че то наистина му принадлежи — с други думи, че това беше моят домакин, мистър Бринкмейър, под чието око трябваше да живея вече.

И тук хлапакът Кули се беше изявил като мъдър съдник. Беше ми казал, че този човек е доста свестен и наистина първият поглед към него потвърждаваше, че случаят е такъв. Веднага одобрих вида на

мистър Бринкмейър. Разбира се, след като прекарах известно време със сестра му, не бях настроен да придирям много относно вида на хората — на практика всичко щеше да ми изглежда свястно — но все пак той ми се видя приятен.

Доказателство за това бяха встъпителните му думи.

— А, е то те и теб — рече той дружелюбно. — Приключи ли всичко? Той добре ли се чувства?

Мис Бринкмейър цъкна с език.

— Хайде, за бога, не започвай и ти. Разбира се, че се чувства добре. Всички говорите така, като че лиса му ампутирали крака или нещо подобно. Не издържам на цялата тая врява.

— Той ли вдига врява?

— Говоря за вестникарите. И всичките тия глупачки. Пфу! Кудкудякат като кокошки.

— Те ли вдигаха врява?

— Да. По най-отвратителен начин.

— Много е популярен — предположи мистър Бринкмейър с почителна нотка в гласа.

Мис Бринкмейър изсумтя.

— Твърде зле за него.

— Но добре за касите.

— Не ми пука. Повдига ми се. Само го напомпват. И без друго вече е достатъчно надут.

Мистър Бринкмейър ме изучаваше през очилата си с рогови рамки с вид на доброжелателен бухал.

— Не е толкова надут, колкото беше.

— А?

— Казвам, че бузата му май е спаднала.

— А, да, слава богу.

С надеждата да установя атмосфера на сърдечност и дружелюбие казах, че това е много мило от нейна страна. Тя отвърна да си затварям устата.

— Вече не изглежда като че ли е болен от заушка — продължи тя с фелдфебелски тон. — Ще се възстанови, надявам се, навреме за откриването на статуята.

— Да — продума мистър Бринкмейър. Стори ми се, че помръкна. — Да, надявам се, че ще се възстанови.

Следвайки политиката си да съм мил с всички, попитах за каква статутя става дума. Тя ми викна да си затварям устата.

— И няма да се наложи да отлагаме Мичиганските майки.

— Какви Мичигански майки?

За трети път тя ми каза да си затварям устата. Не е леко да водиш разговор с такава жена.

— Ако още приличаше на тиква в главата, щяхме да сме принудени да ги отложим и един господ знае какво щяха да кажат, след като са дошли чак дотука. Но подутината съвсем е изчезнала и той със сигурност ще бъде добре утре. — Тя помисли малко и добави: — Толкова добре, колкото винаги е бил, прасето му с прасе.

Не можех да подмина това.

— Намирам тези думи за особено обидни — заявих аз възмутено.

За четвърти път тя ми каза да си затварям устата. После, като се вкопчи в китката ми по обичайния начин, ме помъкна навън, после по стълбите към една спалня на първия етаж. Като ме натика вътре, нареди да лягам и да спя.

Не можех да повярвам, че съм я чул правилно.

— Да спя?

— Трябва да си вземеш следобедния сън, нали така?

— Но, по дяволите...

— О, я си затваряй устата — прекъсна ме тя, като с това ги оформи на пет. После фъсна, без да забрави да заключи вратата след себе си.

Трябва да кажа, че се изсмях безрадостно. Да спя! Това ми прозвуча доста добре. Да спя, така ли? Като че ли имах време за такива глупости. Непосредствената задача, която стоеше пред мен, беше да разгледам ситуацията и, ако е възможно, да премисля какво, по дяволите, можеше да се стори. Защото нещо трябваше да се направи, при това с максимална скорост. Пътека не трябваше да остане неизследвана, камък не трябваше да остане необърнат. Това, което ме чакаше, беше не да спя, а да мисля.

Седнах на леглото и поставих началото.

Не знам колко време съм размишлявал, но трябва да е било доста, и сигурно щеше да трае неопределено дълго, ако по време на размишленията ми не бях станал от леглото и не се бях приближил до

прозореца. И в момента, в който стигнах до него, нещата в главата ми внезапно се проясниха. Видях нещо, което трябваше веднага да схвана, а именно че първият ми ход, преди да предприема всяка друга стъпка, е да установя контакт с хлапето Кули и да свикам съвещание.

Не че очаквах да може да предложи някакво практическо решение на нашия малък проблем — искам да кажа, след като не е египетски магьосник — но поне ще ми даде няколко опорни точки, които биха ми послужили в този мой нов живот. Реших, че най-голям шанс да го срещна ще имам, ако отида в моето гнездо в Градината на Хесперидите и видя дали не се е появявал. Бях му казал къде живеея и ако си спомни думите ми, ще трябва рано или късно да се отпрати натам.

Ние от рода Хевършот сме мъже на действието, даже и под формата на хлапета със златни букли, лъхаци, чак сега го усетих, на някаква зловонна марка брилянтин. В гърдите ми се надигна диво желание да съм навън, на открито. В тази стая се чувствах като окован във вериги. Задушавях се, това е думата. Около метър под прозореца имаше покрив на някаква барака, а да скоча от него на земята беше фасулска работа. След тридесет секунди бях долу в градината, а след още тридесет — вън от нея и литнал към добрия стар дом.

Всъщност не знам дали очаквах да намеря хлапака на предишния си адрес. Във всеки случай той не беше там. Бившите ми покои бяха празни. Джоуи Кули можеше да бъде всякъде другаде, но не и в Градината на Хесперидите, седнал в креслото и премислящ на спокойствие нещата.

При това положение няха друг избор, освен да чакам. Настаних се във въпросното кресло и потънах в размисли.

Сега, при толкова много материал за размишление, с който последните тревожни събития ме бяха подсигурили, човек би помислил, че ще ми бъде лесно да се съсредоточа, вместо да блуждая някъде встрани от основната тема. Но не. Блуждаех и още как. Само след две минути вече се бях отплеснал от точките в дневния ред и главата ми се изпълваше, при това с някаква кошмарна настойчивост, със сладоледи, понички, кремове, тиквеници, маслени торти, шоколадови кейкове и близалки. Не можех да се отърва от тях. С невероятно усилие успях да се откъсна от сладоледа и — щрак! —

вече бленувах за понички. Тъкмо да се справя с поничките, и ето че изплуваха тиквеникът и близалките.

Това беше съвършено ново преживяване за мен. От дълги години не бях мислил — в емоционален план — за хранителни продукти от този род. Но сега бонбоните и шоколадът се люлееха с валсови стъпки пред очите ми и чувствах, че бих дал всичко за маса, отрупана с лакомства. От ония далечни дни на началното ми училище не бях усещал такъв опустошителен глад. Не, гладен не е точната дума. Чувствах се като бездомна тения.

Внезапно осъзнах какъв глупак съм бил в предишната си роля като Реджиналд, лорд Хевършот, като не съм се запасил с всичките тия неща за спешни случаи като сегашния. Трябваше да се сетя, мислех си, че човек никога не знае кога може да бъде превърнат в дванадесетгодишен хлапак, и тъй като такова стечение на обстоятелствата винаги е възможно, си е било чиста лудост от моя страна да не оставя нещичко под ръка в хладилника.

Всъщност бях започнал да ставам твърде критичен относно предишното си аз, защото не понасям ония безмозъчни разсипници, които не мислят за утрешния ден. Но в този момент звукът от стъпки, приближаващи прага, ме върна на земята.

— Реджи — извика някой.

Познах гласа. Неговият притежател бе братовчедът Егремонт. Спомних си го как казва, че ще ме навести, за да ми изпробва избата и трябваше да се досетя, че няма да чака под краката му да поникне трева.

— Реджи, старче. Тук ли си, Реджи?

Е, разбирате ги тия неща. Има моменти, когато не ти се среща с хора. Просто не си на кеф. Обичах много Еджи, както казах и на Ан Банистър, и в миналото — например на онова новогодишно парти, за което се спомена — често съм се радвал на компанията му. Но сега усетих, че ми се иска да я избегна. Знаех, че ще се изненада да завари златокосо дете там, където е очаквал да намери риж братовчед, и ще се заточат куп досадни въпроси и запитвания, а аз просто не бях подготвен за това.

Така че, за да избегна неприятната среща, се изсулих безшумно от стола и се свих зад него с надеждата, че щом Еджи влезе и не завари никого, ще си отиде.

Ще си отиде на куково лято! Еджи не е от хората, които си отиват от стаите, където има шотландско уиски, само защото там няма никой. Стига принадлежностите да са налице, той не се безпокои за липсващите домакини. С две думи, влетя и се устреми към бюфета като пощенски гълъб. Не можех да го видя, но чух едно музикално пляс, после гъл-гъл, после още едно музикално пляс, после още едно гъл-гъл, после трето музикално пляс, и вече можех да чета действията му като по книга. Беше гаврътнал една серия бързи и сега се канеше да продължи със следващата.

Тук, обаче, изглеждаше склонен да укроти топката. След като уталожи първия жесток пристъп на жажда, сега можеше да се помотае и, както се вика, да си плакне устата на спокойствие. Чух го да се разхожда из стаята, а цъкането на кибрита и една тънка струйка дим, пълзяща към тавана, ми подсказаха, че е намерил пурите ми. Още една секунда, и се случи това, което трябваше да знам, че ще се случи. Той се приближи до креслото и се тръшна в него с блажена въздишка. Това беше единственият удобен стол в стаята, естествено, че ще се пусне по най-прекия тегел до него.

Ето така се подредихме — той, явно готов да прекара един приятен следобед, и аз, нещастният затворник, сгънат на четири до стената. Ако бях Военноморският договор в някоя каса в Адмиралтейството, пак нямаше да съм така сигурно прикрит.

Беше една от ония ситуации, които карат човека да си впрегне мозъчните гънки и да реши какво ще е най-добре да стори. И тъкмо бях зает да го правя, когато на вратата се почука.

Очевидно някой стоеше на прага.

9

Влез — извика Еджи.

Не можех, разбира се, да видя кой беше влязъл в отговор на тази покана, но от факта, че братовчедът се надигна, заключих, че новодошлият ще да е момиче. Няма да видите стария Еджи да си вдига задните части от креслата, само за да поздрави мъжкия пол. Гласът, който проговори, доказа, че съм бил прав. Беше отривист, властен, но определено женски.

— Добър ден — рече гласът.

— Добър ден — рече Еджи.

— Ти ли си собственикът?

— О, не.

— Изглежда се чувстваш като у дома си.

— О, всичко е наред. Тук живее един човек на име Хевършот, а ние сме една плът и кръв. Хевършотови. Той ми е братовчед.

— Ясно.

— И от негово име — сигурен съм, че щеше да прегърне идеята, ако беше тук — мога ли да предложа една глътка?

— Една какво?

— Препоръчвам уискито.

— Да не би да намекваш, че консумираш алкохол?

— В общи линии.

— Нека да ти кажа, мистър Хикс...

— Не, Манеринг.

— Моля?

— Името е Манеринг.

— О? Добре, нека да ти кажа, мистър Манеринг, че не консумирам алкохол. Дошла съм тук, за да събирам дарения за Храма на новата зора.

— За... я пак го кажи?

— Никога ли не си чувал за Храма на новата зора?

— Не, не помня да съм чувал.

— Никога ли не си чувал за сестра Лора Луела Стот?

— Не, коя е тя?

— Това е жената, която ще изведе Калифорния от блатото на алкохола.

— Боже господи! — Можех да позная по гласа на Еджи, че е заинтригуван. — Да не би да има блато от алкохол по тия места? Каква удивителна страна е Америка. И ще ми приказват за съвременни удобства! Да не искаш да кажеш, че човек може да отиде там и направо да си лочи.

— Говорех фигуративно.

Последва тишина. От следващите й думи подразбрах, че девойката трябва да е изучавала Еджи доста настоятелно, защото възкликна:

— Хей! Ти изглеждаш ужасно.

Еджи каза, че няма нужда да се заяжда. Тя отвърна, че да, имало.

— Целият трепериш, а очите ти са като на риба. А пък кожата ти!

— Това е най-добрата, която имам — тросна се Еджи доста рязко, както ми се стори.

— Да, и още най-добрата, която някога ще имаш, докато продължаваш да се наливаш до козирката с тая гадост. Знаеш ли какво е това, което пиеш?

— Сто гайди.

— Двеста катафалки. Да ти кажа ли какво щеше да направи сестра Лора Дуела Стот, ако беше тука?

— Какво?

— Щеше да ти плисне чашата през прозореца.

— О? — каза Еджи, а не знам дали не беше и „Хо?“ — Да ми я плисне, така ли?

— Точно това щеше да направи. И щеше да е права. Даже и такава нещастна отрепка като теб си струва да се спаси.

— Нещастна отрепка?

— Точно това казах.

— Хо? — този път Еджи го каза съвсем ясно.

Последва нова пауза.

— Я ми кажи — проговори Еджи накрая с надменен глас. — Я ми кажи, мис...

— Прескът.

— Я ми кажи, мис Прескът, дали по някаква случайност не си с впечатлението... хм, дали по най-глупав начин не си позволила да допуснеш... абе, ти хабер ли си нямаш, че да си въобразиш, че съм фиркан?

— Ако под „фиркан“ имаш предвид...

— Имам предвид фиркан. Я чуй сега — обяви Еджи с някакво тихо достойнство. — Чичковите червеноतिकвеничковчета. Непротивоконституционствувателствувайте. Петър плет плете, през три плета преплита. Е, какво ще кажеш?

Трябва да си призная, че аз не бих могъл да намеря отговор на това, но момичето го направи.

— Пфу! С тия номера можеш да минаваш пред децата, не се и съмнявам, но те нищо не значат. Вятър работа.

— Какъв ти вятър. Я чуй пак. Кралица Клара краля на крал Карл кларнета. Гласът ми е ясен като камбанка. А ти правиш някакви инсинуации относно моята трезвост.

— Пфу! — беше отговорът. И още: — Дори самият факт, че можеш да изговориш всичко това, говори зло. Означава, че си преминал стадия на преплитане на езика и си се запътил със страшна скорост към ръба на пропастта. Знам точно за какво говоря. И баща ми пиеше, докато не му просветна пред очите. А се биеше в гърдите, че може да изговори всичко и по всяко време на денонощието, без да се запъне, независимо колко е насвяткан. Никога няма да забравя какво му казваше докторът: „Това е само крайпътна гара. Ти си експрес и не спираш на крайпътните гари. Но, мили боже! Почакай само, докато стигнеш крайната точка“.

— Крайната точка?

— Искаше да каже, когато ще започнат да му се привиждат разни неща...

— Не говори за привиждане!

— ... и да му се причуват гласове.

— Не говори и за причуване!

— Точно за това ще говоря. Някой трябва да направи нещо, за да те измъкне от тая кал. Наистина, правя го като най-добър приятел. Трябва да ми паднеш на колене за това, че те предупреждавам. Да, сър, ако не действаш по най-бързия начин, писано ти е да си получиш своето. Познавам симптомите. Това, което накара татко да се плесне по

челото, беше срещата му с един розов заек, който му поискал огънче, и нещо подобно ще се случи и с теб, ако не се вземеш в ръце. Така че, помисли си. Е, не мога да стоя тука цял следобед и да те вразумявам. Трябва да събера даренията. Какво ще кажеш, би ли отпуснал нещо за каузата?

— Пфу! — изпуктя Еджи с ясното намерение да си ѝ върне камъните.

— Е, не разчитах на това. Но не забравяй какво ти казах.

Очевидно при тези думи тя беше духнала, защото креслото изскърца, когато Еджи отново се тръшна в него. Можех да го чуя как диша тежко.

И ето че, макар да бях слушал внимателно всяка дума от разговора, установих, че така нареченото ми подсъзнание трябва да е работило на пълни обороти, без да го усетя. Защото, когато отново се върнах към личните си проблеми, осъзнах, че възгледите ми се бяха променили. Бях се завъртял на сто и осемдесет градуса от предишните си намерения и разбрах, че като съм се крил от Еджи, съм допуснал стратегическа грешка.

Ужасяващият глад за понички и тям подобни сладкарски изкушения все още ме разяждаше и се сетих, че по този въпрос може да се стори нещо конструктивно. Еджи можеше да се превърне от натрапник в животоспасител. Разбира се, той не беше милионер, но имаше стабилен доход и сигурно беше в състояние да се справи с някой и друг сладкиш, ако подходя правилно. Така че се надигнах с намерението да се пробвам.

Забележете, сега, като поглеждам назад, разбирам, че моментът не беше правилно избран. Но тогава това не ми хрумна. Всичко, за което мислех, беше да се докопам до лелеяното. Тъй че, както вече казах, се надигнах бавно.

Обектът, с който възнамерявах да вляза в контакт, както казват в Америка, се беше облегал в креслото и още дишаше на пресекулки. Главата ми щръкна точно зад неговата. Една съвсем удобна позиция за насочване на словата ми към лявата му ушна кухина.

— Еджи — изстрелях аз името му.

Спомням си веднъж, когато бях дете — не се сещам по каква причина, навярно заради самата шега — се бях скрил в една ниша на главното стълбище в Замъка Бидълфорд и бях казал „Бам!“ в ухото на

иконома, който слизаше с поднос, съдържащ гарафа, сифон и чаши. Хората вярват, че Бидълфорд се обитава от Виещата лейди и първото нещо, което докоснаха краката на иконома след моето „Бам!“ беше една тигроподобно килимче в дневната две площадки по-надолу. Винаги съм гледал на този епизод като на върхова точка в емоционалната демонстрация. Но всичко това до момента, когато се надигнах тихо иззад креслото и казах: „Еджи“, се беше спотаило в най-тъмната част на подсъзнанието ми.

Реакцията на братовчедата не беше толкова скоростна, колкото тази на иконома. Последният беше стартирал на момента, сякаш имаше крилца на гълъб, докато Еджи седя в продължение на шест секунди като изтукан и се блещеше напред си, без да трепне и с един-единствен мускул. После главата му се завъртя бавно и очите ни се срещнаха.

Точно в този момент той си запретна яко ръкавите. Сега беше времето след бавния старт да демонстрира нещо по-впечатляващо по отношение на скоростта. Един пронизващ врясък изскочи от устните му и още отекваше в стаята, когато се озовах сам. При все че Егремонт Манеринг се намираше в полулегнало състояние, когато му хрумна да тича, взе разстоянието до входната врата за, бих казал, по-малко от секунда и четвърт. Беше нещо като дим и вятър.

Побързах към прозореца и надникнах предпазливо. Беше ми любопитно къде се е приземил добрият стар приятел. Със скоростта, с която се движеше, ми се виждаше невероятно да е още в Калифорния, но за моя изненада стоеше там, на няколко метра. Изглежда беше ударил доста бързо спирачките.

С него видях едно момиче, облечено в бежово и когато то проговори, разбрах, че това трябва да е бил доскорошният ни посетител. Вероятно тя вече се е отдалечавала, когато е чула страховития писък и се е върнала да се запознае с последните новини. Еджи стискаше ръката ѝ като удавник сламка.

Трябва да си призная, че външността на момичето ме изненада малко. От тона ѝ и от цялостната насока на разговора бях останал с впечатлението за някого от типа на Бюла Бринкмейър, но тя беше доста хубава, макар и да става дума за една, бих казал, доста строга хубост. Имаше вид на дъщерята на свещеника, който играе хокей и

хока селяните, когато искат да се оженят за сестрите на починалите си съпруги.

— Какво има сега? — попита тя.

Еджи продължаваше да стиска ръката ѝ.

— Оле-ле! Там, вътре!

— Какво има там вътре?

— Едно призрачно дяволче. Подаде си главата иззад стола ми и очи в очи ми каза: „Еджи, старче, дошъл съм за теб, Еджи!“

— Значи така.

— Точно така. „Дошъл съм за теб, Еджи, старче“, така каза. Като някаква стара дружка. Не съм виждал малкия негодник в живота си.

— Сигурен ли си, че не беше розов заек?

— Не, не, не. Беше един малък нехранимайко. Да не мислиш, че не мога да разпознавам малките нехранимайковци?

— И какъв точно нехранимайко?

— От най-лошия вид. Не ми се понрави от пръв поглед.

Момичето сви устни.

— Е, аз те предупредих.

— Да, но от къде можех да знам, че ще ми се случи ей така изведнъж? Дяволски внезапно, ето какво най-много ме стресна. Тоя малък мерзавец се пръкна просто така. Без никакво предупреждение.

— А ти какво очакваше? Да се представи с предварително писмо?

— „Дошъл съм за теб, Еджи“, така каза. С един такъв гаден, злобен гласец. „Ой-ларипи, Еджи“, така каза. „Дошъл съм за теб, старче“. Какво трябва да направя, как мислиш?

— Има само едно-единствено нещо. Да дойдеш с мен и да се оставиш в ръцете на сестра Лора Луела Стот.

— Тя оправя ли се с малките нехранимайковци?

— Точно там е най-добра.

— А има ли изба?

— Какво да има?

— Е, трябва ми естествено нещо за повдигане на духа. И то ми трябва бързо. Няма смисъл да идвам при тази Стот, ако не може да го уреди.

Момичето се ококори невярващо.

— Да не искаш да кажеш, че възнамеряваш да консумираш алкохол след това, което ти се случи?

— Никога в живота си не съм имал по-голяма нужда от едно питие. Да консумирам алкохол? Разбира се, че възнамерявам да консумирам алкохол. Възнамерявам да излоча цяла кофа.

— И нямаш намерение да го откажеш?

Този път Еджи трябваше да се ококори невярващо. Момичето беше проговорило, като че ли не вярва на ушите си, а сега и той проговори, като че ли не вярва на своите.

— Да го откажа? В такъв момент? Когато всеки нерв от тялото ми беше изтръгнат от корен и завързан на възел? Каква абсолютно фантастична идея! Не мога да си представя как е дошла на такова интелигентно момиче като тебе. Да не би да си пропуснала факта, че цялата тая история ме разтърси из основи? Нервните ми окончания вибрират като желе на вятър. Ти сигурно не можеш да си представиш целия кошмар на ситуацията. „Еджи“ каза той просто ей така, „ето ме, Еджи, старо куче...“

Тя направи отчаян жест, като дъщерята на свещеника, която е открила ерастиански^[1] проповедник в селото.

— Прави, каквото знаеш. Чупи си главата. За твоето погребение става дума, не за моето.

— Мразя тоя израз.

— Но когато опреш до него — а това ще стане доста бързо и ще бъде страшно — спомни си, че винаги има топло гнезденце, което те очаква в Храма на новата зора. Нито една човешка отрепка не е толкова долна, че да не намери там своя пристан.

Тя се отдалечи и остави Еджи с овесен нос. А той, като погледна колебливо назад, като че ли се чудеше дали е, безопасно да се върне и да удари още една глътка от уискито, реши, че не е, и запреплита крака към хоризонта да търси своя лек някъде другаде. Аз пък дадох на хлапето Кули още петнадесет минути и щом не се появи, също се чупих. Малко по-късно, след като се покатерих с лекота на покрива на бараката, бях отново в спалнята и се чувствах по-празен от всякога.

И всичко това съвсем навреме, както се оказа, защото тъкмо бях седнал на леглото, когато ключът се превъртя в ключалката и мис Бринкмейър цъфна на вратата.

— Наспа ли се? — попита тя.

Ако тая жена все така ми бае за спането, няма да я бъде.

— Не — намусих се. — Не съм.

— Защо не?

— Бях прекалено гладен.

— Защо, за бога, като си бил гладен, не си позвънил? Ще ти изпратя вечерята.

Тя се оттегли и след малко се появи някакъв лакей — ако се съди по вида — филипинец. И си представете как се почувствах, когато видях на подноса единствено няколко сухи бисквити, чаша мляко и чинийка с гаден ошав от сини сливи.

Разбира се, опитах се да убедя дръпнатия в предимствата на пържолата и бифтека, но всичко, което получих беше: „Извинявам, да“, „Чудесно добре, альо“, „Не, може то би, също“ и подобни дивотии, така че накрая магнах с ръка изтощено и го освободих. После ометох съдържанието на подноса и отново потънах в размисъл.

Започнаха да падат сенките на вечерта. И съвсем скоро, след като бяха започнали да падат, чух стъпки по коридора. Секунда по-късно вратата се отвори и влезе Ан Банистър.

[1] Томас Ерастус (1524–1583) — теолог и физик, привърженик на върховната власт на държавата над църквата. — Бел.пр. ↑

10

Ан изглеждаше страхотно. Гледката на нейното ведро лице за някой нещастник, който при отварянето на вратата е очаквал да види носа на Бринкмейърката, беше манна небесна. То сгръваше човешките гърди и не е тайна, че въпросните гърди го бяха закъсали за малко топлинка. Този ошав ми беше подействал разхлабително на нервната система.

Ан ми се усмихна като на стара дружка.

— Е, Джоузеф, как се чувстваш?

— Ужасно тъпо — отговорих.

— Но иначе си добре?

— О, да.

— Нали не те боли мястото на зъба?

— Ни най-малко, благодаря ти.

— Това е добре. Е сър, голямо изпращане беше.

— А?

— Всичките тия журналисти и журналистки.

— О, да.

— Между другото, казах им това, което искаха. Всъщност, беше работа на рекламния ти агент, но той се суетеше около Мичиганските майки, така че реших да застана на топа на устата, преди да са те разкъсали. Позволих им да те цитират, че Президентът има пълната ти подкрепа. Добре ли беше така?

— О, напълно.

— Чудесно. Не бях сигурна за политическите ти позиции. Искаха още да знаят какво смяташ за бъдещето на киното. Казах им, че според теб бъдещето на киното е цветущо в сигурните ръце на хора като Т. П. Бринкмейър. Хрумна ми, че една малка четка за стареца няма да му навреди. Ти го харесваш, а и мис Бринкмейър ще е доволна, а тя, ако си спомняш, не се държи много приятелски, откакто ѝ напъха мексиканската рогата жаба в леглото.

— Моля!

— Какво искаш да кажеш с това „моля“?

— Но аз не съм пъхал мексиканска рогата жаба в леглото на мис Бринкмейър, нали?

— Не може да си забравил. Разбира се, че го направи, и беше много забавно, макар че мис Бринкмейър май не се смя така сърдечно, както някои други.

Прехапах устни. Няма да сгрешите, ако кажете, че бях ужасен. Осъзнах, че като съм влязъл в кожата на тоя малък дявол, съм се накиснал в доста гадна каша. Ако някога е съществувало дете с тъмно минало, то това беше Джоуи, и нищо чудно, че не е много популярен в някои среди. Изненадваше ме само как е отървавал кожата досега.

Не бях и помислял, че тази привидно мирна къща всъщност е кратер на вулкан от непримирими страсти. Ужасното хлапе явно беше истински обществен враг и не се учудвах, че когато мис Бринкмейър сграбчи ръката ми и я дръпна, имаше вид на човек, който би искал това да е шията ми. Не казвам, че съм започнал да изпитвам точно състрадание към мадмоазел Б., защото тя не беше жена, способна да вдъхва такова чувство, но можех да разбера гледната ѝ точка. Можех да проследя мисълта ѝ.

— Мислех си, че може би ще омекне малко, ако удариш една хвалба на нашето момче. Одобряваш ли?

— О, абсолютно — отвърнах. Гласувах с две ръце за всичко, което ще подобри ситуацията.

— А после поискаха обръщение за народа на Америка и аз казах нещо от рода на това, че трябва да имаме кураж, защото Благоденствието ни чака зад ъгъла. Не е добро, но не успях да измъдря нещо по-свастно в момента. А пък и „Благоденствието чака зад ъгъла, казва Джоуи Кули“ не стои прекалено зле за заглавие.

— О, съвсем не.

— След това се обадох в главния офис на Супер Ошав Корпорейшън и им казах, че отдаваш прекрасния устрем на своята кариера на факта, че консумираш Супер Ошав на всяко ядене.

Това беше жесток удар.

— Всяко ядене?

— Какво, не е ли така?

— Така ли е? — все още треперех.

Тя повдигна вежди.

— Не те разбирам тази вечер, Джоузеф. Държиш се странно. Един такъв отнесен. Първо забравяш, че си сложил рогатата жаба в леглото на мис Бринкмейър, което определено беше събитието на миналата седмица, а сега стъпваш доста несигурно върху терена за ошава. Май още не си излязъл от упойката на райския газ. Не си съвсем на себе си. Трябва ти една добра почивка. Ще трябва по-бързо да скачаш в леглото.

— В леглото? По това време на деня?

— Но това ти е обичайното време. Не ми казвай, че си го забравил. Хайде. Трябва да те изкъпя.

Сигурно си мислите, че шамарите на съдбата, които понесох до този момент трябва да са ме калили, но не бе така. При тези страховити думи стаята ми се завъртя пред очите и аз се опулих срещу Ан като през мъгла. Макар и да ми беше казала, че е гувернантка-компаньонка-медсестра на Джоуи Кули, не бях предполагал, че отношенията им са така своеобразно интимни. Моята дълбока скромност се надигна в страстен бунт.

— Не! — ревах с цяло гърло.

— Не ставай глупав.

— Не! Никога!

— Трябва да се изкъпеш.

— Не и в твоё присъствие.

Това някак си я озадачи. Несъмнено ситуация с такъв градус на напрежение не беше възниквала преди.

— Можеш да си вземеш гуменото пате във водата.

Отхвърлих предложението.

— Безсмислено е да се опитваш да ме подкупиш — заявих твърдо. — Ти няма да ме къпеш.

— О, не се излагай.

— Не, не, хиляда пъти не!

Нещата се закучиха. Тя ме гледаше умолително. Срегнах погледа ѝ с непоколебима решителност. Вратата се отвори. Влезе мис Бринкмейър.

— Време е да...

— Хайде сега, и ти ли започваш.

— ... се изкъпеш — продължи тя.

— Точно това му казвах и аз — намеси се Ан.

— Тогава защо не се къпе?

Ан се поколеба. Виждах, че не иска да ме издаде на голямата бяла главатарка и благородните ѝ подбуди ме изпълниха с уважение. Извадих я от неудобната ситуация.

— Защото не искам — отсякох.

— Не искаш? — Бринкмейърката ми излезе с един от нейните конски звуци. — Не е въпрос дали искаш, а е въпрос...

— На скромност — креснах в лицето ѝ. — Всичко е въпрос на принципи. Човек си има своя код на поведение. На баня, като на баня — тук заех от лафовете на стария Хорас Плимзол. — Нямам никакви възражения. Всъщност, ще ми е приятно. Но когато се иска подкрепата ми за превръщането на въпросната баня в някаква си Вавилонска оргия...

Бринкмейър погледна към Ан.

— Какви ги дрънка той?

— Не разбирам. Тая вечер е много интересен.

— На мен това не ми е забавно.

— Странен, исках да кажа.

— Няма нищо странно — изпръхтя Бринкмейър. — Тия ги разправяше и оня глупак зъболекарят. Искаше да ме накара да повярвам, че било делириум. Казах му, че хлапакът просто си е наглец, какъвто винаги е бил. Точно такъв е и сега.

Отправих ултиматума си. Бях учтив, но железен.

— Ще се изкъпя, но пресичам прага на банята единствено сам.

— Да, и ще разплискаш водата, а после ще се преструваш, че си се къпал.

Отминах злостния намек с безмълвното презрение, което заслужаваше. Грабнах си пижамата и се шумгнах в банята, като заключих вратата след себе си. Бързи, решителни действия, докато още крякат, това е единственият начин да се справяш с жените. Безсилни са пред лицето на свършения акт.

Предполагам, че мадмоазелата е изкудкудякала доста неща зад вратата, навярно все в гамата на обидите, но шумът на водата милостиво заглуши гласа ѝ. Напълних си една вряла вана и потънах в нея с наслада. Сега вече чувах какво вика Бринкмейърката — нещо от рода да си изгъркам ушите — но не обърнах внимание. Човек не обсъжда тия неща с жените. Намерих гуменото пате и с изненада

открих какво удоволствие ми доставя да си играя с него. Дали заради това, или заради успокоителния ефект на доброто дълго киснене, след двадесет минути излязох с приведена в порядък нервна система. Усещането ми за блаженство се оформи окончателно след откритието, че Бринкмейърката не е сред присъстващите. Надиграна от по-ефективното ми водачество, тя се беше оттеглила, без съмнение в пълен смут. Бе останала само Ан, за да ме завие.

И тя го направи като същинска майка, което, да си призная, ме изненада. Винаги съм харесвал Ан — всъщност, както стана ясно, имаше време, когато я обичах. Но докато бяхме заедно, имах усещането за една, не бих казал точно безчувственост, а по-скоро будна, самоуверена, безкомпромисна властност, която толкова други самоиздържащи се американски момичета имат, и която винаги съм смятал за недостатък. Липсваше ѝ милата, нежна, сладка мекота, която така ме бе привлякла у Ейприл Джун. Но сега Ан като че ли беше излязла право от онова стихотворение за „Ти, грижовен ангеле“.

Тя подгъна одеялата около мен като междуременно ме подкачаше приятелски.

— Ти си откачил, млади ми Джоузеф. Къде ти е главата тази вечер?

— Добре съм.

— Предполагам, че пак си в някое от закачливите си настроения. Стара драка си ти, Джоуи, нали? Макар че ако продължаваш да се будалкаш с мис Бринкмейър, много скоро ще я засърби ръката и ще те напердаши. Чудя се как не го направи сега.

Думите ѝ ме отрезвиха. Виждах истината в тях. Обръщайки се назад към отминалата сцена, можех да си спомня как ръката ѝ потрепна веднъж-дваж.

— Х-м — промърморих.

— Да, и ако бях на твое място, щях да внимавам повече. Обуздай тая твоя любов към шегите. Бедата ти, мили ми Джоузеф, е, че чувството ти за комичното е прекалено остро. Давам всичко за един добър смях — това е твоемото. Е, фукльо, лека ноц.

— Лека ноц.

— Удобно ли ти е?

— Съвсем удобно, благодаря.

— Съветвам те да заспиваш колкото можеш по-бързо. Утре имаш тежък ден — тя ми хвърли един, както ми се стори, многозначителен поглед — защо, и аз не знам. — Много тежък, а?

— Да, доста — отвърнах, за да не се издам.

— Всичко е уредено за утре вечерта.

— А, така ли?

— Да. Е, лека нощ.

Ан ме целуна по главата и излезе, а аз останах да лежа, потънал в мисли. Струва ми се, основният трик в превъплъщението ми в младия Джоуй Кули беше, че докато не свикна с нещата, никога няма да разбирам напълно какво ми се говори. Дяволски досадно, разбира се, но какво да се прави.

Лежах там, зазяпан в отворения прозорец, който се беше превърнал в тъмносин силует с няколко звезди в средата. И, както зяпах, тези звезди внезапно изчезнаха. Някакво исполинско тяло се беше изпречило между тях и мен и можех да чуя шум от крак върху перваза.

Запалих лампата, фигурата стоеше вече наред стаята. Беше фигура на як мъжага в светлосив костюм, долните му крайници завършваха със сиво-сини чорапи, хармонирани на елегантната вратовръзка и преливащи, така да се каже, в чифт изискани велурени обувки. С две думи — самият трети граф Хевършот.

— Браво на момчето! — възкликна фигурата със задоволство в гласа. — Най-последно сме тук.

11

Първото нещо, което забелязах в този нов и подобрен вариант на малкия Джоуи Кули беше, че той ни най-малко не изглеждаше смутен от случилото се. Промяната като че ли не му бе направила никакво, или почти никакво впечатление. Абсолютно спокоен и хладнокръвен. Или, ако трябва да го опишем най-точно, нехаеше. Закрачи през стаята, спря до леглото и седна, безгрижен като птичка.

Предполагам, обяснението е, че в Холивуд човек се научава да приема лошото с доброто и след като поживееш малко там, нищо не може да разклати земята под краката ти — нито дори ако се събудиш и се озовеш в чуждо тяло. Просто си казваш: „Я, Нечие тяло, а? Хм, да, да!“ и продължаваш да си свиркаш. Уводните думи на хлапето изобщо не засегнаха болния въпрос, а моето вечерно меню.

— Ошав! — възкликна то, като гледаше костилките на сливите с погнуса. — Разбира се, че е ошав. Едва ли има друго дете на света, което е изяло повече ошав от мен. Е, готин, да са ти сладки.

Като добави нещо под сурдинка за спанака, той извади от вътрешния си джоб една доста сплескана фуния сладолед и отърси една пращинка от нея.

Гледката дълбоко ме развълнува. Всяка фибра от тялото ми жадуваше тази фуния.

— Хей! Дай да си близна! — извресях аз с треперещ глас.

Той ми я подаде, без да се колебае.

— Разбира се — усмихна ми се сърдечно. — Имаш я цялата. Странна работа, изглежда вече не обичам сладоледени фунийки така, както преди. Някога можех да изям цял тон, но сега никак не ме привличат. Същото е с шоколадения кейк, с реването, с тиквеника, поничките, и...

Възпрях го със страстен зов.

— Замълчи!

— Ъ-ъ?

— Не споменавай тия неща. Да не мислиш, че съм от камък?

— О, извинявай.

Последва тишина. Довърших фунийката.

— Йе-е! Голяма скица си — рече той, като ме оглеждаше.

— Ти също — отвърнах.

— Май и двамата сме скици — продължи той дружелюбно. — Как мислиш, се случи това? Страшен номер, а? Събуждам се в друга стая с непознат зъболекар, който ми тика огледало под носа и ми казва да си изплакна устата. После установявам, че съм някой друг, а като поглеждам в огледалото, откривам, че си ти. Голям майтап, наистина.

— Аз не виждам нищо смешно.

— Може би си прав. Но тогава ми се видя забавно. Хей ти, викам си, тука има грешка. Имаш ли представа как точно е станало?

Изложих теорията си, че трябва да е имало някакво объркване в четвъртото измерение. Той го обмисли.

— Ами да, май точно такава е била работата. Никога не знаеш какво ще стане, когато си под упойка, нали?

— Няма значение каква точно е била работата. Въпросът е, че е абсолютно откачена и искам да знам какво, по дяволите, ще правим.

— Не мисля, че има нещо, което можем да направим.

— Можем да направим изявления.

— Какво, да кажем на хората, че ти си аз, а аз съм ти. Нямам нищо против, ако искаш да ни тикнат в лудницата.

— Мислиш, че резултатът ще е такъв?

— А няма ли да бъде?

— Май ще бъде — казах аз, като помислих. — Да, разбирам какво имаш предвид.

Нямаше съмнение, че е прав. Какво здравомислещо, проницателно хлапе. На тези, които се мотаят насам-натам и тръбят подобни истории, неизбежно им се полага лудница. Сега разбирах, че въпросът нямаше да опре само в недоверието от страна на публиката и така да си остане, както си мислех преди. Ще се прибегне до усмирителни ризи и килии с меки стени.

— Между другото — допълни той, аз не се оплаквам. За мен промяната е добра. Гот ми е.

Като изключим факта, че му бях задължен за оная фуния сладолед, поведението му доста ме подразни. Самодоволен пикльо, това беше оценката ми.

— Значи гот, а?

— Разбира се. Винаги съм искал да съм голям и сега съм голям. Върховно! Откъдето и да го погледна, всичко е тип-топ.

Раздразнението ми нарасна. Гадеше ми се от това нехайно безгрижие. Малкият наглец изглежда не мислеше за друго, освен за себе си.

— Тип-топ, а?

— Точно така, тип-топ.

— За теб може.

— За кого друг.

— Ами помисли малко и за мен.

— За теб?

— Да, за мен. Ако искаш да знаеш моето мнение, повдига ми се от цялата — пъклена история. Имам съвсем определеното чувство, че аз съм този, който ще обере калая. Какво бях преди — свируках си напет и щастлив като член на английската аристокрация, хранех се добре, спях добре, имах добри доходи от ренти и тъй нататък, и тъкмо бях напреднал в голфа до прилични резултати. И какво стана? Внезапно, без някой да се консултира с мен, съм превърнат в дете, което трябва да хитрува, за да не го къпят никакви женоря и чието социално положение е като на затворник с петгодишна присъда. Иди там, ела тук... хайде, натиквай се в колата, измъквай се от колата... беж по стълбите, влизай в спалнята...

Той ме погледна изпитателно.

— Виждам, че си се срещнал със старата вещица.

— Да, срещнах се.

— Сграбчи ли те за ръката?

— Сграбчи ме.

— Обичаше да ме сграбчва за ръката и да ме влечи след себе си.

Кипи от енергия тая дама. Мисля, че яде много мая.

— Това не е просто енергия. Тука има предубеждение.

— Ъ?

— Казвам, че действията ѝ са продиктувани от предубеждение.

Очевидно така те мрази, че би те навряла в миша дупка.

— Е, да, никога не сме били големи дружки.

— И защо не?

— Не знам.

— Аз обаче знам. Защото никога не си опитал да се помириш с нея. Не си си направил труда да упражниш такт и учтивост. Малко повече любезност от твоя страна, малко повече желание за сътрудничество, и тя можеше да ти бъде като втора майка. Да вземем един прост пример — занесъл ли си ѝ някога червена ябълка?

— Не.

— Виждаш ли!

— За какво да го правя?

— За да се помириш с нея. Добре известен метод. Питай всеки заек от най-близката детска градина. Това би било най-лесното — да ѝ занесеш червена ябълка. Можеше да го направиш по своя воля. Вместо това — процедих горчица, — ѝ пъхаш мексикански рогати жаби в леглото.

Той леко се изчерви.

— Е, а защо не.

— Ето ти пак.

— Но това е нищо. Какво са една-две мексикански рогати жаби между приятели?

— Я го гледай ти!

— Съжалявам.

— Твърде късно е да съжаляваш. Ти си вгорчил характера ѝ.

— Е, тя ми вгорчи живота. Тоя ошав и спанака.

— Я го гледай ти! — казах отново. Бях доста ядосан.

Отново настана тишина. Той се разхождаше и влачеше краката си. Аз се зверех тъпо пред себе си.

— Е, това е — каза той накрая. Надникна в часовника ми. — Трябва вече да се размърдам. Преди да тръгна, нека да изясним някои неща. Каза, че името ти е Хевършот, нали така?

— Да.

— Как се пише?

— Ще намериш визитна картичка в сакото.

Той извади една.

— Я скивай — подсвирна. — Да не би да си от английския хайлайф?

— Съм. По-скоро бях.

— Винаги съм си ги представял едни такива гърчави. Така поне ги рисуват по картините.

— Падах си по игрите, спорта и развлеченията и така развих мускули.

— Нещо като атлет, а?

— Именно. И точно това така ме влудява. Погледни тая ръка — демонстрирах аз.

— Какво ѝ е на ръката?

— Какво ѝ е на ръката! Що за бъдеще имам с ръка като тази? Ако погледнеш бокса и футбола — определено съм аут. А мога ли да подавам отново такива топки в крикета? Съмнявам се.

— Нали не играеш крикет?

— Говоря ти какво ще стане с мен след няколко години, когато отида в училището. Да не мислиш, че ми се нрави перспективата да бъда една отвратителна малка мърша, която ще пее тенор в хора. А подобрите екземпляри ще се бият като вълци за привилегията да я ритат по задните части.

— Я по-кратко, по-кратко — разгорещи се и той, — да не мислиш, че на мен ми харесва перспективата през остатъка от живота си да се мъкна с лице като това?

— Сега няма да обсъждаме лицето ми.

— Да. Май е по-добре да замълчим. Мили боже, каква безподобна мутра!

— Моля те!

— Е, ти пръв започна.

Последва напрегнато мълчание. И двамата бяхме засегнати. Той отново погледна часовника ми.

— Мисля да тръгвам. Трябва да се отбия в Малибу. Малка среща с рекламния ми агент.

— За какво?

— О, да му кажа здрасти.

— Не можеш да казваш здрасти на никакви рекламни агенти в този си вид.

— О, всичко е наред. Той ще разбере. А, има още нещо, за което си мислех. Къде ходя вечер?

— Моля?

— Трябва да нощувам някъде, нали? Къде каза, че живееш?

— Не помниш ли? Наел съм малка къща в Градината на Хесперидите.

— А, така е добре. А ти да искаш да знаеш нещо?

Помислих за момент. Имаше, разбира се, сто въпроса, които да задам, но не можех да се сетя. После нещо ми хрумна.

— Каква е тази история с откриването на някаква статуя?

— А, това ли, само една статуя на стария Бринкмейър.

— Разбирам.

Значи така, вдигаме статуя на приятелчето? Е, нямах възражения. Без съмнение, напълно заслужена чест. Разбира се, не знам доколко е разумно един мъж с вид на балон да допуска показването на своя статуя. Въпрос на личен избор.

— Аз ли ще смъквам плаща?

— Разбира се, че не. Нещо друго?

— Споменавах за някакви Мичигански майки.

— Това е делегация, която идва от Детройт. Ти ги посрещаш.

— Почитателки, така ли?

— Точно така. Мичиганският клон на Клуба на верните фенове на Джоуи Кули.

— Идват да засвидетелстват уважение, така да се каже?

— Това е идеята. А ти ги приемаш.

— Е, мисля, че нямам нищо против това.

— Разбира се, че нямаш — взе да приглася. Явно имаше желание да ме развесели и ободри. — Няма да имаш нищо против изобщо. Не трябва да вярваш на всички глупости, които ти издрънках в чакалнята. Бях скапан заради проклетия зъб, който въртеше като бормашина. Всъщност, ще видиш, че е голяма веселба. Няма друг в киното с такава широка публика. Почакай да получиш пощата с писмата на обожателите. И е доста приятно да играеш пред камера. Ами да, мисля, че ще ти хареса. Е, трябва да си обирам крушите. Радвам се, че се видяхме.

Той се приближи до прозореца и го прекрачи.

— А, виж, относно мама Бринкмейър. Почти щях да забравя. Ако някога имаш нужда от рогата жаба, ще я получиш от кривогледия градинар с брадавицата на носа. Той винаги се навърта наоколо. Само му кажи, че е за леглото на мис Бринкмейър и няма да ти иска нищо.

После изчезна, за да си покаже носа само след секунда.

— Ей, слушай, има нещо, за което трябва да те предупредя. Утре ще ти звънна по телефона.

Полазиха ме тръпки.

— За какво ще ме предупреждаваш?

— Сега нямам време да ти обяснявам, но има нещо, за което трябва да внимаваш. Ще ти се обадя сутринта.

Той изчезна, а аз се отпуснах в леглото, все още треперещ. Не ми харесаха последните му думи. Стори ми се, че звучат злоещо.

Както и да е, нямах възможност дълго да размишлявам върху тях. Природата си взе своето от изнурените ми тела. Преди да разбере къде съм, очите ми се затвориха и вече бях заспал.

Така приключи първият ми ден като Джоуи Кули.

12

Предполагам на всеки му се е случвало в един или друг момент от живота си да се събуди след кошмар, в който го преследват леопарди, дъвчат го канибали или нещо подобно. Поема си дълбоко въздух и си казва: „Ух! Какъв ужас! Добре, че беше само сън.“ Невероятно приятно усещане.

Точно така се почувствах на следващата сутрин, когато отворих очи за новия ден и си припомних последните събития. Като че ли от плещите ми се смъкна цяла планина. За около пет секунди облекчението беше удивително. „Гледай ти, наистина, какъв цирк. Сто процента фантастична история“. И тогава внезапно нещо в мене каза „тряс“.

Бях зърнал ръкава на пижамата си. По въпроса с пижамите винаги съм бил малко нещо придиричлив. Не съм от ония, които просто се втурват в магазина и грабват каквото им падне. За мен обезателно трябва да са копринени, а също и с приятен, весел десен. А този ръкав, както би станало ясно и на най-тъпия и некомпетентен наблюдател, беше от някаква гнусна, боцкаща здравословна вълна. Да не говорим за цвета — отровно светло зелено като лицето на братовчедата Егремонт по време на закуска.

— Хей! — рекох си. — Какво, какво?

Бях видял една отвратителна ръчица, подаваща се от ръкава, и истината ме цапардоса по главата. Нямахше нужда да скачам от леглото и да се гледам в огледалото. Този крайник като на пиле говореше достатъчно. Бях информиран най-официално, че това, за което се заблуждавах, че било сън, изобщо не е. Наистина се бях превърнал цял, до последното копче, в проклетото хлапе Кули и за кой ли път си поставих въпроса: Какво ще се пръкне от всичко това?

Шокът беше толкова жесток, че лежах и не можех да помръдна, а очите ми блуждаеха по тавана. Като че играех боксов мач със селския ковач и бях влязъл в обсега на дясното му кроше.

Както и да е, не ми беше писано дълго да лежа и да предъвквам грозната истина. Денят на хлапето Кули очевидно започваше рано. Не мисля, че бяха минали повече от десет минути в пъшкане и охкане, когато влетя някаква секретарка с писалка и цял куп снимки за подписване. Последва я един масажист. После връхлетя друг масажист да ми намести чертите на лицето. А след това и фризьор, който ми нагласи къдрите.

Лежах изтощен и се чудех дали следващата точка в програмата няма да е правене на педикюра, или пък курс по ритмично дишане, когато вратата се отвори и икономът се представи на вниманието ми.

— Добро утро, сър.

— Добро утро — радвах се да го видя. Както и предишния ден, той ми подейства успокояващо. Гледката на това гладко, обло лице и опънатата жилетка имаха определено възстановителен ефект. — Ела и седни — казах гостоприемно, защото вече се бях примирил с факта, че спалнята ми е нещо като място за общуване на нациите. — Или само минаваш?

— Донесох ви Закуската, сър.

Това още повече повдигна духа ми, защото закуска в леглото си е закуска в леглото. Положителният процес продължи, докато той излезе и се появи отново с подноса, а аз видях, че всичко, което съдържа, е мляко, някакъв боклук, който изглеждаше като дървени трици и поредната партида от онзи гаден ошав. Чудесни новини за един стомах, който си е представял пържени яйца и бърбечета.

— Хей! — ревах аз.

— Сър?

— Какво е всичко това?

— Обичайната ви закуска, сър.

— По дяволите! — все още бях разгорещен. — Добре, от мен да мине. По-добре от нищо, предполагам.

Той ме наблюдаваше състрадателно, докато ровех в дървените трици.

— Тежко е, сър, нали?

— Доста гадно.

— Казват, че това е, за да не наддавате.

— А, сигурно си имат оправдание.

— Наричало се балансирана диета. Но не ми е приятно, че съм принуден да поощрявам този, бих го нарекъл, спартански режим. Знам много добре какви са апетитите на младия господин.

— И аз също.

— Разбирам как се чувствате, сър. Може да сте много важна фигура в света на киното, но в края на краищата сте само едно малко момче, нали?

— Без много шансове да стане по-голямо с тия буламачи.

— Ако зависеше от мен, щях да ви оставя да ядете каквото си искате. Само веднъж сте млад.

— Два пъти.

— Сър?

— Нищо, нищо.

— Осмелявам се да кажа, че навярно ще се зарадвате на едно хубаво блюдо наденички.

— Моля те!

— Точно това ядат долу. Наденички и кифлички.

— Ще ме изтезаваш ли, икономе?

— Не, сър, само си мислех, че ако ми дадете малък хонорар като компенсация за риска да си загубя работата, бих могъл да успея да отмъкна малко и да ви ги донеса.

Ошавът загорча в устата ми като пепел. Не че иначе беше много по-различен на вкус.

— Нямам никакви пари.

— Никакви ли, сър?

— Нито стотинка.

Той въздъхна.

— Е, какво да се прави. Така се получава понякога.

Довърших ошава в мълчание и забих муцуна в млякото.

Мислите ми се въртяха около въпроса с парите. Ясно, тук беше същината на моите беди. Нямах мангизи в брой.

— Можеш ли да ми дадеш малко назаем?

— Не, сър.

Сърбах навъсено от млякото. Той въздъхна отново.

— Много мъка има по тоя свят, сър.

— Да.

— Погледнете мен.

Погледнах го, при това доста втренчено. Думите му ме изненадаха.

— Защо, нищо ти няма, дявол го взел. Ти си си екстра.

— Съвсем не, сър.

— Не дрънкай глупости, икономе. Сигурно си плюскал на корем тази сутрин, докато ти изхвъркнат очите.

— Да, закусих обилно, сър. Но дали закуската е всичко на този свят?

— Разбирам какво искаш да кажеш. Има и обяд. И вечеря.

— Говоря за носталгията от изгнанието, сър. Копнежа да избягаш от всичко това. Дълбокото отчаяние да живееш сред суета и блясък в този фалшив град, където трагедията дебне зад хилядите лъжовни усмивки.

— А, дебне, значи — рекох разсеяно.

Нямах настроение да слушам хорските истории за лошия им късмет. Отказвах да позволя на този иконом да ридае на рамото ми. Той изглежда очакваше да му хвана ръката и да бъда малката му майчица, но тая нямаше да я бъде.

— Сигурно се питате как съм се озовал тук, сър.

— Не, не се питам.

— Това е дълга история.

— Запази я за дългите зимни вечери.

— Много добре, сър. О, Холивуд, Холивуд — въздъхна икономът. Май не харесваше много това място. — Светъл град на неволи, където славата мами и изкушението дебне, където душата се гърчи в пещта на желанията, където улиците се къпят в печалните сълзи на изоставени девици.

— Я стига.

— Холивуд! Дом на подло величие и лъскаво мизерие, където безсмъртният огън гори за протегнатите крилца на невинния молец и красотата е разпната на жестокото колело на греха. Ако сте свършил с подноса, сър, ще го прибера.

И се измъкна с печален вид. Тъй като изглежда нямаше да имам повече посетители — един от ония бездейни моменти, които без съмнение настъпват чат-пат в света на бизнеса — станах от леглото, намъкнах ризата с къдричките и бермудите и слязох долу да видя как вървят нещата със семейство Бринкмейър.

Те явно бяха закусвали във вътрешния двор, защото в средата, до басейна със златните рибки, имаше маса с бяла покривка. Тя съдържаше остатъци от храна и сърцето ми се обърна, когато забелязах в една чиния изоставена безстопанствена наденичка. Преситени от удоволствия, лапачите не бяха успели да ометат всичко. Бяха оставили тази възхитителна наденичка.

Златните рибки гледаха очаквателно, очевидно с надежда да си получат пая, но моите нужди бяха по-насыщни от техните. Изядох това, за което нямаше други предявени искове. Златните рибки направиха физиономии, като че ли са глътнали кисела краставичка и се оттеглиха. А аз взех сутрешния вестник, който лежеше на масата. Изпитвах съвсем естествено любопитство да видя какво се говори за вчерашните събития. След като бях поел младия Джоуи Кули като текуща грижа с цялото си доброжелателство, неговите отзиви бяха и мои отзиви.

Ако този вестник беше благонадежден показател за потока на критическата мисъл, то пресата бе добра за мен. Като изключим камъка на сърцето и празнината в стомаха, не можех да не забележа със задоволство, че на практика бях изместил от първа страница всички световни новини. Имаше обичайните съобщения, че Президентът — добрият стар веселяк, Господ да го поживи — планира да похарчи един милиард долара от парите на хората за едно или друго. Но освен това, единствената новина, некасаеща Кули, беше параграф, сбутан в долния десен ъгъл, за откриването на статуята на Т. П. Бринкмейър, шеф на Бринкмейър-Магнифико Пикчърс Корпорейшън, което ще се състои днес от осемнадесет часа на терена на Бринкмейър-Магнифико.

Тъкмо бях започнал да разгръщам страниците за повече материал, като междувременно хвърлях по някое око към чиниите, да не би да е останала и друга наденичка, когато самият мистър Бринкмейър изплува откъм френския прозорец. Беше облечен в халат и приличаше на вързан с връвчица балон повече от всякога. Погледът му издаваше неспокойни мисли. Поразмота се из вътрешния двор, следван от колана на халата си, като потриваше нервно ръце.

— Добрутро — поздравя той.

— Добро утро.

— Чудесно време.

— Прекрасно.

Тук той издаде нещо между стон и кикот.

— Е, млади човече, днес е денят.

— Да — казах аз. Предположих, че намеква за оная история със статуята. — Голяма веселба ще бъде, няма спор.

— Ох, как ми се ще да е свършила!

Издаде още един от своите стонове и аз си помислих, че едно-две окуражителни слова няма да му дойдат зле. Стана ми ясно, че е от ония мъже, които избягват публичните изяви и празненства.

— Горе главата, Бринкмейър.

— А?

— Казах „Горе главата, Бринкмейър“. Не трябва да си нервен.

— Обаче съм. Знаеш ли какво? Тя казва, че трябва да си сложа редингота и колосаната яка.

— О, ще бъдеш красавицата на бала.

— И една гардения. И гетите. Ще се чувствам като натруфено чучело.

Той направи още една обиколка на двора.

— Гетите! — отпрати към мен жален поглед.

Започна да ми писва цялата тая работа — всяка божа твар, която срещнех, искаше от мен да цункам болното място и да оправя нещата. Харесвах старчето, но си имах свои грижи.

— Не можеш да очакваш, че ще се появиш по гуменки и пуловер, добри ми човече — рекох доста нелюбезно, но, както казах, бях нервиран.

— Абе, знам това. Обаче гети!

— И по-достойни мъже от теб са носили гети.

Той продължи да циркулира.

— Знаеш ли какво? Половината от проблемите на света идват от това, че хората стават прекалено амбициозни. Не знаят кога трябва да се спрат.

— Умно го закова, Бринкмейър.

Това мое наблюдение изглежда го заби на място. Той се спря наред поредната си обиколка и ми хвърли един от своите погледи а ла бухльо бухлати.

— Какво беше това?

— Казах „Умно го закова, Бринкмейър“. Има много истина в това, което казваш.

— Приказваш малко странно тази сутрин — сбърчи чело той. После мисълта му изглежда се върна на предишното си място. — Слушай. И аз станах прекалено амбициозен.

— Така ли?

— Толкова си ми беше добре в шивашкия бизнес, че трябваше да си остана там. Но не. Нямах си работа, та отидох в киното. И гледай ме сега. Президент на организация на стойност нито цент по-малко от двадесет милиона долара...

Хрумна ми една идея.

— Що не ми заемеш малко, а?

— ... и какво от това? Ето ме сега, принуден да се изтъпяна там с гети и хората да ме зяпат как мязам на бостанско плашило. Винаги е така. Излезеш само с едно, ама съвсем малко рамо пред другите и вече ти издигат паметници. Дебнат те, когато си с гръб. Трябваше да си стоя в шивашкия бизнес.

Забравих собствените си неволи. Всичко това ме беше разчувствало. Хрумна ми колко малко знае външният свят за недоволството, бушуващо в гърдите на всички, които срещам в Холивуд. Случайният наблюдател виждаше как тези гърди обикалят насам-натам и им завиждаше, предполагайки, че щом са добре осигурени с мангизи, трябва да са щастливи. А през цялото това време недоволството върши своето пъклено дело. В моя малък кръг Ейприл Джун искаше да бъде майка и съпруга. Джоуи Кули искаше да се върне в Чиликот, Охайо и да яде пържено пиле по южняшки. Икономът изобщо не си падаше по нищо. А този Бринкмейър въздишаше по шивашкия си бизнес. Каква ирония.

— Такива времена бяха! Всички приятели заедно, като детска тайфа... Подбирахме материи, надлъгвахме се с купувачите...

И щеше да продължи, струва ми се, още дълго да обсъжда темата, защото всичко говореше, че много му се е събрало на душицата, но в този момент мис Бринкмейър излезе от къщата и той глътна думите, които му бяха на устата. Взе да гледа глуповато. Аз също. Както винаги в присъствието на тази жена, усещах известен смут. Стояхме там и пристъпвахме от крак на крак. Като че ли бяхме двама приятели от скъпото ми старо училище, изненадани от

директора как си пушат тихо и с наслада в някое ъгълче от терена за крикет.

— А, скъпа моя — ухили се старият Бринкмейър, — тъкмо си бърбехме с младия Кули.

— О? — рече мис Бринкмейър.

Изглежда искаше да каже: „Всеки с вкуса си“. Огледа ме свирепо. Отровата на онази рогата жаба очевидно още действаше. Ясно беше, че няма причини да промени мнението си, че аз съм само измет от подземния свят.

— За паметника.

— Какво за паметника?

— О, говорехме си за него. Обменяхме идеи.

— Е, надявам се, че добре е разбрал какво трябва да прави. Нямам намерение да го оставя да оплеска всичко.

Аз трепнах съвсем видимо.

— Мили боже! Нали не съм замесен и аз в джамборето?

Бях доста разтревожен. Откакто престанах да бъда Реджиналд, лорд Хевършот, хората непрекъснато ми поднасяха някакво ново двадесет. Чудя си дали някога е имало дете с по-запълнен живот от Кули. Искам да кажа, нито един безгрижен момент. Ако не прави еди-какво си, е страшно зает еди-къде си.

Мис Бринкмейър протегна сърцераздирателно ръце към небето. Стори ми се някак трескава.

— О, не, мътните... Не ми казвай, че си забравил, след като репетирахме всяка дума и крачка...

Реших, че тука е нужна учтивост.

— О, не, съвсем не. Сигурен съм, че горе-долу ми е ясно. Но нали знаеш. Главата ми е пълна с толкова много неща. Има някаква съвсем мъничка възможност да съм забравил един-два момента от процедурата. Виж какво. Защо не прехвърлиш основните моменти от програмата и ще разбере дали съм запомнил.

Тя преглътна няколко пъти. Все още ми се виждаше малко развълнувана.

— Церемонията започва точно в шест.

— Да, това го знам.

— Докато текат речите...

— Аз имам ли реч?

— Не, ти нямаш и да не си посмял да се опиташ. Докато речите текат, ти стоиш отзад.

— Това е лесно. Съвсем по моите възможности.

— След речите следва откриването. В момента, когато мистър Хейз дърпа плаща на паметника, ти изтичваш напред с букета и го поднасяш на мистър Бринкмейър.

Намръщих се.

— Букет ли каза?

— Точно букет казах.

— Триста дяволи!

— За бога, толкова е елементарно! Или не е?

Елементарно, да. Мислех си само каква безценна двойка магарета ще изглеждаме. Искам да кажа, букети! А можех да забележа, че по този въпрос сме на едно мнение със стария Бринкмейър. Той не харесваше редингота. Не харесваше гарденията. Не харесваше гетите. Сложи като капак и златокосо детенце, което припка към него с букети и ще получиш нещо, което може да накара един застаряващ мъж да пожелае да се върне към шивашкия бизнес.

Метнах му един съчувствен поглед, който изглежда беше оценен.

— И докато му подаваш букета, казваш „Касиви цветенца за ваш, мистър Бинкмейър!“

Е, това не звучеше толкова зле. Разбира се, не беше някой поразяващ сценарий, но би могло да бъде значително по-лошо. От мене можеше да се иска да се обърна с пространно слово към множеството. Колкото и да не бях трениран в обръщения към обществото, чувствах, че почти сигурно няма да оплескам една такава кратка и бърза реплика.

Поклатих интелигентно глава.

— Разбирам. Да, ясно ми е. „Красиви цветя за вас, мистър Бринкмейър.“

Тя направи още веднъж упражнението с навеждането и протягането на ръцете. По всяка вероятност демонстрираше отчаяние. Цялото й поведение беше на човек, изпаднал в невъзможност да се справи с нещо.

— Господи помилуй! Ти наистина ли си тъп като гъон или само се опитваш да ме ядосаш? Не ти ли казах поне сто пъти? Не „красиви“, а „касиви“. Не „цветя“, а „цветенца“. Не „вас“, а „ваш“. И не „мистър

Бринкмейър“, а „мистър Бинкмейър“. Би ли запомнил, ако обичаш, правилно репликата! Имахме съвещание след съвещание... всички най-високо платени сценаристи работиха върху програмата, а ти взимаш, че оплескваш всичко. Трябва да кажеш „Касиви цветенца за ваш, мистър Бинкмейър“. И запомни, нито сричка повече. Без остроумия.

— Дадено.

— За гегите ми, например — намеси се мистър Бринкмейър.

— Дадено.

— И не се хили. Усмиввай се, а не се хили.

— Дадено.

— И тогава задържаш.

— Кое, букета ли?

— Картината.

Това ме озадачи.

— Каква картина? Не си споменавала никаква картина.

Тя смени темата.

— Ти май плачеш да ти зашия един шамар.

— Не.

— Тогава не се опитвай да остроумничиш. След букета си казваш думите и задържаш картината.

— Иска да каже „Изчакваш“ — обясни мистър Бринкмейър.

— Именно. Задържаш. Изчакваш целувката.

Разтресох се от най-горната си букла до ноктите на краката.

— Целувка?

— На това място те целувам — изфъфли мистър Бринкмейър със странен задавен глас, като човек, говорещ от гробница. Зад очилата, очите му изглеждаха пусти и измъчени.

Все още треперех.

— Ти ме целуваш?

— Разбира се, че те целува. Като че ли не ти беше повтаряно отново и отново? Не разбираш ли ясен английски? *Той те целува.* Ще бъде много мила и затрогваща картина.

Тъкмо се мъчех да намеря думи, с които точно да изразя колко малко затрогваща беше тя за мен, когато се появи лакеят, който ми беше донесъл вечерята предния ден.

— Извинявам да можето би?

— Казвай какво има.

— Едно човек вратата — изрече лакеят, вече малко по-разбрано.
Мис Бринкмейър кимна.

— Трябва да е новият учител по дикция — и тръгна към изхода.
— Нужно е да го упражните още веднъж, Теодор. Толкова е смотан, че сигурно и сега не го знае. Можеш да използваш кафеника като букет.

— Но няма нужда да репетираме целувката? — умолително я погледна мистър Бринкмейър. — Просто да прескочим целувката, а?

— Разбира се. Не вярвам да ти се иска да целуваш малкия плъх повече от абсолютно необходимото — изсъска мис Бринкмейър и с тези обидни думи напусна. Изчаках докато изчезне и фиксирах мистър Бринкмейър с ледено око.

— Бринкмейър — гласът ми беше нисък и твърд, — това твоя идея ли беше?

Той енергично отхвърли обвинението.

— Да пукна ако е моя! Що се отнася до мен, не бих те докоснал и с пинцета.

Точно това чувствах и аз.

— И аз така. И аз не бих те докоснал с пинцета.

Пулехме се един срещу друг с нещо като обич. Две сродни души.

— Какво ще стане, ако само се ръкуваме? — предложих аз. — Или би могъл да ме потупаш по рамото.

— Не, трябва да те целуна. Тя казва, че трябва. Ох, утре по това време вече ще е минало. Това е. И все пак, да бях си останал в шивашкия бизнес.

Все още бях потресен. Исках ясно да се посочи носителя на тази отговорност.

— Ако не е било твоя идея, чия беше тогава?

Той се намръщи.

— На оня твой рекламен агент... оня Буч... той го измъдри. Каза, че това е публичност, такава, каквато трябва да бъде, мътните го взели. А Бюла потвърди, че е страшна идея. Господи боже! Радвам се, че някой го е фраснал по муцуната. Много мистериозно, така се говори. Мистерия е как досега никой не се е сетил да го направи.

Сепнах се. Тези думи докоснаха позната струна в главата ми.

— Фраснат по муцуната? Някой наистина ли го е направил?

— Направил го е! Не прочете ли във вестника?

— Не и това.

— Гледай! — мистър Бринкмейър грабна вестника и го отвори на средната страница. Лицето му беше загубило своя измъчен вид. Беше станало почти весело, всъщност щастливо.

Взех вестника и пред очите ми попадна заглавието:

СТРАННО СЪБИТИЕ В МАЛИБУ

ДВАМИНА ПОВАЛЕНИ ОТ МИСТЕРИОЗЕН МАНИАК

„ФРАСНА НИ ПО МУЦУНИТЕ“ ТВЪРДЯТ ЖЕРТВИТЕ

Съобщението под заглавието гласеше:

„Известно време няма да има смисъл да се изпращат букети от рози на Козмо Буч, видния рекламен агент, или на Дъркан Марсупиъл, бележития продуцент, защото те няма да могат да ги помиришат. И двамата са си у дома с подути носове, вследствие от срещата им с тип, който по всяка вероятност е първокласен демон. Както Фауст някога е отбелязал, има моменти, когато човек се нуждае от сатаната, но двамата господа не са имали нужда точно от това, когато са се установили в малката уютна вила край морните морски вълни на Малибу. Те са играели на дама и не им е трябвало кибик.

СВИДЕТЕЛЯТ

Колкото до това какво точно се е случило, вашият кореспондент трябва да признае, че не е съвсем наясно. Козмо, запитан по телефона в късен час миналата нощ, беше неадекватен. Също и Дъркан. Всеки издаваше фъфлещи звуци, но с това не допринесоха много за изясняване на картината в очите на вашия кореспондент. За щастие, на бял свят излезе фигурата на свидетеля Джордж Д. Фрамптън.

СКОК ПРЕЗ ОГРАДАТА

Джордж не познава много манааци, а този, по думите му, бил съвсем непознат. Описва го с внушителна физика и черти на горила и заявява, че бил облечен в светлосив костюм и велурени обувки, каквито носят по-издигнатите манааци. Той прескочил ниската ограда, която разделя имението на Буч и брега и продължил към верандата.

СВЕТКАВИЧНО

Всичко станало, казва Джордж, светкавично. Маниакът се озовал с един скок на верандата и разпръснал всякакви надежди у играчите на дама, че може да е само един кибик, дошъл да им диша във вратовете и да им дава съвети, като светнал Козмо Буч право по камбата. А докато Козмо зовял Върховния съд да обяви този акт за противоконституционен, маниакът сторил същото и на мистър Марсупиъл. После напуснал през парадния вход.

УМСТВЕНО НЕУРАВНОВЕСЕН?

Цялата афера е обгърната в мистериозност. Всичко, което вашият кореспондент успя да измъкне от двете жертви, беше изявлението: «Той ни фрасна по муцуните». Те не бяха в състояние да предложат някакво обяснение. Не са срещали нападателя преди, нито — това е наше предположение — желаят да го срещнат отново. Всичко, което желаят, е нещо за облекчаване на подутините. Друга страна на мистерията — защо, ако е искал да удари някого, маниакът не е ударил Джордж Д. Фрамптън? Фактът, че след като е имал възможност да фрасне Джордж по муцуната, той не го е сторил, ни навежда на тревожни мисли. Дали местността не се кръстосва от умствено неуравновесен маниак?

Продължаваме да следим събитията отблизо.“

Мистър Бринкмейър, който четеше през рамото ми, отбеляза кисело:

— Не разбирам защо искат да го изкарат маниак? Защо маниак? На мен ми прилича на храбър рицар. Излязъл е с голи гърди напред и им е дал да разберат. Бих искал да срещна този смелчага.

— Аз също — рекох и това си беше самата истина. Искаше ми се да вляза във връзка с малкия Джоуи Кули без отлагане и да се разбера с него.

Защото бях прочел този откъс, както можете да се досетите, със смесени чувства, фактът, че човекът, отговорен за гореспоменатата целувка, си го беше получил по носа, съвсем не ми бе неприятен. Но това си беше нож с две остриета.

Колкото и дълбоко да се е настанила една душа в нечие чуждо тяло, забележете, тя не може да спре да се чувства отговорна за тялото, което някога е било нейно, преди някоя чужда душа да се настани в него. Не ти се иска новият наемател да му уронва престижа и да го излага пред хората.

Ако това продължава, беше само въпрос на време гербът на рода Хевършот да бъде опетнен от обстоятелството, че главата на фамилията е тикната в тъмнична килия за тридесет дни.

Разбирах много добре, че трябва да говоря с това дете като баща. Някоя по-опитна и мъдра глава трябваше да поприказва с него и да го посъветва да бъде разумен и сдържан.

Тъкмо стигнах до това заключение и влезе лакеят.

— Телефон можето би възможен — рече той.

— За мен? — попита мистър Бринкмейър.

— Не, благодаря, моля. За млад юноша.

— Точно така — намесих се. — Очаквах обаждане. Заведи ме до инструмента.

13

Телефонът се намираше в нещо като кабинка в дъното на коридора. Затворих тихо вратата, за да си осигуря уединение, и се хвърлих към него като издавах нетърпеливи ловни звуци.

— Ало! — викнах. — Ало, ало.

В момента, в който проговори, ми стана ясно, че детето е на седмото небе от кеф. Гласът му издаваше радост.

— Ало? Ти ли си?

— Да.

— Тука е сто и петдесетият херцог Хевършот.

— Не херцог, а граф. И третият, магаре такова.

— Е, как върви? Закуси ли вече?

— Да.

— Как беше ошавът?

— По дяволите ошавът!

Той се изкикоти от сърце.

— Ще трябва да се научиш да го харесваш. Познай аз какво закусих.

— Отказвам да позная какво си закусил.

— Е, повярвай ми, беше чудесно. Ей, я кажи, видя ли вестника?

— Да.

— Прочете ли за Кошмара в Малибу?

— Да.

— Доста добър отзив, струва ми се. Ей, я кажи, боксирал ли си се някога?

— Да.

— Така си и мислех. Бях страхотен.

— А, така ли?

— Ами да. Прегазих ги като танк. Е, моите благодарности. Добре ги разкрасих гаднярите! Трябваше да ги видиш. Бам... Тряс!... и ето ги на земята. Да пукнеш от смях.

Стори ми се, че е време да скастрия това хлапе. То бива, бива въодушевление! Изглежда смяташе, че това е най-лудият и най-веселият му ден от цялата година — и това му беше грешката.

Проговорих доста рязко.

— Е, и сега си се накиснал в една много хубава каша. Дяволски хубава, да не помислиш!

— Което ще рече?

— Какво, да му се не види, искаш да кажеш с това „Което ще рече?“

— Искам да кажа, защо?

— Осъзнаваш ли, че правосъдието е по петите ти?

— И какво от това?

— Няма да ти е толкова забавно, когато ченгетата те сгащят и те тикнат в дранголника за нападение над личността.

Той се разсмя още по-весело. Ставаше все по-въодушевен.

— О, нищо ми няма.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Тия две телета никога не са ме виждали преди. Нали не сте се срещали?

— Не.

— Е, всичко е наред.

— Но я си представи, че се засечете пак някъде?

— Те няма да ме познаят.

— Разбира се, че ще те познаят.

— Не, няма. Не и след като обръсна тоя мустак.

Изревах с треперещ глас:

— Не, ти няма да обръснеш моя мустак!

Говорех прочувствено, защото го обичах, милия ми. Били сме неразделни приятели дълги години. Бях се грижил за него в болест и здраве, бях го отгледал с неуморно усърдие от нещо като мъх до сегашното му жизнерадостно и елегантно състояние. Винаги ми е бил повече като синче, отколкото като мустак.

На Кули изглежда не му липсваха инстинкти на приличие, защото, когато ми отговори, в гласа му прозвуча леко разкаяние.

— Налага се — каза със съжаление. — Това ще ме направи неузнаваем.

— Трябваша ми години, за да порасне.

— Знам, знам. Срамота е. Ей, я чуй, ще ти кажа какво ще направиш в замяна. Можеш да ми отрежеш буклите.

— Е, хубаво. Благодаря.

— Няма защо.

След като приключихме с това джентълменско споразумение, той премина на въпрос, който явно смяташе за по-важен.

— Добре, това е уредено. Сега искам да поговорим за тая работа със статуята.

Думите му извикаха наново мрачното бъдеще, което ме очаквайте.

— Да, за бога. Не ми беше казал, че трябва да се подложа на целувката на стария Бринкмейър.

Това май го развесели. Чух го да се хили.

— Ти за това си се разтревожил, а?

— Разбира се, че за това — внезапно нещо ме прониза. — Нали не искаш да кажеш, че има и друго?

Той се изхили отново. Зловец смях.

— На бас, че има. Не знаеш даже и половината. Ако целувката на стария Бринкмейър е цялата беда, която те очаква, можеш да си свиркаш. Става дума за статуята.

— А?

— Ами че да. Там трябва да си нащрек. Оная статуя.

— За какво да съм нащрек?

— О-хо.

— Какво искаш да кажеш?

Бях много кисел, защото ми се стори, че дрънка врели-некипели и това ме раздразни. Искам да кажа, как, по дяволите, да бъдеш нащрек от една статуя?

— Трябва да мърдам.

— Как да мърдаш?

— Незабавно. А ти по-добре действай бързо. Това, което ти трябва, е да изтичаш до студиото още сега... Не, не можеш да изтичаш веднага, защото имаш урок по дикция... Май няма да можеш да го уредиш сутринта... Но първото нещо за следобед...

— Какво, за бога, ми говориш?

— Чудех се... Не, следобед също не може. Заради ония Мичигански майки. Уф! Изглежда ще трябва да оставиш нещата така.

Твърде лошо.

Обзе ме известно безпокойство във връзка с тия Мичигански майки. И аз не знам защо. Навярно начина, по който ми се изтърсваха нещата в този мой нов живот, ме беше направил подозрителен към гадни номера от всички страни.

— Слушай — рекох. — Като казваш, че трябва да приема тия дяволски Мичигански майки, какво точно трябва да правя?

— О, нищо. Те само те целуват.

— Какво!

— Това е всичко. Но, разбира се, отнема време. Не виждам кога ще можеш да се заемеш със статуята.

Не обърнах внимание на дрънканиците за статуи. Мозъкът ми се бореше с този ужас.

— Те ме целуват?

— Точно така. Подреждат се на опашка, минават покрай теб и те целуват.

— И колко са?

— О, не са много. Това е само един клон от клуба. Не мисля, че ще има повече от петстотин.

— Петстотин!

— Най-много шестстотин. Но, както казах, ще отнеме време. Не знам кога ще успееш да се погрижиш за статуята.

— Хей, я ме чуй, да не искаш да кажеш, че трябва да бъда целунат от мистър Бринкемeyer и още шестстотин Мичигански майки?

— Много жалко, защото ти трябва само няколко минути, една гъба и малко карболова киселина или нещо подобно. Е, предполагам, най-добрата защита ще бъде упорито отричане. В края на краищата, те не могат да знаят, че си ти. Да, прави се на дръж ми шапката и няма да сгрешеш. Доброто старо упорито отричане. Знаем от опит, че действа.

Думите му долетяха до мен като през мъгла.

— Какво, какво?

— Казвам ти. Няма да имаш време да я изтриеш, така че ти предлагам — отричай докрай.

— Какво да изтрия?

— Казвам ти. Те не могат да знаят, че си ти.

— Да знаят, че съм какво?

— Могат да подозират, но не могат да бъдат сигурни.

— Сигурни за какво?

— Всеки може да е бил. Ти им излез с това. Не отстъпвай. „Защо точно аз, а? Откъде разбрахте, че съм аз? Всеки може да е бил.“ Поискай да го докажат.

— Какво да докажат?

— Нали ти казвам. За статуята.

— Какво за статуята?

— Онзи ден — най-после гадното хлапе стигна до голите факти — отидох и ѝ боядисах носа червен.

Не може да ти се завие много свят, когато си в телефонна кабинка, но на мен ми се зави дотолкова, доколкото позволяваха обстоятелствата.

— Боядисал си ѝ носа червен?

— Ами че да.

— Защо?

— Тогави ми изглеждаше добра идея.

— Но, за бога...

— Е, какво толкова, ако ще се открива статуя и изведнъж намериш наоколо да се търкаля кутия с боя. — Ти какво, да не би да я оставиш да изсъхне и да отиде нахалост? — убеждаваше ме хлапето, и трябва да призная, доста смислено.

Но макар че можех да разбера мотивите му, това не правеше нещата по-добри за мен. Все още бях разтърсен из основи.

— Но какво ще стане, когато я видят?

— А?

— Ще се чуе чак в пъкъла.

— Ще има суетня — съгласи се той. — О, да, ще има суетня, и то каква. Ще започнат да се въртят в кръг и да крещят така, че да ти спукат тъпанчетата. Но ако се придържаш към твърдото отричане, ще ги объркаш.

— Изобщо няма да ги объркаш. Няма да се оставят да бъдат объркани даже и за една проклета секунда. Каква е ползата да отричам? Да не мислиш, че вече не съм бил достатъчно дълго ти, че да не знам какво значи името ти в цялата околност? Боклук и кал, това значи. Мис Бринкмейър веднага ще чатне. Ще прозре всичко на момента и няма да има никаква скапана полза да отричам, твърдо или не.

— Е, не виждам какво друго можеш да направиш.

— Не виждаш, така ли?

— Не, сър, не и ако не можеш да изтичаш с една гъба и малко карболова киселина или нещо подобно. Нищо не може да се направи.

Такова примиренчество ме отвращаваше.

— О, може да се направи, и още как.

— Като например?

Е, тук ме хвана, разбира се. Тогава ми дойде страхотна идея. Блесна като светкавица.

— Ще се измъкна от всичко това.

— Как, от всичко ли?

— Да.

— И къде ще идеш?

Почувствах се по-добре. Целият план се оформяше в главата ми.

— Слушай, ти скоро ще се връщаш в Англия.

— Защо?

— Разбира се, че ще се връщаш. Ти живееш там.

— Не бях помислил за това.

— Трябва да се грижиш за имението.

— Господи! Имение ли имам?

— Разбира се, че имаш имение. И социални позиции и така нататък. Да не говорим за арендаторите и за какво ли не. Ще трябва да си там и да се грижиш за нещата.

— Не мога да го направя!

— Какво!

— Не, сър. Не мога да го направя за нищо на света. Искам да кажа, да се грижа за имение и да ме ругаят разните там арендатори. Никога няма да се доближа до Англия.

— Ще го направиш. И ще си си екстра, защото аз ще бъда до рамото ти, ще те съветвам и ще ти помагам. Нека да избягам от тук и ще се намерим на кораба. Ще трябва да ме осиновиш или нещо такова — старият Плимзол ще ни каже каква е процедурата — и ще мога да живея с теб в Бидълфорд, а когато му дойде времето ще отида в Итън, после в Кеймбридж, и после ще се грижа за имението вместо теб, и накрая ще ти бъда опора в старческите години. Няма да се наложи да правиш нищо, освен да си клатиш краката и да гледаш в огледалото как ти побеляват косите.

— Това ти е идеята, а?

— Да, и при това отлична идея.

— Разбирам.

— И, естествено, за да се измъкна, ще ми трябват пари. Следователно трябва да ми изпратиш незабавно по куриер и в обикновен запечатан плик няколкостотин долара, за да платя на... ало, ало! Чуваш ли ме?

Не ме чуваше. При първото споменаване за раздяла с малко мангизи, беше затворил.

Излязох от кабинката, бих казал, опечален. Да, ще кажа опечален, защото точно такъв бях. Не виждах светлинка в края на тунела. Делата говорят по-добре от думите. А отвратителното хлапе беше треснало слушалката в момента, когато започнахме преговори по доставката, и това говореше ясно, че то обявява ненамеса във финансовите въпроси. Беше твърдо решено да се лепне за паричките ми като лепенка и да не ми даде и стотинка от тях.

А трябваше да си набавя въпросния материал отнякъде, без да губя време. Буреносните облаци се събираха над главата ми. Няма да мине много и ще затрещят гръмотевиците. След това, което ми каза хлапето за статуята, не ми беше нужен мозък като бръснач, за да чатна, че става напечено и едничкият ми път е бягството.

Да остана означаваше не само да бъда подложен на потоп от целувки от страна на мистър Бринкмейър и Мичиганските майки — това бих могъл да изтрая, като стискам здраво зъби и извикам цялата си желязна мъжественост на помощ. Ще трябва обаче да издържа срама и изобличението в аферата с червения нос на статуята. Ето тук беше истинската беда. Защото непосредствено след срама и разобличението следваше уреждането на сметките с мис Бринкмейър. А тя се бе въздържала досега от смачкване на фасона ми само с помощта на необикновената си воля. Никаква воля не можеше обаче да я възпре от действие сега. Можех да си представя, че в ситуация като тази ще се стигне до пердах от клас А с дръжката на четката за коса.

Да, няма спор, трябваше да се сдобия с мангизи.

Нямаше спор обаче и по въпроса за това, че не се очертаваше нито един проклет източник за сдобиването.

Разбира се, съществуваше Еджи. Не се съмнявам, че ако е информиран за състоянието на нещата и ако му се разясни, че само

един временен заем стои между обичния му братовчед й дръжката на една четка за коса, той ще ми го даде. Но как да се свържа с него? Нямах представа къде живее. А обсегът ми на действие беше толкова ограничен, че не можех да обикалям от парти на парти, докато попадна някъде, където се е натрапил.

Впрочем, трябваше да имам парите сега, незабавно. След няколко часа можеше да е прекалено късно.

Положението беше безнадеждно. Не можеше да се стори нищо. Неприятно заключение, но какво да се прави, ръцете ми бяха вързани. Трябваше да си остана, където съм и да се надявам, когато дойде найлошото, някой телефонен указател или дебела хавлиена кърпа, напъхана в бермудите ми да облекчи напрежението.

Като размишлявах така, стигнах до дневната. Тази стая нямаше врата, а само една арка със завеса. И внезапно, както се канех да премина от другата страна, чух иззад завесата глас, който казваше следното:

— О, да. О, разбира се.

Спрях в захлас. Притежателят на този глас бе Еджи.

За секунда помислих, че ми се е причуло. Искам да кажа, изглеждаше прекалено хубаво единственият човек, когото исках да видя в момента, да изникне точно сега. Не бих се изненадал повече дори и ако бях Аладин в секундата след потъркването на лампата.

За да се уверя, се шмугнах зад завесата и надникнах.

Еджи си беше! Седеше на крайчеца на един стол и гризеше края на бастунчето си. Срещу него се беше разположила самата мис Бринкмейър. От нея виждах само гърба, но лицето на Еджи беше пред очите ми. Както винаги по това време на деня, овалът му се зеленееше, макар и не съвсем неприятно. Еджи е един от ония типове с изчистени, патрициански черти, на които зеленото доста прилича.

Говореше мис Бринкмейър.

— Радвам се, че сте съгласен с мен — каза тя и в гласа ѝ имаше някакво необичайно дружелюбие, като че ли е срещнала сродна душа. — Като учител по дикция най-добре знаете това.

Мистерията беше разбудена. Като събрах две и две, чатнах какъв е сценарият. Спомних си, че Ан ми казваше, че е намерила работа на Еджи. Хлапетото Кули спомена, че тази сутрин имам урок по дикция. А когато лакеят обяви пристигането му преди малко, мис Бринкмейър бе казала: „А-ха, учителят по дикция“, или нещо такова.

Всичко беше много просто и не се изненадвах, че Еджи ще действа на този фронт. Откакто свърши ерата на нямото кино, в Холивуд не можеше и тухла да падне, без да цапардоса по главата някой английски учител по дикция. Това място е пълно с британци, които гонят кариера и ако не успеят да се намърдат в някой филм, поемат попрището на английския учител по дикция. Препоръки и квалификации не са необходими. Стига да си англичанин, добре дошъл у дома. Чувал съм, че има английски учители по дикция, които правят добри пари в Холивуд даже и с дефекти на небцето.

— Нищо — продължи мис Бринкмейър — в говорещото кино не е по-важно от добрия акцент. Външен вид, талант, излъчване... всичко

това е вятър работа, ако гласът ти стряска хората и насън.

— Вярно.

— Какъвто е гласът на това дете. Виждал ли сте го някога на екрана?

— Е, не. Все така се случва, че...

— Ето това е. И идвате от Англия?

— Да.

— Лондон?

— Да.

— Там си живеете, предполагам?

— О, да.

— И никога не сте гледал филм с Кули. Ето това имам предвид. Мистър Бринкмейър ще каже, че гласът на малкия паразит си е наред, защото я го виж колко е спечелил последния път в Канзас Сити или където и да било, и разните му там подобни глупости. Но аз му казвам на мистър Бринкмейър, че Америка не е целият свят.

— Да, да.

— Не можеш да си позволиш да изключиш от сметката Великобритания и доминионите. Само гледай как ще се издъни в Лондон, викам на мистър Бринкмейър. А ето сега и вие потвърждавате думите ми, като казвате, че досега не сте го гледал.

— А-а.

— И предполагам, че това важи почти за всички, като съдя по завръщащите се оттам. И защо? Защото има охайски акцент, стържещ като дъскорезница.

— Тц, тц.

— Това, което викам на мистър Бринкмейър, е, че този акцент трябва да се рендоса колкото се може по-скоро, или ще започнем да понасяме загуби.

— Точно.

— Ние, естествено, не искаме да има един съвсем типичен английски акцент. По-скоро нещо по средата, което ще върви навсякъде.

— А-а.

— И точно на това искам да го научите.

— Точно.

— Разбира се, не знам какви са ви методите. Мис Банистър само ми каза, че сте най-нашумелият учител по дикция в Лондон и сте обучавал всички говорители на Би Би Си...

Това май постресна стария Еджи. Не успя съвсем да глътне бастунчето си, но беше на косъм.

— А, така ли каза? — измърмори той, след като едва го измъкна отново на повърхността.

— Разбира се. Каза, че сте особено добър в шлифоването на вашите ланкашърски акценти. Това ме наведе на мисълта, че може би ще се справите с охайските поражения в гласа на това двуного.

— О, несъмнено. Ще видим какво можем да направим... Ъ-ъ... мис Банистър... добре ли е тази сутрин?

Това бяха първите му думи, които удариха на камък. Мис Бринкмейър навири нос и от нея повя хлад. Не знаех какво има против Ан, но беше ясно, че не я харесва.

— Не съм виждала мис Банистър тази сутрин.

— Не сте?

— Когато я видя, имам да ѝ казвам две думи.

— Защо, случило ли се е нещо?

— Предпочитам да не го обсъждаме.

— О, разбира се.

Последва затишие. Погрешната нота беше нарушила хармонията на разговора и го беше ориентирала към завършек. Мис Бринкмейър седеше със скръстени ръце. Еджи дъвчеше бастунчето си.

Първа наруши мълчанието мис Бринкмейър:

— Е, както казах, не знам какви са вашите методи. Нямам представа как вие специалистите навлизате в работата си...

Еджи живна.

— Ще ви кажа. Методите са различни. Съществуват няколко школи. Едни работят по една система, други — по друга. Аз, лично, обикновено започвам с един силен скок и сода...

— Какво!

— Или по-добре два скоча със сода. Това настройва мозъка и създава атмосфера за обучение. Така че, ако имате скок в къщата...

— Нямаме.

— Тогава нека бъде ракия — веднага му намери колая Еджи.

Мис Бринкмейър го изгледа ледено.

— Нямаме алкохол под никаква форма.

— Никаква?

— Никаква.

— О? — пророни Еджи и това навярно е всичко, което може да се очаква от човек, преживял такъв крах на мечтите и надеждите си.

— Мистър Бринкмейър и аз сме редовни посетители на Храма на Новата Зора.

— О? — Еджи сръфа отново бастунчето, като че ли се опитваше да извлече от него каквито има освежителни сокове.

— Да. Имах известни затруднения, докато убедя мистър Бринкмейър да стане последовател, но накрая успях и сега той е стриктен сторонник на сестра Стот.

Еджи дръпна бастунчето от устата си, изправи рамене, покашля се и изговори с твърд, решителен глас.

— Стриктен сторонник на сестра Стот.

— Точно това казах — стриктен сторонник на сестра Стот.

— Имам предвид това, че мога да го кажа.

— Не ви разбирам.

— При това доста добре, не мислите ли?

— Кое е добре?

— Това, че мога да го кажа.

Изглежда в главата на Еджи се прокрадна идеята, че няма да е зле да обясни.

— Мислех си за нещо, което се случи вчера. Срецнах едно момиче и то си позволи да ми натяква някои неща. Аз ѝ изпях като камбанка мъчнотии като „Чичковите червенотиквеничковчета“ и „Непротивоконституционствувателствувайте“, и то без да се запъна, а тя се опита да ме убеди, че това не означавало нищо. Уплаши ме малко, признавам си, но днес аргументите ѝ ми се изясниха. Това е абсурд. Искам да кажа да отричаш, че човек е абсолютно здрав, при условие че може без усилия да каже неща като „Чичковите червенотиквеничковчета“ и „Непротивоконституционствувателствувайте“, да не говорим за такива сложни и оплетени изрази като „стриктен сторонник на сестра Стот“... или, по-скоро струк... Чакайте сега — каза Еджи, като събра сили. — Не трябва да допускаме да ни объркват. Нещата са абсолютно ясни и добре формулирани. И за да не го разтягаме много, ето — систрен...

Спря. Лицето му доби тревожен израз. После, точно когато се канеше да направи нов опит, гласът му секна и вместо това от устата му излезе някаква хриптяща въздишка. Бастунчето се изплъзна от безжизнените му ръце и изтрополя на пода. Седеше вцепенен на стола, а адамовата му ябълка бавно се движеше ту нагоре, ту надолу. Беше ме зърнал как надничам иззад завесата.

Не виждах лицето на мис Бринкмейър, но си представям въпросителния ѝ поглед. Един от ония особени погледи. И гласът ѝ звучеше особено.

— Има ли нещо, мистър Манеринг?

Зеленият оттенък по лицето на Еджи изтъня в прозрачно бяло. Бях се показал иззад завесата и му се усмихвах окуражително. Искан да предположа старото приятелче.

— Не — изхъхри той. — О, не. Не, благодаря.

— Не ми изглеждате добре.

Еджи преглътна два-три пъти.

— Не, ни най-малко, благодаря. Не съм бил по-добре.

Отвърна очи от моите с огромно усилие.

— Само да не се хилеше така!

— Да не се хилеше?

— Не разбирам защо трябва да се хили.

— Моля?

— Нищо — каза Еджи. — Нищо. Само дето има нещо толкова противно и злорадо в него. Розовите зайци, все пак, са съвсем друга работа.

На мис Бринкмейър, изглежда, започна да ѝ светва, че е попаднала на откачалка.

— Искате ли чаша вода?

— Ъ? Не. Не, благодаря.

Последва тишина.

— Я слушайте — наруши я Еджи, — ще ми разкажете ли за този Храм? Любопитно ми е. Момичето, за което говорех, го спомена вчера и ми прозвуча добре. Едно от ония оздравителни заведения, а? Искан да кажа, да вземем случая с един човек, случай А например, на който му е дошло малко нанагорно. Взимат го при тях и го преобразяват, така ли?

— Точно това правят.

— Даже и ако е стигнал твърде далече?

— Нито един нещастник не е стигнал твърде далече за сестра Стот.

— Струва ми се, че ще се присъединя. На практика вече съм въздържател, разбира се, но напоследък имам проблем с дяволчета. Нищо сериозно, но дразни. Къде да намеря този храм?

— В Кълвър Сити.

— Трябва ли да си препоръчан, представен или нещо подобно?

— Просто отивате. Всички са добре дошли.

— Хубаво.

— Но сега нямаме време да говорим за това.

— Не, не. Точно.

— Искам да ви предупредя за това дете. Бъдете строг с него.

— О, разбира се.

— Не му търпете глупостите. Ще ви се качи на главата, ако види, че може.

— Костелив орех, а?

— По-костелив не може и да бъде. Бих го оприличила на бесен скункс човешки образ.

Нямаше да търпя повече това. Конструктивна критика, да. Дебелашки обиди, не.

Пристъпих напред.

— Чух тази забележка — процедих хладно.

Мис Бринкмейър се обърна.

— А, тука ли си?

— Мили боже! — изхъхри Еджи. — И вие ли го виждате?

— Моля?

— Виждате ли едно дяволче ей там?

— Дяволче е съвсем точно. Това е Кули.

— Това ли?

— Определено.

— Пфу! — Еджи се отпусна обратно на стола и разтърка челото си.

Мис Бринкмейър ме погледна с един от гаднярските си погледи.

— Косата ти цялата се е разбъркала. Толкова ли не можеш да я поддържаш сресана. Това е мистър Манеринг, който ще се захване с този твой акцент. Кажя „Добър ден, мистър Манеринг“.

Имах най-добро желание да не ѝ противореча за такава дреболия.

— Добър ден, мистър Манеринг.

— Добър ден — отвърна Еджи, — май съм срещал астралното ти тяло.

— Е, чухте го как говори — каза мис Бринкмейър и се надигна. — Сега ви оставям. Трябва да се видя с готвача. Направете каквото можете за гласа му. Измъкнете тия охайски извивки от него, дори и ако трябва да използвате брадва.

Няколко секунди след като си беше отишла, Еджи продължаваше да мачка носната си кърпа и гърдите му се надигаха като развълнуван океан. След малко прибра кърпата, си.

— Ох, слава богу! Яко ме стресна, момчето ми, само това мога да ти кажа. Трябва да направиш нещо за това твое астрално тяло — дръж си го на верижка или нещо друго. Сигурно не знаеш, но вчера се беше освободило по някакъв начин и се появи при мен, дъхна ми в лявото ухо, като по този начин не само ме разтревожи и отчая, но и ме насочи в съвсем погрешна посока и към абсолютно неправилна идея за състоянието на нещата. Разбира се, сега всичко е наред. Виждам, че цялата работа...

Стоях погълнат от мисли. Сега, когато най-последно сме сами, се чудех как да зачекна деликатния въпрос.

— Сега виждам, че цялата работа е един съвсем нормален психически феномен. Съвсем нормален психически феномен — повтори той, като че ли от думите му ставаше по-леко. — Не казвам, че го разбирам — вероятно нашите умове не са устроени да разбират тия неща — но предполагам, че те постоянно се случват. А онова момиче се опита да ме подлъже, че откачам! Това само показва, че не трябва да се слушат хората. Имат добри намерения, но правят само бели. Осъзнаваш ли, че ако не се бяхме срещнали тук, за да се убедя, че това е само един съвсем нормален психически феномен, сега вече щях да съм някакъв си скапан въздържател? Уверявам те. Бях взел решение. Твърдо бях намислил да отида в този Храм или каквото и да е, и да се запиша доброволно.

Продължавах да размишлявам. Разбрах, че моята позиция изисква внимателно обяснение. Ще бъде необходимо, разбира се, да направя свидетелско показание, и това трябва да стане по най-подходящия начин.

Не се съмнявах, че в края на краищата ще успея да представя очебийните факти. Еджи, макар и вятърничав, съвсем не е скептик. Само един пример — вярва на всичко, което специалистите по надбягванията пишат във вестниците. Очаквах да бъде възприемчива публика.

Но, разбира се, предварителните разговори бяха необходими.

Гласът на Еджи стана заядлив:

— Каква гъска е това момиче. Да предположим, че баща ѝ наистина е видял розов заек. Да предположим, че наистина му е поискал огънче. И какво от това? Тия работи са си съвсем индивидуални. Това, което кара един човек да вижда розови зайци, може изобщо да няма същия ефект върху друг човек, замесен от поздравено тесто. Въпрос на организъм и, предполагам, на жлези. Имам страхотен организъм и жлезите ми са супер, така че няма за какво да се безпокоя. Но, да не бърбям повече. Сигурно си умрял от скука. Междувпрочем, трябва да те уча на дикция. Е, чух ти гласа, младежо, и съм съгласен с оная сладурана, че нещо трябва да се направи. Необходим е масаж, или корекция, или нещо подобно. Това твое „о“ май е основният кусур. Така както каза „Добър ден“, ми прозвуча като банджо със стомашно разстройство. Хайде да започнем отгук. Повтаряй след мей. „Осем оки овес за овена...“

Взех решение. Нямахме смисъл да го увъртам. Трябваше да играя с открити карти. Обясненията може да са необходими по-късно, но сега се налагаше да хвана, както се казва, бика за рогата.

— Слушай — рекох, — имам нещо да ти казвам.

— Именно. „Осем оки овес за овена“. Хайде младежо, всички заедно. Повтаряй след мен: „Осем оки овес за овена, който от снощи още се пощи“.

Отказвах да бъда отклоняван от целта си, само за да се бързикам с някакви си глупости.

— Трябва да започна с това — казах, — че аз съм братовчед ти, Реджи Хевършот.

Еджи повтаряше „Осем оки овес за овена“ с подкупващ, окуражителен глас, когато думите ми го пронизаха като с куршум. Той премигна няколко пъти.

— Каза ли нещо? — попита той глухо.

— Казах, че съм братовчед ти Реджи Хевършот. Съвсем просто е — продължих по-смело. — Моята душа влезе в чуждо тяло.

За момент настъпи тишина. Изглежда се опитваше да го смели. После, точно когато си мислех, че е започнал да схваща същността, изпусна дълга, потресаваща въздишка и с жест на печално примирение се наведе и си прибра шапката и бастунчето.

— Това е краят. Предавам се. Ако някой пита за мен, ще бъда в Храма на новата зора. Писмата пращайте на сестра Стот.

След туй премина през завесата с наведена глава.

— Хей, чакай малко! — хукнах след него, но се сблъсках с някакво тежко тяло. За момент ми причерня и съвсем скоро разбрах причината. Бях се врязал в едно шкембе.

Направих крачка назад и погледнах нагоре. Беше икономът, в чиято диафрагма благополучно се бях паркирал.

— Уф! — изпъшка той, като масажираше нацеленото място. —
Уф!

Ако си бях предишният стар вежливец, несъмнено щях да спра, да се извиня и да изкажа съжаление, тъй като явно бях подредил добре човека. Лицето му беше силно мораво, очите му с цвят на касис сълзяха обилно. Но сега нямах време да любезнича с икономи. Искях да спра Еджи и да продължа с изявлението си.

С тази мисъл в главата припах към входната врата, но от него нямаше ни вест, ни кост. Беше пропаднал вдън земя.

Потънал в мрачно настроение, аз се върнах в коридора. Икономът още стоеше там и изглеждаше донякъде възстановен. Лилавият оттенък липсваше от лицето му и беше престанал да мачка жилетката си. Облегнат на стената, той леко пуфтеше. Природата и здравият организъм явно му бяха помогнали да се свести.

Погледнах го навъсено. Не можех да му простя за ненавременната намеса. Ако не се бяхме срещнали в коридора, щях да съм възстановил разговора си с Еджи, добавяйки към твърдението си подкрепящи детайли, както би казал старият Плимзол. А тъй като бях забавен, аз го изгубих. Беше изчезнал яко дим, като росна капка от розов листец. Мътните ги взели всички ръгащи се икономи — е то така се чувствах.

— Сър — обади се той, докато прелитах покрай него.

Пуснах му още едно навъсено око. Разговор с него беше последното нещо, което исках. Имах желание да размишлявам.

— Мога ли да поговоря с вас, сър?

Пуснах го да мине покрай ухото ми.

— Дойде ми една идея, сър. Във връзка с въпроса, който обсъждахме по време на закуската ви.

Вече го подминавах.

— За парите, сър.

Това ми удари спирачките. Никоя друга дума в целия език не би го направила. Спрях, погледнах го и наострих уши.

— Искаш да кажеш, че си намерил начин да събера известна сума?

— Да, сър. Мисля, че намерих разрешението на нашия проблем.

Ококорих се. Нямахме вид на особено интелигентен човек. И все пак, ако се вярва на думите му, беше успял там, където много изтъкнати мислители биха се провалили.

— Намерил си?

— Да, сър.

— Искаш да кажеш, че като си размислил, си решил, че можеш да ми отпуснеш малко.

— Не, сър.

— Тогава какво искаш да кажеш?

Той зае съзаклятническа поза. Огледа се надясно, огледа се и наляво. Надникна в дневната, надникна и нагоре по стълбите.

— Дойде ми на ум, както си лъсках сребърните прибори, сър.

— Какво ти дойде на ум?

— Идеята, сър. Често съм намирал, че умът ми е най-пъргав, когато чистя среброто. Като че ли ритмичните действия помагат на мисълта. Негова светлост често казваше...

— Остави сега Негова светлост, че така ми е причерняло. Каква ти е идеята?

Той изпълни отново правилата на тайните общества. „Дали някой не ни наблюдава?“ — такъв беше видът му. Сниши глас до шепот.

— Зъбът, сър!

Не схванах.

— Събут ли? Кой?

— Не събут, сър, зъбът.

— Зъбът?

— Да, сър. Това, което ми мина през ума, докато чистех среброто, беше зъбът. Хрумна ми съвсем внезапно.

Нищо не разбирах от това. Приказките му бяха като на фиркан иконом. Но никой иконом, разбира се, не може да бъде фиркан в такъв ранен час. Даже Еджи рядко беше.

— Чий зъб?

— Вашият, сър — в очите му се прокрадна тревога. — Нали е у вас, сър?

Все още бях като в мъгла.

— Вчера ми извадиха един зъб.

— Да, да, сър. Точно за него говоря. Зъболекарят ви го даде, нали, сър?

— Какво искаш да кажеш с това дал ми го? Той ми го извади.

— Да, да, сър, но когато бях момче и ми вадеха зъб, зъболекарят винаги ми го даваше да си го пазя с другите джунджурийки. И се надявах...

Поклатих глава.

— Не, нищо такова не се е слу... — спрях. Проблесна внезапен спомен. — Да, за бога, даде ми го. Ей го тука в една картонена кутийка.

Бръкнах в джоба и я извадих. Икономът изпадна в екстаз:

— Ха! Тогава всичко е наред, сър — рече той с облекчение, като иконом, който е смъкнал товар от плещите си.

Все още не проумявах.

— Защо?

Той отново се превърна в Черния конспиратор. Погледна наляво, погледна и надясно. Надникна тук, надникна и там. После сниши гласа си до такъв шепот, че не можех да чуя ни то една проклета дума.

— Говори по-силно — раздразних се аз.

Той се наведе и долепи устни до ухото ми.

— Златото е в този зъб!

— Златото? Пломбата, искаш да кажеш.

— Пари, сър.

— Какво!

— Да, сър. Ето това ми дойде наум, докато лъсках среброто. В един момент главата ми беше кука, както бихте казал. В следващия — хоп, ето я идеята. Лъсках купата, която мистър Бринкмейър едно време спечели в Годишния голф-турнир на кинематографските магнати и просто я изпуснах от ръце. „Тюх! Да ми се пукне джигера дано!“, казах си...

— А?

— „Да ми се пукне джигера“, сър. Беше любимият израз на Негова светлост в моменти на възбуда. „Да ми се пукне джигера!“,

казах си. „Зъбът!“.

— И какво значи това?

— Мислете, сър, мислете! Оценете каква позиция имате в очите на обществото, сър. Вие сте Идолът на Американските майки. А феновете си умират за сувенири от техните любимци, мога да ви уверя в това. Виждал съм тлъсти суми да сменят собственика си заради едно от копчетата на панталона на Фред Астер^[1], наистина много тлъсти суми. А човешкото желание да се сдобиеш с един зъб не може и да се сравни с това да имаш копче от панталон.

Потреперих. Най-послед бях проумял думите му.

— Мислиш, че този зъб може да бъде продаден?

— Под тезгяха, сър, под тезгяха.

Потреперих отново. Този човек започваше да ме пали.

— Кой би го купил?

— Всеки, сър. Всеки от големите колекционери. Но това ще отнеме време. Идеята ми беше да се обърнем към някое списание. Например „Екран и красота“. Много ще бъда изненадан, ако не дадат две хиляди долара за него.

— Какво!

— Да, сър, и после ще си ги върнат с десет пъти повече отгоре.

— Ами!

— Наистина, сър. Ето какво ще се случи, ще организират състезание за читателите си. Един долар за участие в състезанието и зъбът на Кули ще отиде у онзи, който направи еди-какво си — като например да назове дванадесетте най-популярни звезди в правилния ред или нещо подобно.

Главата ми бучеше. Чувствах се като че ли съм заложил на аутсайдер в годишните конни надбягвания и съм го видял да прескача последната ограда с три дължини пред останалите.

— Две хиляди долара?

— Повече, сър. Пет, ако имате добър посредник.

— Познаваш ли добър посредник?

— Това, което бих ви предложил, сър, е да ме наемете за уреждането на тази сделка.

— Ще го направиш ли?

— Ще бъда горд и щастлив да го направя, сър. За обичайната комисиона.

— И каква ще бъде?

— Петдесет процента, сър.

— Петдесет? Познавам един писател, чийто агент продава нещата му за десет.

— Литературна продукция да, сър, но не и зъби. Зъбите вървят по-скъпо.

— Петдесет е прекалено. По дяволите, та това е моят зъб.

— Но не сте в удобна позицията търгувате с него.

— Знам, но...

— Имате нужда от някого, който знае как да се спазари.

— Ти знаеш ли как да се спазариш?

Той се ухили самодоволно.

— Нямахте да питате, сър, ако ме бяхте видели как преговарям за комисионната си с местния търговец.

Замислих се. Разговорът можеше да се закучи, ако той не бе махнал с ръка.

— Е, хайде, сър, да не се пазарим. Нека кажем двадесет.

Това ми се видя по-разумно.

— Дадено.

— Макар че двадесет процента няма да ме направят богат човек. Както и да е, нека бъде така. Бих ли могъл да взема кутийката, сър, и може би един-два реда с вашия почерк, гарантиращ автентичността. Тези редактори са станали много подозрителни напоследък, откакто „филмови мечтания“ беше праметнато с една долна фланелка на Кларк Гейбъл, която се оказала фалшива. Имам писалка, сър. Може би само ще напишете няколко думи на кутийката.

— Нещо като „Оторизиран зъб на Д. Кули. Да се счита за единствения оригинален такъв“?

— Това е съвсем достатъчно, сър. Благодаря ви, сър. Благодаря ви, сър. Ще го занеса в редакцията веднага щом приключи обяда. Страхувам се, че преди това официалните ми задължения ще ме задържат в къщата.

След няколко часа крачех покрай басейна и си тананиках весело. Обядът беше приключил. А също и бедите ми. Бъдещето, така черно някога, сега се къпеше в златна светлина.

Този великолепен иконом се беше погрижил така умело и уравновесено за нещата, че не виждах други по-сигурни ръце, в които

бих могъл да ги поверя. Като че ли беше продавал зъби с комисиона през целия си живот. Беше позвънил в „Екран и красота“, уговорил среща, уточнил, че парите, когато се стигне до определена сума, ще се изплатят в дребни банкноти и беше тръгнал за офиса да сключи сделката.

Имах отвратителен обяд, в който така беше наблегнато на спаначения мотив, че граничеше с фарса, но въпреки болезнената празнина в корема ми се чувствах като подмито детенце. Целият кипях от жизнерадост и оптимизъм. Дори и ако този иконом не се окажеше чак такъв магьосник, за какъвто го мислех, и успееше да вземе само две хиляди, щеше да бъде достатъчно. А нещо в спокойното му решително лице и в хладнокръвното му самоуверено поведение ми подсказваше, че ще извлече максималната цена.

И така, както казах, тананиках си весело и без съмнение щях да продължа да си тананикам още малко, ако вниманието ми не беше привлечено от пресекливо тихо свирукане, което като че идваше от храстите в другия край на поляната. Отначало предположих, че това е само някоя местна птица, която си върши работата, но след няколко секунди се чу женски глас:

— Хей! Джоузеф!

Гласът на Ан. Тръгнах натам да видя какво иска.

[1] Фред Астер (1899–1987) — американски хореограф и актьор.
— Бел.пр. ↑

Храстите бяха толкова гъсти, че отначало не можах да я видя. После мярнах лицето ѝ и забелязах, че и тя, като иконома преди малко, си играеше на конспиратори. Едното ѝ око беше затворено някак си многозначително, а показалеца ѝ беше на устните.

— Ш-ш-т! — каза тя.

— А?

— Да не си помислил да кажеш на някого!

— Какво имаш предвид?

— Къде е мис Бринкмейър?

— Не знам. Защо?

— Тайни дела, млади Джоузеф. Говори тихо, защото и стените са с уши. Имам тук един пирог с месо за теб.

— Какво!

Не помня кога друг път в живота си съм бил така дълбоко затрогнат. В този момент моята преданост към Ейприл Джун едва не се прехвърли към девойката пред мен. Като че ли за пръв път прониквах в тайните кътчета на душата ѝ. Проговорих с треперещ глас.

— У теб ли е?

— В къщата е.

— Какъв размер пирог?

— От големите.

— Божичко!

— Не толкова силно. Сигурен ли си, че мис Бринкмейър не е наоколо?

— Не съм я виждал.

— На бас, че сега ще изскочи от ня... А, ето я!

Откъм къщата се чу стържещ глас и като се обърнах, забелязах кварталното проклетие да виси на един прозорец на горния етаж и да ме наблюдава. Това аз наричам обидно пъхане на носа в чуждите работи.

— Какво правиш там проклетнико? — тя явно беше на мнение, че каквото и да е то, не трябва да го правя. Даже и от такова разстояние можех да подуша липсата на вяра и елементарно доверие.

Беше момент за демонстрация на бърза и гъвкава мисъл.

— Наблюдавам един бръмбар — отвърнах с възможно най-безгрижен тон.

— Какво?

— Има един бръмбар тук. Наблюдавам го.

— Да не си посмял да носиш бръмбари в къщата.

Повдигнах вежди. Жест, пропилян на вятъра, разбира се, поради разстоянието.

— Нямам намерение да го нося в къщата. Просто наблюдавам навиците му.

— О? Е, добре, гледай да не се омърляш целия.

Тя изчезна и Ан отново цъфна като горска нимфа.

— Виждаш ли? Във всеки един момент си наблюдаван. Доставка на пирог с месо за теб, млади Джоузеф, е като пренасянето на депеши през противниковия лагер. Мислех да се скриеш тук и да чакаш завръщането ми. Но не е сигурно. Забравих, че може да ни види от прозореца на спалнята си. Ще ти кажа какво. Разхождай си се небрежно и се шмугни в съблекалнята. Ще те намеря там.

Както предполагате, тръгнах с не малка доза разочарование. Всяка минута, която ме разделяше от пирога, беше като час. Запътих се ядосан към съблекалнята.

Там имаше един градинар, който чистеше с парцал.

— Добър ден, сър — поздрави той.

Чистотата на произношението ме изненада малко, защото приличаше на японец и очаквах по скоро нещо, звучащо като бизон, който си тегли крака от блатото. Както и да е, няхах време да навлизам в подробности, тъй като исках да го чупя оттам по най-скоростен начин.

— Ще се забавиш ли много? — попитах.

— Искате да поседите тук сам ли, сър?

— Да.

— Тъкмо свърших. Е то, мисля, че е достатъчно.

Той бръсна още два пъти с парцала и излезе. Като минаваше покрай мен, забелязах, че е кривоглед и има брадавица на носа, от

което заключих, че това трябва да е човекът, за когото говореше Джоуи Кули. Почувствах силно желание да поема щафетата с рогатите жаби. Прозорецът, от който беше говорила мис Бринкмейър, се намираще през един от този на моята спалня, като се брои отдясно наляво, така че вече знаех къде мога да доставя рогати пъпчиви жаби и да съм сигурен, че ще попаднат там, където ще са най-полезни. И след като така нагло си беше напъхала носа и провалила плановете ми, заслужаваше добър урок.

Както и да е, устоях на подтика си и влязох в съблекалнята. След малко се появи и Ан.

Скочих нетърпеливо на крака, но и този път не било писано на мечтите ми да се сбъднат. Всичко, което носеше, бе това, което мис Бринкмейър нарича букет рози. Зяпнах ги тъпо.

— Съжалявам — каза Ан, забелязала моя смут и отгатнала правилно причината. — Ще трябва да почакаш още малко. Тъкмо излизах от коридора, когато мис Бринкмейър слезе по стълбите. Трябваше бързо да скрия пирога в една ориенталска ваза. Ще го взема веднага, щом пътят се разчисти, така че горе главата.

Опитах се да си вдигна главата, но когато си така дълбоко разочарован, е трудно да се преструваш.

— И, все пак, има нещо, което ще те разсмее — продължи Ан. — Виждаш ли тези рози. Кой мислиш, че ги праща?

Свих мрачно рамене. Не ми пукаше кой ги е изпратил. Рози вместо пирог с месо — това хич не ме въодушевяваше.

— Кой?

— Ейприл Джун.

Апатията ми се стопи за секунда.

— Какво!

— Да. Мислех си, че ще те напуши страшен смях.

Изобщо не ме напушваше никакъв смях. Тя гледаше на нещата от напълно погрешен ъгъл. Та аз едва не се просълзих. Мисълта, че Ейприл Джун е намерила време в заетото си ежедневие да изпрати цветя на едно болно или поносимо болно дете, ме накара да заликувам. Даже забравих глада, който ме гризеше отвътре.

Имаше нещо така прелестно в този мил акт на вежливост. Това нежно сърце, мислех си, беше действало в такова точно съответствие с добрия тон. Цялата ми прежна страст се върна и ме заля цял.

— Да, пратила ти е цветя. Предполагам, угризения на съвестта.

— Угризения? — рекох студено, защото тонът ѝ беше някак заядлив и ироничен, а това никак не ми харесваше. Гледах я накриво. Топлината от чувството, което беше предизвикала, като ми предложи пирогом с месо, започна да тлее. Стори ми се, че съм сгрешил относно тайните ъгълчета на душата ѝ. Посредствено момиче, помислих си. — Угризения? Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, разбрала е, че ти дължи нещо, след като така се натрапи и се опита да ти открадне славата. Не знам защо ѝ е рекламен агент. Няма нито един в бизнеса, който може да ѝ каже нещо повече за това как да стане център на внимание.

— Не те разбирам.

Тя се засмя.

— Не ти ли казаха? Вчера, когато беше упоен, вратата внезапно се отвори и Ейприл Джун нахлу вътре. „Къде е сладкото ми приятелче?“, развика се, като чупеше ръце и се превземаше. „Искам си сладкото приятелче“ — и както го казваше, въртеше, опашка пред репортера, който я снима в шест пози. Включително как се навежда и целува безжизненото ти чело. После някой я изведе. Беше разтърсена от ридания. О, боже, истинско воденично кречетало!

Пак я изгледах студено. Този израз беше нов за мен, но човек можеше да разбере насоката. Непочтителният ѝ и обиден тон ме раздражни неопишимо.

Намирам поведението ѝ почти за ангелско.

— Моля?

— Определено. Няма по-подходяща дума. Колко други момичета в нейното положение щяха да си направят труда да ходят и да целуват чела?

Ан се облещи.

— Ти майтапиш ли се?

— Не.

— Искаш да кажеш, че наистина не смяташ Ейприл Джун за флърца?

Първият път, когато чух тази чудовищна дума, прикачена на жената, която обичам, беше от Джоуи Кули над страниците на „Националното географско списание“. Тогава, ако си спомняте,

прегълтнах възмущението си и подадох маслинената клонка. Но сега не бях в настроение да подмина злостната обида.

— Достатъчно — заявих твърдо, — или престани да обиждаш тази божествена жена, или ме освободи от присъствието си.

Тя явно се засегна. Внезапна червенина покри бузите ѝ. Виждах я, че гори, но не от срам или съжаление, а от негодувание.

— О? — каза тя. — Е, щом така мислиш по въпроса... добре тогава. Довиждане.

— Довиждане.

— И няма да получиш нито троха от оня пирог с месо. Не, сър, няма даже да го помиришеш.

Признавам, че се поколебах. Знаеше къде да насочи удара. Но аз бях силен. Махнах с ръка нехайно, или толкова нехайно, колкото можех.

— Това е напълно твой проблем — отвърнах сдържано.

Тя се спря на вратата. Поведението ѝ издаваше несигурност. Подобрата ѝ половина, изглежда, не беше съвсем мъртва.

— Ще ти хареса този пирог.

Не я удостоих с отговор.

— И знаеш, че е флъорца. Казвал си ми го.

— Предпочитам да не обсъждаме този въпрос.

— О, много добре.

И изчезна. А аз си седях там и ме обземаха горчиви мисли. Сега, когато имах време да се концентрирам изключително върху това, осъзнах какво бе означавал за мен този пирог. А ясното съзнание, че Ейприл Джун никога няма да разбере какво съм жертвал заради нея, се забиваше в мен като зъб на усойница.

Скоро се изправих, за да изляза навън под слънчевата светлина и си стегнах колана с надеждата да приглуша болката в стомаха. Разхождах се напосоки, твърде разсеян, за да гледам къде ходя, когато някаква необичайна мекота на терена ме накара да погледна в краката си. Разбрах, че съм се отклонил от пътеката към една леха, зад която беше ниската стена, ограждаща имението на Бринкмейър. И тъкмо се канех да се върна обратно, защото не се съмнявам какво би сполетяло оня, който нагази цветните лехи в градината, когато вниманието ми бе привлечено от една глава. Тя цъфна над оградата и каза: „Ей, ч-ч-ш!“.

Видението бе толкова неочаквано, че стъпките ми секнаха и се опулих насреща.

Беше червена глава, чиято заобленост и стърчащи уши я сродяваха с античните вази с дръжки от двете страни, и принадлежеше на едно момче с хулигански вид, зелени очи и пъпки по лицето, фиксираше ме с поглед, който безпогрешно може да се определи като враждебен.

— Ей, ч-ч-ш!

Момчето ми беше абсолютно непознато. Но такива бяха почти всички, които срещях в тоя нов свят. Джоуи Кули, предполагам, го е познавал. От вида и тона му заключих, че трябва да е някой, когото моят предшественик някога е накърнил с дела или думи.

Мълчанието ми изглежда го подтикна към по-големи висоти на въображението.

— Ей, ч-ч-ш! Малкият лорд Фаунтлерой!

Усещах, че ядът му се засилва. В началото няха никакви идеи относно младия негодник, но сега в мен започваше да се оформя едно съвсем определено чувство, че пъпльото си проси едно яко кроше в ченето. Този епитет „Малкият лорд Фаунтлерой“ бе проникнал през защитната ми броня и бе улучил ахилесовата ми пета. Откакто се събудих в стола на Б. К. Бъруош, пустите му златни букли бяха тайният ми срам. Толкова бях жегнат, че, не се и съмнявам, бих скочил през оградата и бих атакувал със зъби и нокти, ако не ме бе сепнал незадоволителният вид на тази нещастна ръка, която така ме депресира и в ранния утринен час. Да се опитам да избъхтя някого в ченето с ръка като тая, би било хвърлен труд на вятъра. С въздишка осъзнах, че битка по правилата на играта е немислима.

Принудих се да прибегна до думите.

— Ей, ч-ч-ш! — викнах в отговор. В края на краищата, няма авторско право за това точно възклицание. Разбира се, не бях много оригинален, но все пак беше нещо.

— Ей, ч-ч-ш! — дойде от негова страна.

— Ей, ч-ч-ш! — върнах му го, бърз като светкавица.

— Ей, ч-ч-ш! — беше неговият контраудар. — Мамино синче! Кокона! Фукльо!

Май излезе с едни гърди напред в обмена на реплики.

— Букльо! Женчо!

И тогава в главата ми дойде щастливият спомен за нещо, което Барми Фодърингей-Фипс от Търтеите веднъж беше казал на Уфи Просър в мое присъствие, защото Уфи му отказа заем от десет кинта до следващата сряда. Спомням си, че тогава Уфи беше почервенял като пиперка.

— Пъпчиво прасе такова! — викнах.

Бях улучил. Той трепна и стана морав. Предполагам, всеки обилно пъпчасал човек не обича да му се обръща внимание на какво му прилича тиквата.

— Я ела тук — разкреця се той. — Предизвиквам те.

Не отговорих. Попипах ръката си, за да видя дали все пак не може да се направи нещо. Но тя беше тънка като кибритена клечка, а мускулът — не по-голям от пъпка. Абсолютна трагедия.

— Предизвиквам те! Два пъти те предизвиквам!

Изведнъж, като манна небесна, ми дойде спасението.

Както споменах, стоях сред една цветна леха. Сега забелязах, че в средата на тази цветна леха се кипреше малко дръвче, върху което топлото калифорнийско слънце бе наляло изобилие от твърди обли портокали. Това обръщаше нещата на сто и осемдесет градуса. Да му отвърна с портокали. Ето му цаката.

Да откъсна един и да го приведа в движение, беше за мен въпрос на секунда. И забележете моето задоволство, когато открих, че каквито и недостатъци във физиката да има Джоуи Кули, той беше невероятно добър стрелец с портокал. Давид в разприте си с Голиат, не би могъл да демонстрира по-точна стрелба по мишена. Снарядът ми улучи момчето право по върха на носа и преди да се окопите от изненадата и вцепенението, вече го бях халосал — три пъти — веднъж по лявото око, веднъж по дясното и веднъж по брадата в посочения порядък. После накъсах още плодове и поднових обстрела.

Беше лесна победа. Старата история за необразования абориген, който се кълчи, креци закани и те вика на ръкопашен бой и прозорливия потомък на по-просветена раса, който се подсмивва под мустак и го прави на маймуна с артилерията си.

А този червеноглав нещастник изглеждаше по-зле и от маймуна. Той издържа на още половин дузина портокали и после реши да отстъпи пред моята превъзхождаща стратегия. Докато офейкуваше, с едно последно усилие го праснах по врата.

Последно, защото както заемах поза за пореден изстрел, ръката ми беше заклещена от нечия желязна ръка и се намерих увиснал във въздуха като муха за пъстърва.

— Господи мили боже! — изпищя мис Бринкмейър. Изглеждаше бая разчувствана. — Не мога ли да сваля очи от теб за една минута и ти да не замислиш някоя тъпа игра? Съсипал си портокаловото ми дърво.

Нямах много останал въздух, за да си построя разумна защита, а мисля, че и не чу какво й казах за военната необходимост. Повлече ме към къщата.

— Качвай се моментално в стаята си — каза тя между ред други забележки от обидно естество — и да не си посмял да се покажеш навън, докато не тръгнем за студиото.

Мислех си, че това е доста лошо посрещане за герой, проявил такава забележителна изобретателност в трудна ситуация и завоювал такава блестяща победа, но нямаше да постигна нищо, ако река да споря. Беше ясно, че няма да е от добрите слушатели. Затова й позволих да ме ескортира до стаята, след което тя излезе и хлопна вратата зад гърба си. Легнах на леглото и се отдадох на размисъл.

Питах се кое е пъпчивото момче и какъв е източникът на явното му неодобрение към Джоуи Кули. Познавайки Джоуи, предполагах, че шаркавият трябва да е имал доста основание, но все пак се радвах, че му бях дал да се разбере. Тука ставаше дума за моето достойнство. Има обиди, които човек не прощава и ако е бил принуден да приеме самоличността на хлапе със златни къдри, то „малкият лорд Фаунтлерой“ е точно такава обида.

Но не ми беше оставено много време да преживея отново баталната сцена и триумфа на своето мъжество. Внезапно, като че ли бе натиснато някакво копче, мъчителният ми копнеж за храна отново започна да взима връх.

Още се борех с него, когато чух стъпки пред вратата. Беше Ан.

— Ето те и теб, глупчо глупав — каза ми тя, — нямах сърце да го скрия.

И напъха нещо в ръката ми. Беше голям, сочен пирог с месо.

Нямах думи. Случва се в някои моменти на върховно блаженство. Само приближих богатството до устните си и забих зъби в него.

И точно тогава вратата се отвори с трясък и разкри мис Бринкмейър с вид на лейди Макбет в най-лош вариант.

— Така и предполагам! — ревна тя. — Знаех си, че някой му пренася контрабандно храна и се досещах, че си ти. Мис Банистър, уволнена си!

Стоях на кръстопът. Представяха ми се две възможности. Можех да спра да ям и да защита Ан с красноречието, което имам на разположение, или можех да продължа да гриза като вълк колкото се може по-дълго, докато пирогът бъде изтръгнат от ръката ми.

Избрах по-благородния път. Ударих го на защита.

И разбира се, никакъв ефект. По-добре да бях мълчал и пестил енергията си за взимане на своето, докато обстоятелствата са благоприятни. Присъдата беше в сила без право на обжалване. Изхождайки от най-добри и благородни мотиви, моята благодетелка си изяде ритника.

Казано ми беше да си затварям устата. Бях разстроен. Бях покрусен. Ан изхвъркна. Бринкмейърката изхвъркна. И ето ме сам.

Сипейки мрачни клетви, крачех из стаята. По едно време се озовах до прозореца. Надникнах през него ей така. И там, с ножица в ръка до един храст край бараката, беше кривогледият градинар с брадавица на носа.

Застинах на място. Отваряше ми се нова насока за размисъл.

Минута по-късно бях на покрива на бараката и привличах вниманието му с едно предпазливо „Хей!“.

Мислите, на които ме наведе този кривогледо-брадавичав градинар бяха следните. Имах уверението на Джоуи Кули, че доблестният човек притежава мексикански рогати жаби и е готов да ги достави гратис, при условие че направлението им е леглото на мис Бринкмейър. И това, което внезапно ми хрумна, както става с подобни идеи, е, че сега нямах никакви причини да не се възползвам от услугите му.

Нямаше никакъв спор по въпроса, че огнедишащата отчаяно се нуждае от една рогата жаба в леговището си. Единственото възражение срещу доставката беше страхът от последствията или суровата разплата. Но то беше отхвърлено мигновено. Когато се развилнееше бурята, аз нямаше да съм в наличност. Веднага щом икономът се върне и се опарича, имах намерение да се чупя. Тъй че след като установи контакт със земноводното, грабне четката си за коса и хукне да ме дири, мис Бринкмейър ще намери стаята ми празна и леглото ми недокоснато.

Ето затова бях скочил на покрива на бараката и виках „Хей!“ на градинаря, който се приближи вежливо да предложи услугите си.

Установих, че като легна по корем и си подам малко главата, ще мога да проведе разговора достатъчно приглушено.

Веднага минах на въпроса. Нямаше време да увъртам много-много.

— Я слушай — рекох. — Искам една рогата жаба.

Той изглеждаше заинтригуван.

— За обичайната цел?

— Да.

— Бърза доставка ли желаете?

— Моментална.

Той въздъхна.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но в момента рогатите жаби са ми се свършили.

— О, по дяволите.

— Мога да ви уредя с обикновени жаби — допълни той малко по-обнадеждаващо.

Размислих върху това.

— Да, и обикновените ще свършат работа. Ако са лигави.

— Тези, които имам, са много лигави. Ако почакате, ще ги донеса веднага.

Той изчезна, за да се върне след няколко минути със захлупена кошничка. Подаде ми я с думите, че ще се радва, ако му позволя да си я вземе като свърша, защото един от колегите му си държал в нея обяда. Успокоих го по този въпрос и хукнах да свърша необходимото.

Като заварих гала-костюма на мис Бринкмейър проснат на леглото в стаята ѝ, готов да влезе в употреба за вечерния гуляй, се наложи да внеса малки промени в плана. Поставих по една жаба във всяка обувка и разпределих остатъка между различните части на бельото ѝ. Стори ми се, че така поучителният ефект ще бъде по-силен, отколкото ако ги напъхам между чаршафите.

Градинарят чакаше долу, когато се върнах на покрива на бараката. Каза, че се надява всичко да е минало добре и още веднъж се изненадах от чистотата на дикцията му, така противоречаща на японската му обвивка.

— Говориш удивително добре английски.

Той се зарадва на похвалата.

— Много мило от ваша страна, сър — отвърна ми с глуповата усмивка. — Предполагам, обаче, сте жертва на малко недоразумение. Вероятно гримът ми ви е подвел да мислите, че съм от чуждо потекло. Това не е истина.

— Ама не си ли японец?

— Само външно. Дойдох с тази недодялана маскировка, с надеждата да привлека вниманието на мистър Бринкмейър. Виждате ли, веднъж като си вътре, винаги имаш възможност да влезеш в полезрението на шефа. Бринкмейър-Магнифико ще прави филм с японски мотиви и се надявам на малка роля.

— О, разбирам. — Вече бях в Холивуд достатъчно дълго, за да знам, че много малко неща са такива, каквито изглеждат. — Ти си актьор?

— Играя характерни роли. И се надявам, че може да възникне ситуация и да издекламирам някоя малка сцена, която да очарова мистър Бринкмейър. Сега разбирам, обаче, че трябваше да се присъединя към вътрешния персонал. Те са в много по-тесен контакт с мистър Бринкмейър. Особено завиждам на Чафинч.

— Чафинч?

— Икономът. Той е голям късметлия.

— Не ми казвай, че и той е актьор?

— О, да, актьор е. На практика всички от домашния персонал на големите филмови магнати са актьори. Това е единственият начин, по който можем да стигнем до тях. Абсолютно ненужно е ходенето по бюрата. Само ти взимат името и край. Това му е лошото на Холивуд. Системата е порочна.

Бях смаян.

— Е, пусто да остане! Хванах му се на въдицата.

— Сигурно.

— Можех да се закълна, че е истински. Това шкембе. Тия изпъкнали очи.

— Да, доста си прилича.

— И разправяше за службата при Негова светлост и разни такива.

— Атмосфера. Той е много съвестен актьор.

— Е, аз... Господи! — гласът ми секна. В главата ми се беше появила ужасяваща мисъл. — Ето, вземи си кошничката. Трябва да телефонирам.

Изтичах и се шмугнах в телефонната кабинка в коридора. Нямах време да размишлявам какво би казала мис Бринкмейър, ако ме хване при инструмента. Треперех от възбуда и ще ви кажа защо. Като доверих на този Чафинч преговорите по сделката със зъба, цялата ми стратегия се основаваше на факта, че той е икономът, който се преструваше, че е. Честността на икономите е пословична. Няма друг клас от обществото, на който може повече да се вярва. Истинският иконом по-скоро би загинал, отколкото да се забърка в нещо, което дори и с много въображение би се нарекло тъмна сделка.

Познанството ми с някои второразредни актьори, от друга страна, ме е оставило с дълбокото убеждение, че те са напад. Може и да съм предубеден, като допускам възгледите ми да се влияят от един

случай в студентските ми дни, когато веднъж в кръчмата в Нюмаркет някакъв актьор от състава на „Забравена невеста“, изпълнявана в малките градове, ми взе пет лири в една игра, която наричаше „Персийските монарси“. Оттогава винаги съм си казвал: „Реджиналд, стой далеко от актьори. Те са зловредни.“

И така, докато търсех в телефонния указател номера на „Екран и красота“, в гърдите ми се надигаха неописуеми страхове. Чак сега се замислих, и тази мисъл ме тресна като парен чук по главата, че ако дяволската редакция се намираше на някакво разумно разстояние, Чафинч трябваше отдавна да се е върнал от мисията си. Бях го видял да тръгва непосредствено след обяда, а сега отдавна минаваше четири.

А не тръгна и пеш. С очите си го видях да взима такси.

Набрах номера и благоговението, с което се посрещна името ми в телефонната централа, можеше да ме зарадва, ако обстоятелствата бяха по-различни. Каквито, за жалост, съвсем не бяха. Уважението им не ме грееше. Трябваше ми нужното уверение.

Но не го получих. Две минути по-късно ударът беше нанесен и знаех най-лошото. Бях информиран лично от издателя, че на посредника ми са били връчени пет хиляди долара в дребни банкноти преди повече от час и половина. И когато, опитвайки се да контролирам гласа си, който показва тенденция да демонстрира цялата нотна стълбица, попитах колко ще му отнеме да стигне с такси оттук-дотук, ми беше казано десет минути. Тогава прекъснах дивотиите от другата страна за илюстрирани интервюта и лични обръщения и треснах инструмента. Не можеше да е грешка, фактите говореха ясно. Бяха се възползвали от моята невинност. Като се доверих сляпо на тая гнида Чафинч, бях прилъган, изгъбаркан и преметнат. Без съмнение тоя демон с образа на иконом сега беше на път с мангизите в джоба си, и върви, че му хвани опашката.

Определено не ми вървеше в тая телефонна кабина. Само два пъти бях влизал в нея, и двата пъти бях излизал съссипан. Гърчех се в агония първия път, гърчех се в агония и сега. Мисълта, че няма да има пари и трябва да забравя мечтите си за бягство в един по-широк и по-свободен свят, ме накара да залитам като Еджи на рождения си ден.

И тогава в главата ми пропълзя тихичко една друга мисъл. Така налудничаво уверен, че ще си взема набързо сбогом с опасната зона, бях задръстил стаята на мис Бринкмейър с жаби.

Не губих повече време в безполезно разкаяние. Бях слязъл по тия стълби доста бързо. Качих се по тях още по-бързо. Ако тези жаби не се съберат и отстранят най-експедитивно, въображението ми се разтреперваше при мисълта какво ще последва. Перспективата беше ясна. Трябваше да ги извадя преди мис Бринкмейър да ги е открила, или щях да бъда надлежно инсталиран на позорния стълб.

Не знам опитвали ли сте се някога да събирате жаби. Розови пъпки — просто. Орехи — фасулска работа. Но да издириш и събереш един взвод пъргави млади жаби за нула време е задача, която изисква цялото ти умение и подход.

Ситуацията се усложняваше още повече от факта, че в момента не можех да си спомня колко от гадините бях разпръснал. Градинарят ми беше дал доста и аз ги бях поръсил нехайно, като сеяч, който хвърля семе на нивата си. Никаква отчетност. Тогава всякаво преброяване би изглеждало несъществено. Затова сега стърчах на сред стаята, поглаждах брадичката си и се напъвах да си спомня дали шестте в джоба ми попълват списъка.

Стоях и мислех с наведено чело и можеше да продължа да мисля така безкрайно, ако размишленията ми не бяха прекъснати от безумната врява в градината. Алармените механизми бяха задвижени. Джангър от звънци и сирени. И това, което най-вече поразяваше ухото, беше пронизителен женски врясък.

Е, ако часът беше два сутринта, нямаше да обърна внимание. Тъй като се намирам в Холивуд, щях да си помисля, че у съседите има парти. Но толкова рано не можеше да е парти. И какво, ако не е парти, питах се, какво?

С един скок се озовах пред прозореца и надникнах. Оттам се виждаше просторната градина и част от мраморния плувен басейн, но за жалост арката с лозите пречеше на гледката ми. Врясъците идваха от място, което бе извън моя обсег. Ето защо за момента врецаящият от женски пол беше за мен само един глас и нищо повече. Като се погледне от всички страни, единственото, което можех да кажа за жената на този етап е, че има здрави дробове.

В следващия момент, обаче, дойдоха нови данни. Зад ъгъла на басейна, бърза като сърна, изскочи мис Бринкмейър, а току зад нея една фигура в светлосив костюм. И когато долните му крайници

просветнаха на вечерната светлина, видях, че окончаваха с пепеляво сини чорапи и велурени обувки.

Не мисля, че много хора са имали възможност да наблюдават от прозорец на първия етаж самите себе си как гонят на юруш жена на средна възраст около плувен басейн. Преживяването, мека да заявя най-отговорно, е изключително. Оставя те без дъх. И все пак, забележете, определено те забавлява. Като се има предвид естеството на отношенията ни с мис Бринкмейър — говоря за това, че от появяването ми в това заведение тя непрекъснато ми е показвала своите тъмни, несимпатични страни — установих, че се кефя на спектакъла с цялото си сърце. До такава степен, че когато бегачите се скриха от погледа ми, направо се разярих. И когато след секунда до ушите ми достигна шумното плъосване на тежко тяло във вода, направо изругах. Имах гадното чувство, че съм изпуснал нещо хубаво, а това винаги е неприятно.

И като капак на всичко, ми дойде наум и друго, а именно че след като е паднала в басейна, съвсем скоро мис Бринкмейър ще потърси спалнята си, за да се преоблече. Все още не бях сигурен относно броя на жабите, но явно нямаше как да извърша по-нататъшно издирване. Можех да съм набрал пълния сбор, а може и да не бях, но дори и да не бях, трябваше да се оттегля, докато стратегическите постъпи зад гърба ми все още бяха отворени.

Бяха ми необходими няколко минути, за да стигна до това заключение, но когато стигнах, бях светкавичен. Спалнята ми, както споменах, беше през една врата. Шмугнах се в нея като заек.

И едва тогава усилията ми да реша жабешката задача бяха възнаградени. Спомних си. В началото имаше осем жаби. Шест бяха у мен. Другите две бях сложил в обувките на моята домакиня, където се намираха и в момента.

Ефектът от това разкритие беше, че голямата веселба около падането на мис Бринкмейър в басейна започна да ми нагарча. Разбрах, че е възникнала комплицирана ситуация. Беше твърде късно да ида и да си прибера жабите. Но ако стоях със скръстени ръце и оставех Природата да следва хода си, щеше да се стигне до неприятност от твърде голяма величина. Защото не беше положение, когато стигат някакви си извинения.

Накратко, мъчех се да реша какво да сторя и още бърчех чело в усилия да набележа някаква политика, когато влезе филипинският лакей.

— Съжалява да, вие идва не, моля несъмнено — каза той.

Въпреки че, както казах, бях малко шашнат, любопитството за момент надделя над възбудата ми.

— Я ми кажи — попитах, — говориш така, защото само това можеш, или и ти си от ония актьори, които май са наводнили къщата?

Той свали маската.

— Разбира се — изрече на безупречен английски. — Правилно си схванал, братче. Играя комедийни парчета и домашна мелодрама. В скоро време, ако успея да хвана стария мишелов сам и той не ми се изплъзне, ще му изстрелям такъв картечен монолог на диалект, че мистър Бринкмейър ще си строши краката от бързане да ми подпише назначението. Долу повечето от нас сме от професията.

— Да, знам. Я ми кажи — подхвърлих, все още надявайки се на чудо, — не си ли виждал Чафинч някъде?

— Той тръгна.

— Знам, че е тръгнал. Питах се дали не се е върнал.

— Не, той напусна. Обади ми се от гарата преди час и каза, че получил неочаквано наследство от леля си в Австралия и заминава за Ню Йорк. Щастливец.

Не мисля, че наистина съм се надявал много на чудо, но сега съвсем престанах. В светлината на тази информация от първа ръка

нямаше никаква файда да се опитвам да гледам оптимистично. Интуицията ми не ме бе подвела. Кучето му с куче, както си и мислех, беше офейкал с парите на синдиката и иди го стигни. Изпъшках глухо и прокарах трепереща ръка през буклите си.

Както и да е, един от плюсовете на Джоуи Кули е, че никога не можеш да се безпокоиш за нещо твърде дълго, защото тъкмо се заемеш да го разрешиш, нещо още по-лошо се случва и трябва да прехвърлиш тревогите си върху него.

— Е, хайде, хлапе — каза ми лакеят, — давай газ.

— Моля?

— Сладураната ми каза да те заведе.

Точно в този момент престанах да се ядосвам за Чафинч. Ченето ми увисна.

— Искан да ме види ли?

— Нещо такова.

— Каза ли защо?

— Не.

— Беше ли случайно споменато за „жаби“?

— Не знам такова нещо.

Проблесна слаба надежда, че в края на краищата това няма да е ръката на съдбата. Тръгнах към стаята на мис Бринкмейър и установих, че си е легнала. До леглото стоеше мистър Бринкмейър. Дрехите, прострени върху леглото, бяха прибрани, а също и обувките със зловещото си съдържание. Къде бяха сложени, не знам, но изглеждаше очевидно, че най-лошото още не се е случило. Това така ми повдигна духа, че наперих гребен.

— Я виж, я виж, я виж — рекох аз, докато влизах с танцова стъпка, потривах ръце и се хилех съчувствено. — И как сме сега, как сме, а, а?

Нещо кишаво ме удари в лицето. Пациентката беше хвърлила по мен грейката си. Разбрах какво се е случило. Бях прекалено весел. Винаги съществува такава опасност.

— Ще спреш ли да се хилиш и да се кикотиш! — кресна тя.

Старият Бринкмейър, добрият човечец, се опита да уталожить духовете.

— Нервна е — каза извинително. — Преживя силен шок.

— Не се и съмнявам — съгласих се, като изтрих усмивката, след като не мина с голям успех, но оставих съчувствената нотка. — На всеки ще му се разклати нервната система, като го лашкат в плувни басейни. Като видях какво става, си рекох...

— Видял си?

— О, да.

— Ще можеш ли да идентифицираш негодника?

— Маниака — поправи я мистър Бринкмейър, който държеше на точността. — Трябва да е бил оня маниак, за който четохме във вестниците.

— О, нищо по-лесно. Нисък слабоват човек с деликатни приятни черти.

Мис Бринкмейър изсумтя.

— Нищо подобно. Беше огромен и приличаше на горила.

— Не мисля така.

— Пфу! — изпуфтя мис Бринкмейър с оная страст, която демонстрираше винаги в моята компания. — Това дете е идиот.

Мистър Бринкмейър отново се зае с уталожване на духовете.

— Това е идея — рече. — Да не би наистина да е било горила?

— И ти си идиот — сопна се мис Бринкмейър. — По-голям от детето.

— Мислех си само, че сега снимат един филм за дебрите на Африка...

— О, защо не вземеш да се гръмнеш — прекъсна го мис Бринкмейър с отпаднал глас.

— Какво пък, някоя от горилите може да е избягала — настоя мистър Бринкмейър почтително. — Както и да е, полицията скоро ще е тук. Може би ще намерят улика.

— А може би няма — допълни мис Бринкмейър, която май не вярваше много на въпросната служба. — Но да оставим сега това. Искях да ти кажа следното: отложих Мичиганските майки.

— Какво! — нададох вик. Страхотна новина. — Прати ги да си ходят по живо по здраво в Мичиган, а? Чудесно. По-добро не можеше да направиш.

— Не говори като малоумник. Разбира се, че не съм ги пратила да си ходят обратно в Мичиган. Отложих приемането за утре. Днес съм прекалено разстроена, за да ги посрещна.

— И не може да дойде на откриването на статуята — обади се мистър Бринкмейър. — Много лошо. Много лошо.

— Разбира се, че не мога. Да се надяваме, че ти и детето няма да оплескате цялата работа. Е, това е. Отведи го — обърна се тя към мистър Бринкмейър, после затвори очи след един кратък страховит поглед към мен и се отпусна изнурено на възглавниците. — Като го гледам, ми става още по-зле. Мисля, че е заради тъпия му поглед. Отведи го в стаята му и го дръж затворен, докато стане време за студиото.

— Да, скъпа. Много добре, скъпа. А ти се опитай да изкараш един хубав, дълъг сън.

И ме изведе. Изражението му, докато не затвори вратата след нас, беше спокойното, сериозно изражение, прилягащо на един брат, който стъпва на пръсти около леглото на болната си сестра. Нищо не би могло да бъде по-изрядно. Но навън в коридора чертите му се отпуснаха, а когато влязохме в спалнята ми, той грейна като слънчице и ме потупа по гърба.

— Хип-хип ура!

Потупването беше така сърдечно, че ме изпрати на пода. Изправих се с помощта на един шкаф и го погледнах въпросително.

— Моля?

— Тя няма да е на откриването.

— Е, и.

— Знаеш ли какво значи това? — каза мистър Бринкмейър, като се опита да ме потупа отново, но не улучи за няколко сантиметра благодарение на пъргавите ми крака. — Значи, че няма да си сложа редингота и колосаната яка.

— О?

— И няма да си сложа гардения.

— О?

— И няма да си сложа гегите.

Ентусиазмът му се оказа заразен.

— И целувката — викнах. — Ще съкратим целувката.

— Разбира се.

— Само едно любезно кимване с глава.

— Точно така.

— Всъщност, защо да не елиминираме цялата досадна част с букета?

Но изглежда той не беше готов да ме последва чак толкова далече. Поклати глава.

— Не. Мисля, че ще трябва да запазим сцената с букета. Това е едно от нещата, за които репортерите със сигурност ще пишат, и ако тя не го види утре във вестниците, ще задава въпроси.

Виждах, че е прав. Тия президенти на кинематографски корпорации не са вчерашни.

— Да — съгласих се. — Вярно е.

— Но без целувки.

— Без целувки.

— И без колосани яки, без гардени и без гети. Хип-хип ура! — провикна се мистър Бринкмейър отново и с бодра стъпка се оттегли.

Няколко минути след това аз крачех из стаята във възбудено състояние. Бъдещето, вярно, не бе загубило напълно мрачните си аспекти. Ония Мичигански майки бяха просто отложени, а не съкратени, носят на статуята си оставаше червен, както и преди, и две от жабите ми бяха все още на свобода. Но досега съдбата вече ме беше научила да съм благодарен за всяка малка троха късмет и мисълта, че няма да бъда целунат пред хората от Т. П. Бринкмейър беше достатъчна, за да ме накара да се разскачам из стаята пъргав като жребче и лек като перушинка.

И още го правех, когато ме сепна вратата на шкафа, която полека се отваряше. След секунда се показа и едно лице. Лице, което дори и с наскоро обръснатата си горна устна, не се затрудних да разпозная.

— Здравсти — каза хлапето Кули, измъквайки се. — Как е хавата?

Вълна на възмущение се надигна в гърдите ми. Не бях забравил как се държа по телефона.

— Остави сега хавата — изскърцах със зъби. — Как, по дяволите, тряскаш така слушалката, когато говорим по телефона? Какво става с парите?

— Какви пари?

— Казах ти, че ми трябва пари, за да се измъкна.

— А, значи искаш пари, така ли?

— Разбира се, че искам пари. Ясно е като бял ден. Ако не ги намеря следващите два часа, с мен е свършено.

— Разбирам. Е добре, нямам в себе си, но ще ти изпратя по-късно.

Изглежда бях преценил погрешно младежа.

— Наистина ли?

— Разбира се. Не му мисли повече. Я кажи, чу ли гюрултията в градината? Какъв късмет — да я заваря там сама. Не предполагах, че ще стане толкова бързо. Всъщност, изобщо не съм дебнал нея. Дойдох да си взема тефтера — той млъкна. — Е-хей! Чуй това. Трябва да са ченгетата.

Долу се чува гласове. Първият беше на мистър Бринкмейър. Той обаче беше заглушен от едни други гъгнеци трели, които обикновено излизат от гърлата на стражарите. Веднъж ако си чул пътно ченге да ти иска книжката, вече не можеш да сгрешеш в разпознаването на материала.

— По-добре се изпарявай — посъветвах го.

Но той не показва безпокойство. Видът му беше на човек, който държи положението в ръце.

— Не, сър, тук съм в безопасност. Това е последното място, където ще търсят. Сигурно си мислят, че вече съм на километър. Малко ще се помотаят наоколо, после ще си идат, ще заложат клопки и ще претърсват града. Е, братче, какъв купон! Прекарвам си страхотно. Хип-хип! Ония двамата вчера, няколко режисьора тази сутрин и сега мама Бринкмейър. Това наричам аз добра бухалка. А как е при теб?

Приятно беше да можеш да си излееш тревогите в загрижено ухо. Разказах му за Чафинч и той прояви подobaващо съчувствие. Казах му за жабите и той отвърна, че каквото и да се случи, поне ще имам успокоението, че делата ми са били честни и мъжки. Когато му казах за уволнението на Ан, той махна с ръка.

— Нищо й няма. Скоро ще става рекламен агент. Хей, май трябваше да те осведомя за това.

— Тя ми каза.

— А, така ли? Е, добре тогава. Надявам се работата да се опече, защото Ан е от най-добрите. Не ми каза на кого ще става рекламен агент, но струва ми се е на някоя от големите звезди. Така че, всичко е наред.

Можех да го информирам, че бъдещият работодател на Ан е Ейприл Джун, но реших, че е по-разумно да се въздържа. Опитът ме

беше научил, че всяко споменаване на Ейприл Джун предизвиква някоя гнусна забележка от негова страна, което не можеше да не хвърли сянка върху новосъздалата се помежду ни близост. Не исках да се налага да го смърям за някое злостно изказване, когато беше наложително да е благоразположен и да няма извинение за промяна на решението относно парите. Затова само казах предпазливо: „О-о, а-а“, и обърнах разговора към въпрос, който представляваше голям интерес за мен, а именно мистерията с пъпчивия.

— Я, слушай. Бях в градината преди малко. Едно момче с пъпки по лицето изникна на оградата и каза „Ей, ч-ч-ш!“. Кой може да е бил? Изглежда те познава.

Той се замисли.

— Пъпки?

— Да.

— Какви пъпки?

— Обикновени пъпки. Пъпчиви пъпки. И имаше червена коса.

Лицето му просветна.

— Май се сещам за кого говориш. Трябва да е бил Орландо Флауър.

— Кой е той?

— Един от ония некадърни актьори, които завиждат на гения. Не му обръщай внимание. Той не влиза в сметката. Бяхме заедно в един филм и си мисли, че съм подкупил шефовете да му кльцнат най-хубавите сцени. Каза ли нещо друго, освен „Ей, Ч-ч-ш“?

— Нарече ме „малкия лорд Фаунглерой“.

— Да, точно Орландо Флауър е бил. Винаги ме нарича малкия лорд Фаунглерой. Няма какво да му се връзваш. Обикновено мятам портокали по бедния мухльо.

— Какво невероятно съвпадение! И аз мятах портокали.

— От това по-добър ход — здраве му кажи! Карай все така. Дай му да се разбере — той спря и се приближи до прозореца, оглеждайки острожно района долу. — Е, изглежда ченгетата са били отбой. Май ще трябва и аз да се пръждосвам. Само първо ми дай тефтера.

— Тефтера?

— Разбира се. Нали ти казах, че съм дошъл за него.

— Какъв е тоя тефтер?

— И това съм ти казал. Не помниш ли? Когато бяхме в чакалнята. Тефтерът, в който си записвах имената на хората, които имам намерение да фрасна по муцуната.

Погледнах го загрижено. Старите ми тревоги за уронения престиж на Хевършот отново се задействаха. Неговите праотци може да са били всякакви, той обаче сега е глава на фамилията и всяко приземяване в затворническата килия би се отразило пагубно на гордото име Хевършот. И без друго вече бе изпаднал в състояние на уязвимост от разпоредбите на закона, като бе извършил нападение върху личността на един рекламен агент, един продуцент, двама режисьори и мис Бринкмейър, а сега ето че замисляше нови изстъпления.

— Не, ти не искаш да фраснеш по муцуната и други хора — настоях аз.

— О, да, искам да фрасна по муцуната още много хора — опъна ми се той разпалено. — Какъв е смисълът да имам тая твоя златна лапа, ако не я използвам? Има маса хора в тоя списък, но не мога да си ги спомня. Хайде, давай го.

— Не знам къде ти е проклетият тефтер.

— В джоба ти.

— Къде, в тоя джоб?

— Точно така. Бръкни се, братче.

Бръкнах, както ми бе казано, и намерих предмета. Беше една доста елегантна брошурка, приятно подвързана с мека кожа и със сребърни гълъби отпред. Той го грабна с подчертано задоволство.

— Евала, младши — каза ми. — Луела Парсънс ми го подари за Коледа — добави, като го милваше гальовно. — Каза ми да си записвам красиви мисли в него. Точно това и направих. Пълно е с красиви мисли. Благодаря. Чао.

И тръгна към прозореца.

— И веднага ще изпратиш парите по някого, нали? — напомних му. Исках тоя път да сме наясно.

Той се спря, с единия крак върху перваза.

— Парите?

— Парите, които ще ми дадеш.

Той се засмя от сърце. Всъщност, засмя се като зла хиена.

— Я слушай, беше само майтап това, че ще ти дам парите.

Завъртя ми се пред очите.

— Какво!

— Ами да. Беше една малка тенекия. Избудалках те, за да се докопам до тефтера. Ще бъда голям баламурник, ако ти дам пари. Искам ги всичките за себе си — той спря. Беше разлистил страниците на тефтера и доволна усмивка озари лицето му. — Пусто да остане! Какъв тъпак съм! Представи си, да я забравя! Не знам дали ми вярваш, но съвсем ми беше излязло от главата, че една от ония, които винаги съм искал да фрасна по муцуната, е Ейприл Джун.

Отново ми причерня пред очите. Детето, тефтерът, стаята започнаха да се въртят около мен. Като че ли тия страшни думи ме удариха с юмрук в диафрагмата.

Докато изговаряше отвратителното си изявление, целият ми ум беше зает с ужаса от гнусното предателство по отношение на финансите. Не ми беше хрумвало, че има още по-черни дълбини на низостта, които може да достигне. Всички мисли за пари се стопиха. Нададох задавен вик.

Той цъкаше с език и се гълчеше:

— Какво правя, губя си времето с всички тия дребни риби, когато трябваше да й дам заслуженото веднага. Е, тръгвам да се погрижа сега.

Успях да проговоря.

— Не, не!

— А?

— Ти няма да направиш това!

— О, съвсем определено ще го направя.

— Ти демон ли си, или какво?

— На бас, че съм демон. Не четеш ли вестници.

Пъхна тефтера в панталона си, прекрачи и с другия крак през перваза и изчезна.

Секунда по-късно главата му се появи отново.

— Хей, знаех си, че имаше нещо, което трябва да ти кажа. Пази се от Томи Мърфи.

И се изпари отново. Чу се драскане и тъп звук. Беше скочил на земята и тичаше през глава към мерзката си мисия.

Стоях втрещен. После се добрах, залитайки до леглото и седнах, все така втрещен. Нямах представа какво иска да каже малкият поразник с последните си думи, нито имах намерение да отделям от времето си, за да разгада тайнственото им съдържание. Съзнанието ми бе изцяло заето с мисълта за страшното изпитание, което очаква любимата жената. Като прехвърлях в главата си чудовищното оскърбление, което замисля младият негодяй, стаята отново се завъртя пред очите ми. Кръвта ми се смръзна и душата ми потрепери от ужас.

И като говорим за души, това, което ме съсипва, е как, по дяволите, може той да има подобна душа. В първия ни разговор, ако си спомняте, бе споменал за майка си, която живее в Чиликот, Охайо. Тая майка е трябвало да го научи какво е добро и зло и да вдъхне в невръстните му гърди основите на кавалерството. Това е елементарното а-бе-це на майчинството. Знам, че ако аз бях майка, най-първото нещо, което бих направил, е да разясня на отрока си въпроса за уважението и почитта, които мъжкият пол дължи на по-нежния.

Но скоро изоставих тези мисли. Не беше време да седя отчаян по леглата и да размишлявам за майки. Ейприл трябваше да бъде предупредена и то без отлагане. Трябва да се добера до нея веднага и да я информирам, че ако лорд Хевършот, към който е започнала да храни чувства по-топли и дълбоки от обикновено приятелство, я посети в дома ѝ и прояви желание да се приближи на по-малко от метър, то е наложително тя да се прикрие и отстъпи. Ако има възможност, хубаво е да вземе няколко елементарни урока по залягане и кълбо встрани за избягване на удара. Само така най-грациозният нос в Холивуд ще бъде спасен от бруталния набег, който би могъл да го остави закривен на една страна вовеки веков.

Две минути по-късно бях в телефонната кабинка и с треперещи ръце прехвърлях „Д“-тата в указателя.

Името ѝ не беше там. Трябваше да се сетя, че номерата на големите звезди, не се отбелязват. Разбрах, че ще се наложи да ида лично до къщата ѝ. Напуснах кабинката и налетях на мистър Бринкмейър.

Президентът на Бринкмейър-Магнифико Моушън Пикчър Корпорейшън явно се беше заел със задачата да приведе в действие програмата за хвърляне в кошчето за боклук на всякакви рединготи, колосани яки и тям подобни. Беше в свободен и удобен вълнен костюм, който спокойно можеше да е ушит в някоя шивачница за палатки, а вратът му бе увит с широк шал. Вместо гети, шляпаше с патъци като кальфи за цигулка, а в бутониерата си нямаше и следа от гардении.

В ръцете му обаче имаше цветя и той ми ги подаде.

— Здравей — рече ми приятелски. — Мислех, че си в стаята си. Тръгваме след минутка. Тъкмо бях тръгнал да ти дам това.

Погледнах го тъпо. Умът ми витаеше.

— Букетът — обясни той.

Махнах разсеяно с ръка, а той се засмя щастливо. Никога не бях виждал по-сияещ кинематографски президент.

— Господи! — възкликна той. — Докарал си се като труп на гангстер в погребално бюро. Приличаш ми на конте, заседнало пред входа на артистите. Божичко! Това ми напомни за старите дни. Когато бях в шивашкия бизнес, ходех пред входа на артистите с букет. Спомням си, веднъж...

Спрях го с властен жест.

— Историята на твоя живот по-късно, Бринкмейър, ако нямаш нищо против. Сега нямам време.

— Ъ?

— Страшно важен ангажимент. Въпрос на живот и смърт.

Той зяпна. Ясно беше, че е озадачен. Имаше вид на човек, който би оценил едно обяснение.

— Ъ? — зацикли отново той.

Признавам, че затанцувах като котка върху горещи керемиди. Нямах нищо против да си зяпа и да вика „Ъ?“, но проблемът беше, че докато правеше това, оставаше залепен на мястото си, а физиката му е такава, че затуляше целия проход. Нямаше място да се провря покрай него, а и не беше от ония, които могат лесно да се отстранят. А ако не

побързам със спасителната си мисия, носа на Ейприл Джун няма да изкара и секунда, преди да стане на леща.

Какъв щеше да бъде краят, ако това безизходно положение бе продължило, не мога да кажа. Но за щастие от горния етаж долетя женски писък, който разцепи въздуха и накара небесата да затреперят. Веднага го познах — това беше писъкът на жена, която току-що е намерила жаба в спалнята си.

— Господи! — прошепна мистър Бринкмейър, цял треперещ, като че ли е чул тръбата на Страшния съд.

Обърна се, и хукна по стъпалата. Няма да е правилно да кажа, че ги прескачаше през едно, защото трябва да са минали тридесет години, откакто изобщо е можел да прескача нещо, но определено стартира с бързина, похвална за мъж с неговата талия. И тъй като препятствието между мен и вратата бе отстранено, аз самият форсирах доста силно и преди да преброите до три вече бях навън.

Там чакаше колата с шофьор, който седеше на кормилото вдървен като мотика. Потупах го по ръката.

— Откарай ме веднага до дома на мис Ейприл Джун.

Шофьорът беше четвъртит як мъжага с лице като тава с лой. Лице, което не може да заблуди наблюдателя. Като го видиш; ще си кажеш, че там седи бавно загаряващ човек, и той наистина беше бавно загаряващ. Погледна ме с оцъкдени очи.

— Какво, какво?

— Откарай ме веднага до дома на мис Ейприл Джун.

— Домът на кого?

— Мис Ейприл Джун.

— Искаш да отидеш до дома на мис Ейприл Джун?

— Да. Веднага.

Той прехапа устни замислено.

— Ти отиваш в студиото.

— Да, но...

— Студиото — там отиваш.

— Да. Но...

— Беше ми казано да докарам колата и да ви взема с мистър Бринкмейър за студиото.

— Да, да. Но...

— И не можеш да тръгнеш за студиото, докато мистър Бринкмейър не се приготви. Но ще ти кажа какво ще направя, докато чакаме — и той излезе от колата. — Ще ти рецитирам „Гунга Дин“. Виждаш ли. После ще идеш при стария и ще му кажеш: „Имате забележителен шофьор, мистър Бринкмейър. Струва ми се, че си прахосва таланта, като кара кола. Трябва да го вземете в киното.“ Слушай сега — приготви се шофьорът. — „Гунга Дин“, от покойния Ръдиард Киплинг.

Протестирах безмълвно, но не можеш да спреш почитатели на Ръдиард Киплинг с безмълвни протести. Той си пое дълбоко въздух и простря едната ръка. Другата държеше на корема си, без съмнение с цел самоотбрана. Заприлича ми на тава с лой повече от всякога.

— „Можеш да говориш за джин и за бира...“

— Не искам да говоря за джин и бира.

— „Щом си тук в тая спокойна квартира...“

— Искам да отида...

— „Но не е мигът далеч, и ти ще влезеш в кръвожадна сеч“ — обратно, искам да кажа...

Той отмести ръката, която лежеше върху корема и я вдигна — след като първо, обаче, беше свалил другата и я бе положил на корема си. Предполагам всички рецитатори се научават да вземат подобни предпазни мерки.

— „Сега в Индия е слънчево и топло...“ — тук той явно забеляза, че съм неспокойна публика, която трудно може да се задържи, и затова допълни: — „И така нататък, и така нататък“ — като че ли разбираше, че е нужно да ускори малко нещата. — „Туй бе на полка наш водачът, Гунга Дин“ — завърши той набързо.

Тук спря да си поеме въздух и аз използвах възможността да му предложа десет долара, ако ме откара до дома на Ейприл Джун.

Човек не би си представил, че в тия очи може да проблесне светлина, но проблесна.

— В теб ли са?

— Не.

— Така си и мислех. Имаше още „Дин! Дин! Дин! Ти тра-та-рата, Гунга Дин!...“

Вдигнах ръце — отказвам се. До красивата резиденция на Ейприл Джун на „Линдън Драйв“ имаше дълъг-дълъг път, и се надявах

да не бъда принуден да го взема пеш, но виждах, че няма друга алтернатива. Като го оставих да бръщолеви, тръгнах сам по широкия свят.

Не бях минал повече от двеста метра, когато вниманието ми бе привлечено от едно „Хей“, което идваше откъм гърба ми.

Обърнах се и видях фигура в светлосив костюм и пепелявосини чорапи, като целият ансамбъл завършваше с елегантни велурени обувки.

В първия момент, след като го съзрях, си помислих, че гласът на съвестта трябва да е прошепнал нещо в ухото на малкото изродче. Случаят, обаче, не беше такъв. Първите му думи ми подсказаха, че не си е оттеглил още заявката.

— Изведнъж си спомних — обади се той, — че не знам адреса на Ейприл Джун. Предполагам, ти можеш да ми кажеш. Къде да намеря тая фльорца, братче?

Изгледах го с цялата си ледена ненавист, която имах на разположение. Да си мисли, че аз, който му бях казал, че обичам това момиче, ще седна да му помагам в гнусното начинание да я фрасне по муцуната, ми се видя връх на наглостта.

— Кажи ми — предложи той — и ще ти дам парите, които искаше.

— Не — отказах твърдо. Не се поколебах нито за момент. Според мен, човек, който продава жената, която обича, за злато, е гаден кърлеж. Не вярвате ли? Познавам и други мъже, които мислят същото. — Не. Категорично не.

— О-о, я хайде.

— Не. Устата ми е запечатана.

Челото му се смрачи. Никога преди не съм предполагал какъв грозен звяр ставам, когато се сърдя. Той така приличаше на горила в този момент, че нямаше да се изненадам, ако беше започнал да се удря в гърдите, както, струва ми се, правят горилите, когато нещата не вървят добре. Гледката беше смущаваща, но, колкото и странно да е, чувството, което изпитвах преди всичко останало, не бе ужас, а нови пламъци любов към Ейприл Джун. Разбрах, че момиче, което може да се реши на брак с лице като моето, е едно на милиони.

Той сви юмрук и пристъпи една крачка.

— Препоръчвам ти да изплюеш камъчето.

— Няма да направя нищо подобно.

— Представи си, че те фрасна по муцуната?

— Ще ти изляза насреща.

— Жестоко! И какво по-точно ще направиш?

— Мога да извикам за помощ — казах тихо. Посочих надолу по пътя. — Ще забележиш, че не сме сами. Виждаш ли онова момче, което стои до стълба? Ти замахваш, аз викам, и без съмнение то ще литне като вятър да доведе полиция.

Думите му го смутиха по-малко, отколкото очаквах и се надявах. Трябваше вече да изглежда порядъчно стреснат, но не беше. Даже хич не изглеждаше стреснат. Всъщност, забелязах, че се хили гадно, както съм виждал да се хият някои на масата за бридж, когато извадят неочаквано коз.

— Твой приятел ли е?

— Не. Не съм го виждал никога. Но не се съмнявам в гражданската му съвест да извика помощ в случай на побой, дори и ако не познава лично жертвата.

— Един такъв бабаит?

Не бях загледал момчето чак толкова подробно, но сега го направих и трябваше да се съглася. Изглеждаше младеж със забележително развити за годините си мускули. Не че разбирах какво общо има това. Не бях намекавал, че очаквам помощ от самия него.

— Да — отвърнах. — Изглежда здравеняк.

— На бас, че е точно такъв. Слушай, да ти кажа ли нещо?

— Кажи.

Той се засмя зловничко.

— Ще ти кажа. Преди Джоуи Кули да стане идолът на Американските майки, това беше работа на едно момче на име Томи Мърфи, филмите му вървяха страшно. Тогава дойдох аз и той изпадна от каруцата. Никой повече нямаше нужда от него, договорът му не беше подновен и това наистина го вбеси. Точно тъй, направи го лют и бесен. Оттогава обикаля наоколо и говори, че иска кръвчицата ми и ще си я вземе. Да, сър, той и друг път се е опитвал да ме хване и, повярвай ми, ще трябва доста усърдно да поработиш с краката, за да му избягаш.

Като че ли ледена ръка ме стисна за гушата. Започнах да разбирам накъде бие.

— Това там до стълба е Томи Мърфи. Той прекарва по-голямата част от времето си в дебнене пред къщата, като се надява на най-доброто. Сигурно те е видял, че излизаш и те е проследил.

Ледената ръка стегна хватката си. Съвсем ясно беше, че като влязох в обвивката на това надарено дете, попаднах право в истинска джунгла, бъкаща от зловеци същества, които могат да скочат отгоре ти всеки момент. Преди да стана едно от децата-звезди в Холивуд, никога не съм предполагал, че водят живот от нескончаеми опасности. Не се изненадвах, че момчето така копнееше да избяга от всичко и да се върне в Чиликот, Охайо. Само мис Бринкмейър беше достатъчна, за да ти настръхнат косите. Прибави Томи Мърфи, и ще получиш нещо, което със сигурност ще ти дойде над козирката.

— Е, ако беше така добър да ми кажеш къде живее Ейприл Джун, щях да поостана малко и да те изпратя до къщи. Сега, обаче, няма. Просто ще си тръгна и ще те оставя сам с врага. Освен ако не промениш решението си и ми пуснеш адреса.

Не може да отречете, че ситуацията беше твърде изнервяща за един влюбен. Стрелнах с око този Мърфи. С което само потвърдих предишното си мнение. Казах вече, че изглеждаше здравеняк, и наистина беше. Един як, четвъртит младеж. Можеше спокойно да е син на оня лоен шофьор. И сега, като го огледах по-внимателно, беше лесно да забележа враждебност в погледа му. Няма да бъде прекалено силно, ако кажа, че ме изяждаше с поглед като тигър, тръгнал към обедната си пържола.

Пред очите ми всичко затрепери. И аз самият малко затреперих. Дали заради опасността, на която бях изложен, или заради опасността, на която Ейприл Джун беше изложена, но нямам нищо против да си призная, че целият се тресях.

Но Любовта победи Страх.

— Не — отсякох. — Категорично не.

— Наистина ли го казваш?

— Съвсем.

Той сви рамене.

— Дадено. Да бъде твоето. Е, сър, за нищо на света не бих искал да съм на твое място. Не, сър! Защото не е само Томи Мърфи. Като идвах насам, видях Орландо Флауър да души наоколо. Всъщност, може да се каже, че той е по-тежък случай и от Томи. Макар че не знам.

Горе-долу — една стока. Така че за нищо на света не бих искал да съм на твое място. Както и да е, да бъде твоето.

И като се изкикоти зловещо, изчезна, а аз бях оставен сам-самичък на света.

Като казвам сам, искам да кажа, без да се брои гаднярът Мърфи, който се бе запътил към мен със скоростта на пантера. Очите му светеха стръвно — всъщност, проблясваха — или, може да се каже, лъщяха — и облизваше устните си.

Имаше вид на момче, чиито мечти са се сбъднали и звездният миг е кацнал на рамото му.

Като огледах този Мърфи, след като спря пред мен и зае бойна поза, реших, че никак не е за вярване това, дето е бил идолът на Американските майки. Американските майки трябва да са истински гъски. Според мен момчето изобщо не изглеждаше обичливо. По-скоро имаше вид на герой от гангстерски филм. Не, в никакъв случай не беше човек, който бих отвел в клуба си.

Отстъпих една крачка. Всъщност, отстъпих няколко крачки. И като бях някъде на осмата крачка, земята под краката ми стана мека и установих, че стоя на трева. Не знам дали ви е известно, но в Бевърли Хилс има правило, което задължава домакина да изтика къщата си навътре от пътя, а пред нея да остави поляна. Нещо, което в този кризисен момент ми се видя много умно. Повече от очевидно беше, че в близкото бъдеще ще бъда принуден да падам доста често на земята и всичко, което можеше да омекоти това падане, беше в плюс.

Трябва да спомена, че до този момент събитията се развиваха в мълчание, нарушавано единствено от хрипкавото, застрашително дишане от страна на главореза Мърфи и приглушеното тракане на зъби от моя страна. Хрумна ми, че малък задушевен разговор може да разведри обстановката. Често се случва. Разбъбриш се и преди да се усетиш, ето че сте открили общи вкусове и вече се потупвате братски.

Барми Фодърингей-Фипс ми е разказвал, как веднъж бил сгашен от някакъв тип със суров поглед, който искал две лири, шест шилинга и единадесет пенса за доставени стоки. Барми успял да му отвлече вниманието към бегачите и наддаванията в следобедната среща в Хърст Парк. Десет минути по-късно той, типът, черпел Барми бира в близката кръчма, а той, Барми, изкрънкал от типа пет лири, които трябвало да върне следващата сряда.

Е, аз, разбира се, не очаквах чак такъв щастлив завършек, защото не съм, и никога не съм бил с медени уста като Барми, но си помислих, че може да изскочи нещо добро от един разговор, затова пристъпих още една крачка назад и успях да изровя една любезна усмивка.

— Е, моето момче — казах му в стила на Б. К. Бъруош. — Какво има, моето момче?

Не забелязах подобрение. Продължаваше да диша тежко. Последва вакуум в комуникационната среда.

— Не мога да остана дълго — добавих, нарушавайки мълчанието, което заплашваше да стане твърде смущаващо. — Имам среща. Радвам се, че се видяхме.

И като казах това, се опитах да се шмугна покрай него. Но това се оказа точно толкова трудно, колкото и да се шмугне човек покрай мистър Бринкмейър. Макар да не си приличаха във физиката, те и двамата имаха свойството да блокират всеки изход. Когато се поместих вдясно, той тръгна наляво, когато аз тръгнах наляво, той се помести вдясно. И ето ни очи в очи отново.

Опитах още веднъж.

— Обичаш ли цветя? Искаш ли един букет?

Очевидно не. Щом протегнах букета, той го забърса от ръката ми и от дивата ярост, с която го стори, ми се повдигна още повече. Наведох се, вдигнах го и опитах отново.

— Искаш ли един автограф, моето момче?

В момента, в който думите излизаха от устата ми, осъзнах, че съм сгафил. Последната тема, разбира се, която трябваше да зачеквам, беше тази за автографите. Прекалено болезнена и напомняща. Имало е време, без съмнение, когато този младеж пред мен е трябвало да ги дава на почитателите си, докато му излязат плюски на пръстите, а от появата на малкия Джоуи Кули на екрана, търсенето се е свело до нулата. Така че, като споменах автографите, само пробудих тъжни спомени за изгубена слава — с две думи, сипах сол в раната.

— Автограф! — изръмжа той с враждебен, глух, дрезгав глас, който като че ли излизаше от левия ъгъл на устата му. Очите му лъщяха като на тигър и за пореден път напразно се запитах как така е успял да си спечели уважението на Американските майки.

И започна да говори. Говореше ясно и гладко — както се оказа, прекалено гладко, защото точно фактът, че отложи прякото действие заради тази тирада, му изяде главата.

Сигурно сте забелязали колко често се случва точно това в криминалетата. Винаги има момент, когато злодеят е вързал героя за един стол или го е съборил на леглото и се кани да развърти тъпия

инструмент. Но вместо да хване бика за рогата, нещастникът решава да говори. Говори ли говори. Иска ви се да му кажете: „Действай, човече, действай! Не губи ценно време да си правиш гаргара с него“. Знаете, че ако продължава в същия дух, някой ще дойде и ще развали играта. Но той винаги го прави и винаги губи.

Така се случи и сега. Една по-трезва глава от Томи Мърфи щеше да разбере, че първо трябва да се свърши работата. Но не, той предпочете да стои с вирнат нос и да ми разказва, какво смята да прави, когато започне да го прави.

Първо ми каза все с тоя груб, дрезгав глас, който говори за трета сливица:

— Автограф, а?

После каза:

— Автограф, а?

После каза:

— Ти не бери грижа за автографите.

После каза:

— Дотук с автографите. Знаеш ли какво ще направя с теб? В случай че не знаеш, ще ти друсна такъв хубав тупаник, че ще подмокриш гащите. Знаеш ли какво ще направя с теб? Ще те разпоря и ще ти извадя вътрешностите. Ще те просна като щука на лед. Така ще те подреда, че никой повече няма да каже: „О, не е ли сладък?“, защото няма да ти е останало нищо от сладкото лице. Знаеш ли какво ще направя с теб? Ще...

Тук спря — не поради изчерпване, тъй като явно имаше още много да каже — а защото земята, върху която стояхме, изведнъж сякаш експлодира.

Виждате ли, из поляните на Бевърли Хилс, пръснати тук-там, са инсталирани малки метални джаджи с дупки по тях, чрез които се напоява тревата. Едно завъртане на кранчето и ето ти фонтан. Точно това се беше случило. Без да забележим, някоя тайна японска ръка беше пуснала водата и ние се оказахме право в средата.

Е, за мен не беше чак толкова зле. Благодарение на политиката ми на отстъпване, бях стигнал място, което за момента бе останало сравнително сухо. Но краката на лекето Мърфи бяха улучили точно една от тия джаджи. В резултат струята го простреля право в окото. По ирония на съдбата точно неговите гащи се оказаха добре накуснати.

Вниманието му бе отклонено. Никой не може да остане съсредоточен, ако внезапно получи литър вода в лицето, и за момент Томи Мърфи се разсея. Подскочи като пружина, а аз си плюх на петите. Докато той беше още във въздуха, аз вече бях отпрашил по пътя. Спомних си, че точно по този начин и хлапето Кули е успявало да се измъкне от соса в други случаи.

До този момент, като изключим малко мятане на портокали, не бях имал възможност да опитам това мое ново тяло и да разбера на какво е способно. Огледалото ми говореше за известен декоративен момент, а вече бях проучил, че откъм мускули не го бива много. С изблик на топло чувство сега открих, че може да бяга като светкавица. Като бегач по равен терен бях от най-висока класа.

Насочих се към улицата бърз като вятъра. Странни звуци отзад ми подсказаха, че гонитбата е започнала, но аз изобщо не се съмнявах, че ще успея да се отърва от преследвача си. Такива тромави, четвъртити момчета винаги минават последни финала.

Оценката за спортната ми форма не ме беше подвела. Класата си каза своето. Излязох на „Линдън Драйв“ с няколко дължини аванс и така бързо напредвах, че бих могъл да финиширам в лек тръс, ако не се бях нахакал в нещо, което ме изпрати с краката нагоре в един храст.

И когато се освободих от този храст и се наместих в правилно положение, полезрението ми изведнъж се препречи от обилно изпълненото лице на Орландо Флауър.

С две думи, бях като някой африкански изследовател, който тъкмо е отървал кожата от побеснял носорог и вече си мисли, че всичко е тип-топ, когато установява, че е застанал лице в лице с кръвожадна пума.

Орландо Флауър, както и Томи Мърфи, беше в бърливо настроение. Той стоеше надвесен над мене, стискайки и отпускайки юмруци, но и той също даваше преднина на приказките пред делата.

— Ей, ч-ч-ш! — каза той.

При предишната ни среща, както си спомняте, аз бях отвърнал на неговото „Ей, ч-ч-щ“ с едно също толкова енергично „Ей, ч-ч-ш!“. Но тогава между нас стоеше дебела стена и сега, без тази преграда, имах изненадващо малко желание за връщане на топки. От такова близко разстояние откривах нещо ужасно изнервящо в тия приближени зелени очи, заобиколени плътно от пъпки. Джоуи Кули си призна, че не може

да определи кое от двете момчета е по-тежкият случай и аз изпитах същото затруднение при отсъждането на първенството. Но в нещо бях абсолютно сигурен. Не можех да отвърна на неговото „Ей, ч-ч-ш!“.

Съответно, запазих тревожно мълчание и той каза „Ей, ч-ч-ш!“ отново. И като каза това, от пътя долетя хрипкав вик и Томи Мърфи се приближи в тронав галоп. Той стигна до нас и спря, като пухтеше тежко. Явно пробегът му се бе видял изнурителен. Минаха няколко секунди, преди да успее да каже нещо. И това беше „Хей!“.

Момчето Флауър не изглеждаше доволно от прекъсването.

— Какво има? — сопна се то малко кисело.

— Свали си лапите от него — процеди Томи Мърфи.

— Кой, аз? — попита Орландо Флауър.

— Аха, ти — отвърна Томи Мърфи.

Орландо Флауър го изгледа с презрение.

— Я-я? — напери се той.

— Я-я — напери се Томи Мърфи.

— Я-я? — рече Орландо Флауър.

— Я-я — рече Томи Мърфи.

Последва пауза.

— Аз го видях пръв — изтъкна Томи Мърфи.

Беше добър аргумент, разбира се, но Орландо Флауър имаше отговор.

— А, така ли?

— Така.

— Но аз го хванах, така ли?

— Но аз го видях пръв, така ли?

— Аз го хванах, така ли?

— Казвам ти, че аз го видях пръв.

— Казвам ти, че аз го хванах.

— Дръпни се от него.

— Кой, аз?

— Аха, ти.

— Я-я?

— Я-я.

— Я-я?

— Я-я.

И като стигнаха дотам, откъдето бяха тръгнали, те млъкнаха и се напериха един срещу друг, докато аз останах встрани, с букета в ръцете и с букет от смесени чувства в гърдите.

Основното сред този букет, разбира се, беше силен страх. Далеч не е приятно да слушаш как чифт разбойници са се хванали за косите заради привилегията кой да те млатне пръв. Но наред с тази тревога, изпитвах обида и накърнена гордост. Цялата ситуация беше изключително унижителна за един стар състезател от боксьорския тим на Кеймбридж.

След малко якането започна отново.

— Я-я — каза Орландо Флауър.

— Я-я — отвърна Томи Мърфи.

— Я-я — потвърди Орландо Флауър.

Последва мълчание. После Томи Мърфи проговори.

— Я-я — каза накрая с глас на човек, който тъкмо е измислил нова и оригинална реплика.

Психологията на тези два млади паразита беше като затворена книга за мен. Не можех да проследя умствените им процеси. Струваше ми се, че в това последно „Я-я“ няма нищо, което да го различава по някакъв начин от предишните „Я-я“-та. Но трябва да е имало, защото ефектът му върху момчето Флауър беше моментален. Като почервеня под пъпките, той се хвърли върху Томи Мърфи и те паднаха на земята, забили нокти един в друг.

Е, не казвам, че съм особено голям мозък, но даже и кретен като оня шофьор, който рецитираше „Гунга Дин“ би се сетил какво да прави в тази ситуация. Като се забавих само колкото да им изритам по един шут в корема, аз дадох пълна газ и отлетях.

Като стигнах до вратата на Ейприл Джун и натиснах звънеца, погледнах назад през рамо. Двамата бойци се бяха пуснали, изправиха се и се опулиха насреща ми безпомощно, объркани от моята решителност и кураж. Не се сещам за други двама възмъжаващи младежи, които някога да са изглеждали по-глупаво. Размахвах присмехулно ръка.

— Йе-е! — викнах. — Не говорех на теб — добавих към иконома, който беше отворил вратата и ме гледаше с известна изненада. — Само си бърбях с двама познати на пътя.

Когато поисках да видя Ейприл Джун, икономът прояви известно съмнение относно уместността на моето допускане в покоите. Ейприл, обясни той, очаквала визита и му наредила да казва на всички посетители, че не си е у дома. За щастие, изглежда реши, че половин порция като мен едва ли може да се брой за посетител и след няколко секунди вече седях в дневната и се опитвах да си поема дъх.

Докато седях, ме заля вълна от носталгични чувства.

Толкова често си бяхме бърбрили с Ейприл в тази стая. Изслуствах я съсредоточено, когато ми разказваше за своите идеали и от време на време се включвах с още някаква информация относно английската социална стълбица и правото на графините да се явяват на вечеря преди съпругите на виконтите. Цялата атмосфера напомняше нейното деликатно присъствие и, не се срамувам да го кажа, въздъхнах замечтано. Всъщност, като се сетих колко безнадеждна е любовта ми, за малко да зароня горки сълзи.

Печалната ми меланхолия се засилваше и от вида на собствената ми снимка, поставена на почетно място върху бюрото ѝ. Развълнувах се, отчасти от задоволство, разбира се, но доста повече от вледеняващ ужас при мисълта колко лесно, при такъв етап на интимност от нейна страна, настоящият лорд Хевършот ще може да се приближи на един юмрук разстояние от момичето. Ако не бях дошъл с предупреждението да стои нащрек и да се пази от лявата му ръка, неизбежно щеше да се случи най-лошото. Представях си я, неподозираща за скверните му кроежи, как скача с галювен вик на радост при неговата поява и бърза напред незащитена, за да го поздрави. И после, както е застанала така, с очи, блестящи от любов... шат!

Ужасна картина! Направо може да те накара да потрепериш. И сигурно щях да потрепера още повече, ако в този момент в съзнанието ми не се прокрадна някакво смъртно усещане, което не можех веднага да анализирам. И тогава ми стана ясно. Изведнъж осъзнах, че умирам от жажда. Дали заради топлия ден, или поради факта че неотдавна бях

направил твърде енергична загревка, но епиглотисът ми като че ли беше направен от шкурка. Вече се задъхвах като риба на сухо и ми се струваше, че ако ей сега не се добера до нещо влажно, ще издъхна в ужасна агония.

И едва-що се намърда тази мисъл в ума ми, когато забелязах, че всички наличности за едно скромно пиршество са подредени гостоприемно на масичката в ъгъла. Ето я добрата стара гарафа, веселият стар сифон, засмяната кофичка за лед, накратко — всичките му такъми. Сякаш ми кимаха с глава. Заклатушках се нататък като камила към оазис и започнах да си приготвям питието.

Разбира се, трябваше да се досетя, че ако желанието за няколко бързи е на лорд Хевършот, то вместимостта е на малкия Джоуи Кули. Но в този момент, признавам си, не ми дойде наум. Напълних една чаша и я пресуших на един дъх.

Май не ми се услади толкова, колкото бях очаквал, затова гаврътнах още една, за да проверя дали наистина ми харесва. После допълних чашата си, запалих от цигарите в кутията и се върнах на стола. Тъкмо бях седнал, когато усетих странно жужене в главата, съпроводено с неудържимото желание да му викна една песен. Това ме озадачи малко, защото, като изключим моментите в банята, по правило не съм голям певец.

Бях особено доволен да установя, че съм изключително гласовит. Всъщност, нямах и настроение да критикувам, но трябва да призная, че изпълнението ми бе възхитително. Номерът, който избрах, беше оня стар и изпитан шлагер „Песен за Итънските гребци“. Лееше се гладко като коприна, макар че забелязах тенденция, що се отнася до думите, да ги преплитам една в друга. Всъщност, след малко установих, че ми е по-удобно да заменя съществуващото либрето с „рам-тарам-та-рим-ти“ и „ала-бала-трала“. И тъкмо изливах душата си, размахвайки чашата и цигарата в ритъм, когато откъм гърба ми се чува думите „Добър вечер“.

Прекъснах по средата на едно „рам-та“ и се обърнах. Установих, че към моята компания се е присъединила някаква възрастна дама.

— О, здрасти — ухилих ѝ се аз.

— Добър вечер — повтори тя. Изглеждаше голяма душица, една такава мила и приветлива. Веднага я обикнах. Това, което особено ме привлече у нея, беше лицето ѝ — приличаше досущ на един мой кон,

към който бях много привързан. Това ме накара да се почувствам сред приятели.

Инстинктът на Хевършотови, когато видят нежният пол да влиза в стаята, където са седнали, е, разбира се, да се изстрелят от стола като ракети. Точно затова с не малка доза неудобство установих, че не съм в състояние да се подчиня на въпросния си инстинкт. Направих няколко опита, но всеки път се тръсвах обратно в стола. Старият кавалерски дух си функционираше на пълни обороти, но краката изглежда се бяха разхлабили при ставите.

— Хм, много съжалявам — рекох, — но май не мога да стана.

— Моля, не се безпокойте.

— Пристъп на ишиас, предполагам.

— Без съмнение.

— Или лумбаго.

— Много вероятно — изцвили тя благо. — Името ми е Помона Уикърли.

— Приятно ми е. Казвам се...

— О, няма нужда да ми казвате името си, мистър Кули. Аз съм ваша почитателка. Дошъл сте да видите мис Джун?

— Да, искам да я видя във връзка с...

— И сте й донесли тези прекрасни цветя — възкликна тя, като съгледа букета, който лежеше до стола и изглеждаше малко орфан след последните си премеждия. — Колко мило!

Идеята да връча букета на Ейприл в знак на уважение не ми беше дошла, но сега разбрах, че би било чудесен ход.

— Мислите ли, че ще ги хареса?

— Сигурна съм. Изглеждате доста затоплен, мистър Кули. Много ли бързахте насам?

— Бързах, и още как. Истината е, че бях нападнат от разбойници. Има едно момче на име Томи Мърфи...

— О, Томи Мърфи ли ви преследваше?

— Вие знаете за Томи Мърфи?

— О, да. Цял Холивуд знае. Мисля, че доста хора са се обзаложили дали ще ви хване, или не.

— Много съмнителен вкус.

— Не ви хвана, предполагам.

— Само временно. Измъкнах му се. Измъкнах се още и на едно момче на име Орландо Флауър. Всъщност, измъкнах се на двамата. Струваше ми малко бърз спринт, разбира се, и както казахте, ето че се позагрях.

— И си приготвихте малко питие?

Изчервих се. Думите ѝ ми напомниха колко съм бил небрежен.

— Мога ли да ви предложа няколко глътки?

— Не, благодаря.

— О, хайде де.

— Благодаря, наистина не искам.

— Сигурна ли сте?

— Съвсем, благодаря. — Малко рано е, мисля.

— Така ли? — изненадах се аз. — Ами! Точно обичайният час за едно подкрепително.

— Говорите като специалист. Често ли взимате това, което наричате подкрепително в този час на деня?

— О, доста често.

— Виж ти. Уиски?

— Неизменно уиски.

— А виждам, че също пушите?

— О, да. Всъщност, доста.

— Винаги цигари?

— Понякога цигари. Предпочитам лула.

— Виж ти. На вашата възраст?

Не я разбрах — вероятно защото жуженето в главата беше станало по-силно. Острият ръб на мозъка ми изглеждаше притъпен.

— Моята възраст? Защо, по дяволите, аз съм на двадесет и седем.

— Какво!

— Абсолютно. Навършвам двадесет и осем следващия март.

— Виж ти, виж ти, виж ти! Да не помисли човек!

— Не?

— Не.

— Не бихте си го помислила?

— Определено не бих.

Защо това трябваше да ми се стори толкова смешно, не знам, но наистина ми стана забавно и избухнах в неудържим кикот. Тъкмо си

бях свършил дъха и се опитвах да си поема нов, за да продължа с кикотенето, когато вратата се отвори и влезе Ейприл. Изглеждаше супер, в някаква прозрачна материя, муселин, предполагам, или нещо подобно. Както и да е, беше прозрачна и пасваше страхотно на крехката ѝ изящност.

Казах, че влезе, но всъщност не го направи изведнъж. Първо застана в очертанятията на вратата, зареяна пред себе си в някакво красиво мечтание. В този момент, обаче, ми се отприщи вторият кикот и изглежда я удари като с куршум. Стресна се, като че ли беше настъпила кабарче.

— Ти! — каза тя и, странно, гласът ѝ прозвуча като експлозив. — Какво правиш ти тук?

Отпих от уискито със сода.

— Искам да те видя по въпрос от жизнена важност — казах тържествено, но за голямо мое раздражение това изречение излезе от устата ми като една дума. — Искам да те видя по въпрос от жизнена важност — повторих, като този път го разчлених малко.

— Донесъл ви е чудесен букет — намеси се мис Уикърли.

Букетът изглежда не пожъна големи овации. Не се чувствах достатъчно силен да се наведа и да го взема, но го джаснах напред с крак. Ейприл го погледна, както ми се стори, доста незаинтересовано. Изглежда нещо не ѝ се нравеше. Преглътна един-два пъти, като че се опитваше да потисне някакво силно чувство.

— Е, не можеш да останеш — изрече накрая, като че ли с известно усилие. — Мис Уикърли е дошла да ме интервюира.

Това ме заинтригува.

— Ти да не взимаш интервюта, добра ми кобилке?

— Да. Работя за „Лос Анджелис Кроникъл“. Дали не бих могла да ви снимам?

— Карай смело.

— Не, не си сваляйте чашата. Стойте, както сте си. Цигарата в уста. Да, превъзходно.

Ейприл си пое дълбоко въздух.

— Може би — каза тя, — предпочитате да ви оставя заедно?

— О, не си отивай — настоях гостоприемно.

— Не, не — подкрепи ме мис Уикърли. — Бих искала да ви интервюирам заедно. Такъв чудесен шанс, да ви намеря така и

двамата.

— Именно — съгласих се. — С един куршум — два заека. Дяволски добра идея. Давай — и затворих очи, за да мога да я слушам по-добре.

Следващото нещо, което си спомням, е, че като отворих очи, тиквата ми се беше прояснила. Онова мъгляво, странно усещане го нямаше. Предположих, че съм дремнал няколко минутки. Като изплувах на повърхността, говореше Ейприл.

— Не — ромолеше тихият ѝ сладък гласен. — Никога не съм била от ония момичета, които мислят само за себе си и за кариерата си. За мен филмът е всичко. Работя изцяло за неговия успех, без да се замислям за личната изгода: В последния ми филм, например, много момичета биха възроптали срещу начина, по който продуцентът непрекъснато тикаше малкия Джоуи Кули отпред и му даваше най-добрите сцени — тук тя спря и изпрати една нежна усмивка по посока на моя милост. — О, ти се събуди? Да, говоря за теб, сладкия ми малък крадец на филми! — и ми изпрати още една дяволита усмивка, от която ми се прииска да падна в краката ѝ, там и в този момент. — Не е ли един лошичък, лошичък малък крадец на филми?

— Последния съвсем определено ви го измъкна под носа — потвърди дамата с конското лице.

— Да не мислите, че не знам! — Ейприл зазвънтя със сребърно гласче. — Още от началото разбрах какво се опитва да направи продуцентът, но си казах: „Мистър Булуинкъл е много опитен. Той знае най-добре. Ако мистър Булуинкъл иска да остана в сянка заради доброто на филма — казах си, — с най-голямо удоволствие.“ Чувствах, че успехът на филма е единственото, което има значение. Не знам дали ме разбирате?

Мис Уикърли отвърна, че отлично я разбира и че това ѝ прави чест.

— О, не — настоя Ейприл. — Аз просто съм артист. Ако си артист, преставаш да бъдеш индивидуалност. Ти ставаш само част от филма.

Тук свърши нейният дял в забавлението, защото в този момент мис Уикърли видя, че сънят е отлетял от клепачите ми, обърна се към мен и поиска да знае какво мисля аз за нещата. И тъй като така се случи, че имам строго определени възгледи за киното, оттук нататък

разговорът премина под техния знак. Казах ѝ какво мисля, хвърлих няколко лични критики върху водещите звезди — може би язвителни, но оправдани — с две думи, разкрих си картите. Приветствах възможността да оглася възгледите си, защото когато съм се опитвал да го направя в Клуба на Търтеите, от страна на публиката винаги се е усещала склонност да ми натъпчат устата с чорап.

Така че в продължение на десет минути формулирах едно добре аргументирано обръщение, а после мис Уикърли стана и каза, че е било много интересно и че ще има чудесен материал за утрешния брой, и че трябва да си тръгва, за да го напише. Ейприл я съпроводи до вратата, за да я изпрати, докато аз, като забелязах, че една от връзките на обувките ми се е развързала в неотдавнашния пробег, станах от стола и започнах да я завързвам.

И още бях наведен в изпълнение на тази задача, когато чух тихи стъпки зад гърба си. Ейприл се беше върнала.

— Само за секунда — казах ѝ. — Ей сегичка...

Думите ми се заклециха в гърлото. Защото докато ги изговарях, някаква пронизителна болка премина през цялото ми тяло. Изстрелях се напред и се врязах в канапето. За момент ми дойде наум, че е започнало едно от ония земетресения, които са толкова често явление в Калифорния. Тогава жестоката истина си проправи път до ума ми.

Жената, която обичах ме бе изритала по задните части.

Изправих се на крака с чувството на човек, който е поел на кръста си тежестта на Корнуелския експрес. Тя стоеше, звереше ми се с ръце на хълбоците и скърцаше тихо със зъби. Аз пък ѝ се зверех насреща смаяно и укорително като Юлий Цезар на Брут.

— Я виж! — смотолевих.

Да бъда характеризиран като слисан от това, което се случи, ще бъде твърде бледа картина на бурята, която бушуваше под джуфките на ризата ми. Съвсем бях увесил нос. Ситуацията, в която се намирах, не беше някоя, в която лесно можеш да запазиш патрицианско достолепие.

Разбира се, до този момент вече бях привикнал с идеята, че на практика няма нищо на тоя свят, което да не може да се случи на завалията, който така прибързано е приел самоличността на малкия Джоуи Кули. Че разни Т. Мърфовци и О. Флауърровци обикалят и дебнат да ме осакатят — това можех да приема като естествен ход на нещата. Ако мис Бринкмейър ме беше подредила така, също щях да разбера. Може би даже щях да ѝ вляза в положението. Но точно тази беда ми дойде като абсолютна изненада. Да се стигне до там, че Ейприл Джун да си оставя отпечатъка на подметките по задните ми части — о, не, честно казано, тук не бях в състояние да следя развитието на сценария, както би се изразил мистър Бринкмейър.

— Виж ти, какво беше това! — измънках в същата тоналност.

Даже и сега любовта ми бе толкова дълбока, че ако тя беше изразила нещо от рода на разкаяние и извинение — да каже например че кракът ѝ се изметнал или нещо такова — мисля, че щях да простя, да забравя и да съм готов да започнем отначало.

Но тя не изрази нищо подобно. Напротив, изглеждаше тържествуваща в съмнителното си поведение. Изражението ѝ безпогрешно издаваше триумф и задоволство.

— Така! — каза тя. — Как ти се хареса това? Да си умреш от смях, а?

Какъв ти смях! В този момент не бих се засмял даже и за кеф на умиращата си леля.

Защото разбрах какво се е случило. Изтощителните условия на холивудския живот с безкрайното си напрежение и къртовска работа, са дошли твърде много за крехките рамене на момичето. Получила е нервен срив. Последвало е нервно разстройство. С две думи, прекършена от машината, временно ѝ се беше разхлопала дъската.

Сърцето ми се обливаше в кръв заради нея. Забравих болката в задните си части.

— Хайде, хайде — рекох успокоително и тъкмо щях да ѝ предложа чаша топъл чай и една хубава почивка, когато тя продължи:

— Може би това ще те научи как се хленчи на продуцентите да ти дадат да налапаш цялата камера.

Пердето пред очите ми падна. Разбрах, че диагнозата ми е била погрешна. Ужасяващата истина ме млатна като мокър парцал. Това не беше нервен срив, причинен от претоварване. Колкото и невероятно да изглежда, след приказките ѝ за артиста, дете не давал пукнат грош за личната слава, а само за благополучието на филма, това си беше чиста проба професионална завист. Беше старият случай Мърфи-Флауър в нов вариант, само че дяволски по-сериозен. Защото докато уреждах малките си затруднения с Томас и Орландо, имах бол място за маневриране. Сега бях сгачен между четири стени и кой би могъл да предвиди резултата?

Мисля, че в процеса на разказа обясних доста ясно, че това, което ме привлече Ейприл Джун, бе нейната зареяна нежност. В нея бях намерил, и можех да си заложа ризата за това, една ангелска душа.

Сега не бе останало нищо замечтано, нито пък нежно. Топлите сини очи, на които толкова се възхищавах, бяха станали стоманени и мятаха искри. Кожата, която копнеех да докосна, беше почервеняла, устата — стисната в злобна линия, а пръстите шаваха застрашително. Накратко, проявяваше всички признаци на някоя убийца като ония, за които пише по вестниците как халосват съпрузите си по кратуната и бутат останките в куфар. Така че с възможно най-голяма бързина минах от другата страна на канапето и заставах там, облещен тъпо в нея. И като направих това, за пръв път разбрах как изглежда кокошката в очите на червея.

Тя продължи да говори с глас, който изобщо не мязаше на оня, очаровал ме при първата ни среща. Сега излизаше от устата ѝ като писклив вибриращ сопран, който ме пронизваше като шило.

— Ще научиш още как да стоиш настрана, когато приемам пресата. Що за безочие, да ми се натрисаш, когато специален представител на водещ ежедневник ме интервюира за идеите ми по въпросите на изкуството и насоките на обществения вкус! Ти и твоите букети! — на това място тя ми се озъби зловецко и ритна букета. — Ще те накарам да го изядеш.

Отстъпих още една крачка зад канапето. Все по-малко и по-малко ми харесваше насоката, която взе този разговор.

— Мислех си, че поне у дома съм на сигурно място. Но не. Прокрадваш се като лисица.

Бих могъл да ѝ обясня, ако ми беше дала възможност, че имах основателен мотив да се прокрадвам така, и че съм дошъл единствено, за да я спася от съдба, която макар и не по-лоша от смъртта, би била определено неприятна. Но тя не ми даде тази възможност.

— Опитваш се да привлечеш цялото внимание върху себе си, както винаги. Добре, ако мислиш, че номерът ти ще мине, помисли си пак. Можеш да си го избиеш от главата. Очакваш не само да ти вървя по гайдата пред камерата, така ли, но и да седя и да се усмихвам отзад, докато ти се натрапваш и ми крадеш интервютата?

Отново се опитах да я уверя, че допуска груба грешка в преценката си, но тя отново занарежда, без да ме изслуша.

— Каква наглост! Какво безобразие! Но защо — викна тя, прекъсвайки тирадата, — седя така и само си приказвам?

Точно така смятах и аз. Нямаше никакъв смисъл да продължаваме тоя разговор.

— Именно — съгласих се. — Точно. Тогава да си тръгвам, а?

— Стой си на мястото.

— Но мисля, че каза...

— Нека само да те хвана!

Не можех да отстъпя пред тази молба, която никак не се очертаваше като разумна. С бързо движение на ръката бе докопала някакъв голям, плосък нож за хартия и последното нещо, което се готвех да направя, бе да ѝ се дам в ръцете.

— Слушай — започнах аз.

Не можах да продължа, защото докато го казвах, тя заобиколи с един скок канапетото и разбрах, че няма време за слова. Като бързо противодействие направих един заден скок от около метър и седемдесет сантиметра. Това беше маньовър, който би могъл да се нарече изпреварващ ход. Със същата скорост тя направи скок напред от около метър и четиридесет сантиметра. Аз пък, като чух ножа да изсвистява покрай бермудите ми, скокнах встрани вероятно на деветдесет сантиметра. Това ме спаси за момент, но не можех да не забележа, че стратегическата ми позиция значително се е променила към по-лошо. Беше ме извадила от готовото ми укрепление и бях на голо поле с два фланга, открити за нападение.

Моментът изглеждаше узрял за нов опит за примирие.

— Всичко това е крайно неприятно — наблегнах аз.

— И още по-неприятно ще стане — увери ме тя.

Помолих я да не прави нищо, за което после ще съжالياва. Тя ми благодари за грижите, но изтъкна, че аз ще бъда този, който ще съжالياва. После отново започна да напредва, този път дебнешком, като леопард в джунглата, а аз, докато отстъпвах бдително, размишлявах, как няколко минути могат да преобърнат тотално възгледите на човека. От любовта към това момиче, която допреди малко така вълнуваше гърдите ми, не бе останала и троха. Ножът за хартия на практика беше посякъл нежната ми страст. Като си спомних, че някога бленувах да я заведа пред олтара под звуците на органа, бях готов да се хлопна по главата заради тая тъпация.

Но тя не ми остави време за някакво по-пространно размишление. Скочи напред и оборотите на действието отново се ускориха. Не трябваше да мине много време, за да разбере, че се задава страшен край.

Да се опишат такива дълбоки емоционални преживявания винаги е доста трудно. Докато те са в развитие, на човек не му е до това да ги отбелязва и анализира и да съхранява в паметта си последователността на действията. Спомените му обикновено са замъглени.

Мога да кажа, че отстъпвах шеметно, но два пъти ножът ме засече на онуй място, най-пригодно за съприкосновение с ножове — веднъж, когато се оплетох в лампата до камината, и втория път, когато се спънах в някакво столче. И двете попадения бяха тлъсти парчета. Техният ефект беше, че събудиха най-доброто у мен и като бегач с

препятствия, и като състезател без препятствия. Както се бях разбързал, едва не прескочих пианото, на което при по-щастливи обстоятелства ми беше свирила веднъж стари фолклорни песни. И ето че се намерих отново зад канапето.

Опасността ме беше направила толкова чевръст, че може би сега щях да успея да стигна вратата и да извоювам свободата си, ако недостатъчното познаване на местните условия не ме бе принудило да направя фатален гаф. Тя се приближаваше пъргаво откъм дясната ми страна и аз като последно магаре реших за по-бързо да мина под канапето, вместо да го заобиколя.

Вече споменах, че бях седял много пъти в тая стая и я познавах добре, но това се отнася само за видимата част от нея. Не бях запознат с онова, което не се вижда. И точно това ме провали. Както казах, мислех да съкратя разстоянието, като се пъкна под канапето и изляза от другата страна — един маньовър, забележете, който щеше да бъде достоен за Наполеон, ако бе сполучил, защото би ме извел в близка до вратата позиция. Затова се проснах на пода. Само за да открия, след като започнах да се напъхвам, че от проклетата му мебел до пода няма и тридесет сантиметра. Бутнах си главата навътре и заседнах.

И преди да успея да се изправа и да намеря по-удобно укритие, Ейприл вече работеше с ножа.

Направо ми разказа играта. Спомням си, че дори и в този сублимен момент се чудех как, по дяволите, жена с нейната тънка снага и явно крехка физика може да демонстрира такъв замах при удара. Винаги съм гледал на директора от първото ми училище като на баш майстора на палката, но той можеше ряпа да яде в сравнение с това слабо синеоко момиче. До голяма степен беше въпрос на ритмично подаване, така предполагам.

— Готово — каза тя най-накрая.

Вече бях минал от другата страна на канапето и се гледахме през него. Бързото упражнение беше извикало руменина по бузите ѝ и блясък в очите ѝ. Никога не е изглеждала по-красива. Пепелта, обаче, на моята угаснала любов, не показваше никакви признаци да се разгори някога отново. Търках си онуй място и я гледах навъсено. Испитах мрачно задоволство, като си помислих, че няма да бъде предупредена за това какво ще се случи, когато Реджиналд, лорд Хевършот, най-подир се добере до вратата ѝ.

— Готово — повтори тя. — Да ти е за урок. Сега се пръждосвай.

Дори и да не знаех тая дума, щях да разбера по жеста ѝ, че съм освободен и не чаках да ме подканят. Най-краткият път до вратата беше моят път. Запътих се нататък.

И тогава, въпреки всичко, по-добрата ми половина надделя.

— Слушай — казах. — Има нещо...

Тя размаха заплашително ножа за хартия.

— Махай се! Изчезвай!

— Да, но чуй...

— Пръждосвай се — вирна нос тя. — На тебе говоря.

Въздъгнах примирено. Свих рамене. Мисля, че казах, макар че не съм сигурен: „Така да бъде“. Както и да е, тръгнах отново към вратата. И тогава мярнах нещо през прозореца и спрях.

Там, с носове опрени в стъклото, бяха Томи Мърфи и Орландо Флауър.

Кръвта ми се смръзна. Разбрах какво се е случило. От факта, че стояха там рамо до рамо, очевидно приятелски настроени един към друг, се подразбираше, че търканията, които съществуваха между тях, вече не съществуват. Трябва да са обсъдили нещата след моето напускане и да са решили, че най-добри резултати ще се постигнат, като се спре братоубийствената вражда и се обединят средствата. Сливане, мисля, е техническият термин.

Лицата изчезнаха. Знаех какво значи това. Лекетата бяха отишли да заемат позиция пред входната врата.

Ейприл Джун направи крачка към мен.

— Казах ти да се пръждосваш.

Все още се колебаех.

— Но — казах нерешително — Томи Мърфи и Орландо Флауър са навън.

— Какво от това?

— Не сме в много добри отношения. Всъщност, искат да ми изкарат вътрешностите.

— Дано да го направят.

Тя ме подгони до вратата, отвори я, пипна ме за врата и ме блъсна. Изстрелях се навън в нощта и с тръшкането на вратата се чува бойни викове и бързи стъпки. С нарастващо чувство на обреченост разбрах, че са за мене. Само пъргавите ми нозе можеха да ме спасят

сега, но вече нямах пъргави нозе. Нищо не унищожава така бегача, като събития от рода на тези, които ми се случиха. Крайниците ми се бяха вкоравили и изобщо не ставах за спринтиране.

В следващия момент ненаситни ръце ме сграбчиха и със задавеното „Давайте, мерзавци!“ бях повален.

И после, тъкмо когато се опитвах да ухапя най-близкия глезен с надеждата да постигна, макар и слаб резултат, преди да е дошъл жестокият край, стана чудо. Някакъв глас извика: „Спрете това, малки зверчета!“, чух сладката музика от две зашлевени бузи, последвана от два страдалчески вопъла и нападателите ми се стопиха в мрака.

Една ръка ме хвана за китката, помогна ми да се изправя и се намерих загледан в съчувстващите очи на Ан Банистър.

Едно възмутено изпръхтяване ми подсказа, че благородната ѝ природа е дълбоко развълнувана. Дори в сгъстяващия се мрак можех да видя, че очите ѝ мятат искри.

— Тия малки кръвопийци — каза тя. — Нараниха ли те Джоуи, миличък?

— Ни най-малко, благодаря.

— Сигурен ли си?

— Съвсем. Нямаха време. Благодарение — промълвих с топло чувство в гласа, — на твоята бърза намеса. Беше чудесна.

— Наистина побързах. Помислих, че ще те убият. Кои бяха?

— Томи Мърфи и Орландо Флауър.

— Ще им откъсна главите като на пилета.

Аз също си мислех, че малко късане на глави ще им дойде добре на малките изчадия и съжалявах, че на практика е неприложимо.

— Ама и ти добре ги подреди с тия два ту паника — похвалих я. — Сториха ми се доста яки.

— Точно такива бяха. Едва не си изкълчих китката. Не знам дали беше Томи или Орландо, но някой от тях има тиква като камък, да го вземат мътните. Е, добрият край оправя всичко. Я, стой! Нали каза, че не са те наранили?

— Не.

— Тогава защо куцаш?

Беше неудобен въпрос. След разговора ни този следобед, когато защитавах деликатността и нежната душа на Ейприл Джун, щеше да бъде голям резил да разкрия зловещите ѝ наклонности към ножове за хартия. Страхувах се да чуя подигравателния кикот на Ан и насмешливото ѝ „Казах ли ти аз“. И най-положителната жена не може да устои на това.

— Малко съм се схванал — отвърнах ѝ. — Бях седнал.

— И седенето схваща, така ли? Ех ти, старец белобради! Пак ли с тия стави нещо, а? А какво правеше тук, всъщност? Да не си бил на

посещение у Ейприл Джун?

— Отбих се за малко.

— Като знаеш, че Томи Мърфи и Орландо Флауър дебнат и само чакат възможност! Наистина, млади Джоузеф, трябва да хвърлиш тоя израстък на раменете си на боклука. Не си струва. Защо искаше да видиш Ейприл Джун?

Тук също не можех да открия истината.

— Дойдох да ѝ дам букет.

— Какво?

— Цветя, така де. Китки.

Това я озадачи.

— Не може да си го направил.

— Направих го.

— Е, тук вече се признавам за победена. Наистина не те разбирам, Джоузеф. Ти си една от най-странните и неразгадаеми личности, които познавам. Чувала съм те стотици пъти да казваш, че Ейприл Джун е флърца. В мое присъствие си употребявал определението „чучело“. И все пак се излагаш на страхотна опасност, за да ѝ донесеш цветя. И когато си позволих малка критика за нея днес следобед, ти си вирна носа и ме на тика в миша дупка.

Обхванаха ме угризения.

— Съжалявам за това.

— Не се извинявай. Само казвам, че ме изненадваш. Между другото, колко от онзи пирог успя да си гризнеш? Не останах дълго, ако си спомняш.

— Съвсем малко. Ужасно съжалявам за всичко това. Искам да кажа, за това, че си загуби работата заради доброто си дело.

— О, няма нищо. Не гледах на нея като на работата на моя живот. Не му мисли много, Джоуи. До утре по това време очаквам да бъда рекламният агент на доскорошната ти домакиня. Идвах насам, за да уточним нещата и така се озовах тук точно в този момент. Предполагам, че трябва да се връщам, но не ми се иска да те оставям сам. Няма да ме учуди, ако Томи и младият му приятел се спотайват някъде наоколо в сенките. Те са като паразити. Проникват навсякъде.

Точно същата мисъл ми беше дошла и на мен. Примолих ѝ се доста настойчиво в никакъв случай да не ме оставя сам.

— Да, мисля, че имаш нужда от силната ми дясна ръка. — После се замисли за момент. — Ще ти кажа какво ще направим. Имаш ли нещо против една сода?

— Абсолютно не.

— Добре тогава. Значи няма да възразиш, ако те отклоня малко от пътя. Ще отидем до сладкарницата и там ще ти купя една. Така ще мога и да телефонирам на Ейприл Джун.

Уверих я, че изобщо не ми пука колко ще ме отклони от пътя и след още една секунда вече крачехме натам — Ан бърбеше за туй-онуй, а аз мълчах, защото в душата ми бе цяло стълпотворение от кипящи страсти.

И ако искате да знаете защо в душата ми бе цяло стълпотворение от кипящи страсти, ще ви кажа. Защото в краткия промеждутък, откакто Ан бе дръпнала ония два тупаника на Томи Мърфи и Орландо Флауър по съответните им чутури, любовта у мен отново разцъфтя. Да, цялата любов, с която бях обсипал това момиче преди две години и която мислех за безвъзвратно отишла на кино заради острите ѝ реплики, в Кан, сега се разгаряше отново, по-страстна от всякога.

Несъмнено много неща допринесоха за това. Първо, реакцията срещу фалшивата магия на Ейприл Джун. Второ, доблестното поведение на Ан в последните събития. Но главно, мисля, че това беше топлото ѝ, чистосърдечно съчувствие, неподправената ѝ деликатност, благотворното ѝ жизнерадостно приятелство. И разбира се, оня пирог с месо. Как то и да е, това беше истината, обичах я, обичах я, обичах я.

И каква полза, като я обичам, мислех с горчицина, както си гризях навъсен от един плодов сладолед с ядки в сладкарницата, докато тя телефонираше. От всички печални фрази на тоя свят, разните му ала-бала и тинтири-минтири, най-печалната е тази: А можехме да сме щастливи. Ако само имах очи да видя веднага, че за мен никога няма да има друго момиче, нямаше да се влача подир Ейприл Джун и да ям сладолед на партито ѝ, и нямаше да ме завърти старата болка в зъба, и нямаше да отида при И. Д. Зизбаум по същото време, когато малкият Джоуи Кули е отишъл при Б. К. Бъруош, и, накратко, нищо от цялата тая история нямаше да се случи.

А сега, какво ми оставаше? Тя бе сгодена за братовчедата Еджи, и дори и да не бе, не можех по никакъв начин да я помоля да сподели живота ми. Всичките стари пречки, които стояха между мен и Ейприл

Джун, си стояха все така непоклатими и между мен и Ан. Дори и да беше свободна, как би приела предложение за женитба от Джоуи Кули?

Лоша работа! — общо взето това обобщаваше нещата и аз тъкмо си го казвах под мустак със задавен глас, когато тя излезе от телефонната кабинка и се присъедини към мен за втори плодов сладолед с ядки.

— Говорих с нея — каза ми. — Всичко е уредено.

Не знаех какво има предвид, но отвърнах „А, така ли?“ и продължих да действам по сладоледа, като го привърших в момента, в който тя започна своя. Попита ме дали искам още един. Казах, че искам и тя ми поръча. Щедра домакиня!

— Е — поднови Ан разговора след малко, — имал си доста напрегнат следобед, нали?

Засмях се горчиво.

— Наистина беше напрегнат.

— Как мина всичко?

— Моля?

— Статуята на мистър Бринкмейър. Откриването.

Сепнах се, като че ли ме бе ухапала по крака. Бучка сладолед падна от треперещата ми лъжичка. Ако щете ми вярвайте, но дали защото много ми се струпа на главата или по други причини, бях напълно изключил за тази статуя.

— Мили боже! — възкликнах аз.

— Какво има?

Трябваше да минат няколко минути, за да мога да отговоря. Тогава съвсем честно, и без шикалкавене, ѝ разказах всичко. Тя ме изслуша с ласкаво внимание като нацупи устни, когато стигнах до жабешкия мотив.

— Мислиш, че мис Бринкмейър е намерила жабите?

— Ако мога добре да различавам женските писъци — отвърнах, — съм абсолютно сигурен, че ги е намерила. А до този момент вече е научила, че съм фъснал от церемонията по откриването, а също ѝ е било докладвано, че откритата статуя е имала червен нос. По дяволите, ако някога е имало човек, накиснат в по-гаден сос от мен, трамвай да стана.

— Не трябва да казваш „По дяволите“, Джоуи.

— Има моменти — отвърнах твърдо, — когато не ти остава нищо друго, освен да кажеш „По дяволите“. И сега е точно такъв момент.

Тя изглежда ме разбра.

— Да, определено си я загазил.

Кимнах мрачно.

— И все пак, не се отчайвай. До утре те ще са забравили всичко.

— Така ли мислиш?

— Да, разбира се.

Оптимизмът ѝ беше заразителен.

— Това е чудесно.

Тя се изправи.

— Струва ми се, че най-добре е сега да те заведа у дома. Хайде ставай. Всичко ще се нареди.

Позволих ѝ да ме придружи до дома на Бринкмейър. И едва след като ме остави на входната врата, разбрах недостатъка в нейните аргументи. Вярно, като се има предвид, скоростта, с която се движи животът в Холивуд, може би нещата щяха да се развият според нейните предвиждания и следващото утро щеше да донесе забравата. Но това, което тя беше пропуснала да сложи в сметките, бе какво, по дяволите, ще стане тази вечер.

Усетих, че мислите ми се насочват в посока на мис Бринкмейър. След всичко, което се беше случило, изглеждаше ми твърде смело да се надявам, че тя ще сияе от радост. Всъщност, колкото повече се приближавах до местоназначението, толкова повече се затвърждаваше убеждението ми, че онази нейна четка за коса трябва да бъде разглеждана като несъмнен факт.

Тъй че бях доста угрижен, когато взех да се катеря по покрива на бараката. И тъкмо стъпих на него, ето че започнах да подозирам най-лошото. В спалнята ми светеше лампа и това обстоятелство ми се видя злокобно.

Като пристъпвах леко, прекосих покрива и надникнах. Беше това, от което се страхувах. Тази лампа означаваше беда. Щорите не бяха спуснати и аз можах да огледам добре интериора.

Инспекцията ми потвърди присъствието на мис Бринкмейър, която седеше опната като бастун на стола. Лицето ѝ беше каменно, но все пак можеше да се забележи някакво замечтано, унесено изражение,

като че ли очаква нещо. Носеше розова нощница, а ръката ѝ стискаше здраво четката за коса.

Това изражение си имаше обяснение. Нещото, което очакваше, бях аз.

Отново прекосих на пръсти покрива и слязох безшумно в градината. Разбихах, че ситуацията изисква едно здраво, целенасочено, интензивно мислене. И тъкмо бях напънал яко мозъчните си клетки, когато усетих, че пред мен стои някакъв тип.

— Хей — подвикна той.

— Какво има? — запитах аз.

— Ти ли си онова хлапе Кули?

— Да.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той. Благовъзпитан човек.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърнах и аз, за да не остана по-назад във вежливостите.

— Добре — чух го да казва.

Нещо мокро и лигаво се залепи за лицето ми и усетих миризмата на хлороформ. И внезапно ми мина през ума, че като капак на всичко, което ми се струпа този ден, сега ме отвличат.

— Е, сега вече ми се разгони фамилията! — чух се да казвам, докато губех съзнание.

И наистина го мислех.

Хлороформът не е от нещата, с които съм добре запознат — всичко, което знам, съм прочел в криминалетата — но, струва ми се, не те държи много дълго след приемането. И ако това се беше случило в по-ранен етап от следобедата, щях да съм кукуряк за нула време.

Но да си припомним, че имах доста наситен ден, такъв, какъвто изцежда организма, изстиска силите и т.н., така че и без друго не бях много свеж. В резултат, след като подбелих очи като агне, си останах така подбелил очи като агне доста дълго, без да проявявам интерес към околните. Имам някакъв смътен спомен как ме возят в кола, стоварват ме пред една къща и ме внасят вътре. Но първото нещо, което наистина си спомням, е, че се събудих в чуждо легло и установих, че е съмнало. Ярка светлина струеше от прозореца, няколко птички се упражняваха в хорovo пеење, а далечният звън на църковна камбана показваше, че е неделя.

Няма нищо, което така добре ти заглажда косъма, както един здрав сън. Нежният лечител на умората, така го наричат някои, и не грешат. С удоволствие установих, че като изключим лека вдървеност по заоблените части, естествен резултат от епизода с ножа за хартия, се чувствах отново на себе си. Станах, отидох до прозореца и погледнах навън.

Къщата се намираше в дъното на една алея, която извеждаше на някаква централна улица. По-късно открих, че това е булевард „Вентура“. Не познавах тоя район, затова го изучавах с любопитство, когато изведнъж долових дъх на наденички и кафе. Беше толкова силен и съблазнителен, че грабнах дрехите и започнах да оправям простия си тоалет, без да се мая повече. Само преди минута разсъждавах какви са шансовете тия типове, които ме отвлякоха, да вземат да ми режат пръсти или нещо друго и да ги пускат в пликове по пощата, за да събудят християнския дух у оня, който трябва да се изръси с откупа. Сега, обаче, това май не ме интересува много. Искам да кажа, ако

ми позволиха да се докопам до наденичките, нямаше да съм особено дребнав за това, което ще правят после.

Бях почти готов за пробег на надолу по стълбите, когато на вратата се чу хлопане и глас:

— Ей, ти.

— Какво има — отвърнах.

— Как е хавата?

— Каква хава?

— Как се чувстваш?

— Гладен.

— Окей. Има наденички и палачинки.

— Палачинки? — гласът ми затрепери.

— Разбира се — отвърна невидимият тип. Общителен главорез.
— Наметни нещо и ела да се включиш в партито.

След две минути бях в дневната и събирах първи впечатления от бандата. Те седяха около маса, върху която имаше такава голяма чиния с наденички, че видът ѝ ме наелектризира като ловджийски рог. Ясно бе, че не са скъпчии.

И тъй като това бяха първите похитители, които съм срещал, започнах да ги изучавам с любопитство. Бяха трима, всички имаха дълги бради, с които изглеждаха като групова фотография на знаменитости от деветнайсети век. Не знам дали с цялата тая растителност по себе си имаха за цел да изглеждат шик, но ми се струва, че хора от тоя бранш трябва да мислят повече за практичната страна на нещата, отколкото за външността си. Както и да е, положението не беше чак толкова лошо, колкото можеше да бъде. Брадите бяха фалшиви. Зърнах ластици зад ушите им. С други думи, намирах се сред банда разбойници, брадати не по своя воля, а само възприели въпросното окосмяване с цел маскировка.

Може би това разкритие ме предразположи в тяхна полза, но трябва да призная, че изглеждаха много прилични хора. У тях съществуваше определена нагласа да накарат госта си да се чувства като у дома. Представиха се съответно като Джордж, Еди и Фред, изказаха надежда, че съм спал добре и ме поканиха да се настая на масата. Джордж ми предложи наденички. Еди каза, че палачинките ще станат след минута и че ако наденичките не са както ги харесвам, само трябва да си кажа. А Фред се извини вежливо за хлороформа.

— Съжалявам, хлапе. Добре ли се чувстваш сега, а?

— Никога не съм бил по-добре — уверих го аз. — Никога.

— Страхотно. Виждаш ли, Джордж и Еди ми триха сол на главата, задето ти напъхах така гъбата в лицето...

— Не трябваше да го правиш — поклати глава Джордж.

— Хлапето нямаше вид, че се кани да креци — обади се Еди.

— Да бе, знам — отвърна Фред, — но си има правилен и неправилен начин да се върши всичко. Човек си изгражда техника, нали така? Артистичният му дух си има своята изява, нали така?

— Достатъчно — отсече с хладен укор в гласа Джордж, който изглежда бе нещо като началник на организацията. — Иди да се погрижиш за тия палачинки.

— Добре де, тръгвам — измънка Фред, явно обезсърчен. — Не разбирам защо трябва да се задушават техниката у човека.

Той провлачи крака към кухнята, а Джордж изглежда сметна за необходимо да се извини вместо него.

— Не се засягаш, надявам се? Фред мисли прекалено много за техники. Такъв му е темпераментът. Трябва да го извиниш.

Помолих го да не мисли повече за това.

— Както и да е — каза Еди, — аз пък ще кажа друго за него — той прави такива палачинки, че да си оближеш пръстите.

Скоро след това Фред се върна с димящ поднос. Побързах да проверя твърдението и го намерих за напълно отговарящо на истината. Не ме е срам да си призная, че залегнах здраво над палачинките, докато червата ми се разбунтуваха. Не мина много време и се оказах в позицията на слушател на сутрешния им разговор.

Като всички други сутрешни разговори, които се провеждаха в този момент в района на Холивуд, и този се занимаваше с киното. Джордж, който преглеждаше неделния вестник и разсеяно бъркаше кафето си с дулото на пистолета, каза, че вижда откъде набира сили новата Тенденция за Пречистване и прочете параграф за слуховете около Мей Уест^[1], която щяла да играе в „Алиса в страната на чудесата“.

Еди и Фред казаха, че се радват да го чуят. Еди заяви, че е крайно време да дойде някой и да хвърли вода върху пламъците на тая вълна от разюзданост, която трови общественото съзнание.

— Това ще ти разчисти терена, хлапе — обърна се към мен Джордж. — Твоите филми са порядъчни.

— А-ха — каза Фред.

— Ще се намериш над всички.

— Точно — съгласи се Еди. — Ще обере лаврите.

— Но — отбеляза Джордж предупредително, — само ако му дадат сюжет, който си струва. Чист или мръсен, трябва да имаш силен, човешки, завладяващ сюжет. Тия, дето ти правят филмите, хлапе, май нямат чувство за добрия сюжет.

— А-ха — каза Фред.

— Трябва да внимаваш за това, хлапе — потвърди Еди.

— Грешката е в системата — заключи Джордж! — Виновни са шефовете на киностудиите.

— Моголите^[2] — каза Еди.

— Мандарините — каза Фред.

— Хитлеровците и Мусолиновците в света на киното — каза Джордж. — Какво правят те? Взимат, че докарват тука разните му там нюйоркски драматурзи и английски писатели и оставят всичко в техни ръце. Външният талант няма никакъв шанс.

— А-ха — потвърди Фред.

— Глей к'во става — продължи Джордж. — На някой външен му идва страхотна идея за филм. Обаче колкото повече я предлага на Отдела за ръкописи, толкова повече те не я четат. Точно сега имам такъв сюжет за теб, хлапе, че ще паднеш, но каква полза? Няма и да го погледнат.

— Не беше ли оня, за който ни говореше в сряда? — попита Еди.

— Оня за „Обществен враг номер тринайсет“? — попита Фред.

— Точно той — отвърна Джордж. — И е бижу.

— Правилно, бижу е — обади се Еди.

— Така казвам и аз — потвърди Фред.

Довърших си палачинката.

— Добър е, така ли? — включих се и аз.

— Бих казал, че е добър — рече Джордж.

— Бих казал, че е добър — рече Еди.

— Бих казал, че е добър — рече Фред.

— Надявам се, че е добър — не останах по-назад и аз.

— Слушай! — въодушеви се Джордж. — Слушай, хлапе. Отвори си хубаво ушите и ще видиш дали не е супер. Става дума за един гангстер, който е обявен за Обществен враг номер тринадесет, разбираш ли, и той, разбираш ли, става суеверен и смята, че няма да му излезе късмета, докато носи това тринайсето клеймо, разбираш ли, и е то какво прави.

— Чуй това, хлапе — каза Еди.

— Чуй това, хлапе — каза Фред.

Те се наведоха напред, а брадите им потрепваха от възмущение.

— Той е прекалено добросъздечен, за да иде и да застреля някой, който е по-напред в списъка, макар да знае, че това ще го направи Обществен враг номер дванайсет...

— Виждам в тая роля Лайънел Баримор — каза Еди.

— Уорнър Бакстър — каза Фред.

— Бил Пауъл — отсече Джордж, като ги постави и двамата на място. — И ето, хрумва му да си изиграе така картите, че да накара правителството да разбере колко е добър и да го повиши до номер едно или номер две. Идеята е такава: той и бандата му се качват на кораб, който пренася много злато през океана. Пленяват капитана и офицерите, поемат командването на кораба и го насочват към брега на Южна Америка. Когато стигнат там, ще взривят кораба и ще избягат във вътрешността със златото. Чат ли си?

Не исках да обезсъсрчавам човека, но трябваше да посоча един недостатък. Искам да кажа, в края на краищата, нали за това са тия сбирки.

— Не трябва да се разстройваш — казах, — разбирам идеята ти, но не си я разработил добре.

Джордж се наежи.

— Какво искаш да кажеш? Какво й е на сцената с кораба?

— Тук му е мястото за малко хумор — каза Еди. — Правиш капитана комедиен герой. Само за Чарлс Бътърфурт.

— За Джо Которн — каза Фред.

— Едуърд Евърет Хортън — каза Джордж.

— А къде ти е любовната интрига? — попитах тихо.

Въпросът ми явно ги смути. Джордж зачеса брадата си, а Еди и Фред съответно лявата си буза и главата.

— Любовна интрига? — замисли се Джордж. После живна. — Добре, как ти звучи това? Брегът на Южна Америка, едно момиче плува към закотвения кораб. Във въздуха се носи екзотичното ухание на тропиците...

— И фламинга — предложи Еди почтително.

— Разбира се — отвърна Джордж, — и фламинга. Във въздуха се носи екзотичното ухание на тропиците, облак от розови фламинга се рее из синевата и точно тук едно на практика голо момиче плува към...

Поклатих глава.

— Твърде късно. Докато стигнеш до Южна Америка, вече ще си към края на филма.

Джордж удари по масата.

— Добре, по дяволите, остави тая любовна интрига.

— Но трябва да имаш нещо за душата — настоях.

— Не, не трябва, не и ако сюжетът ти е достатъчно силен. Погледни „На западния фронт всичко е спокойно“.

— Все още настоявам, че трябва да имаш любовна интрига.

— Ти не бери грижа за любовната интрига — продължи Джордж. — Виж сега къде идва твойт ред. Гангстерите пробиват дъното на кораба, разбираш ли, качват се в лодката, нали така, също както в „Бунт на кораба“, нали така, и — внимавай сега, господинчо...

— Внимавай сега, господинчо — каза Еди.

— Внимавай сега, господинчо — представи си, че в тази лодка има едно малко златокосо сладурче...

— А-ха — каза Фред.

— Чат ли си? — каза Джордж, като се изправи. — Става ли, или не става? Хей, Фред, Еди, я елате тук. Клекнете на това килимче. Слушай, хлапе. Килимчето е лодката и в нея няма никой, освен гангстерите и теб. Нали така? И те си падат по теб.

— Обичат те — каза Еди.

— А-ха — каза Фред.

— Точно така — продължи Джордж. — Обичат те. А нямате достатъчно храна и вода, така че гангстерите се изхвърлят един друг от лодката, за да остане за теб...

— Докато... — каза Еди.

— Останете... — каза Фред.

— Докато — каза Джордж — останете само ти и Обществен враг номер тринайсет.

— И чуй сега това, хлапе — каза Еди. — Кой...

— Да, отвори си внимателно ушите за големия удар, хлапе — каза Джордж. — Кой мислиш се оказва Общественият враг номер тринайсет? Твоят отдавна загубен баща. Ето това е. Само това. Не е ли страхотно? На шията си носиш един медальон, нали разбираш...

— И тоя тип му хвърля един поглед, докато спиш, нали разбираш...

— И — каза Джордж, — там е снимката на умрялата му жена, която е обичал...

В този момент прекъснах сбирката.

— Горе ръцете! — викнах аз, като насочих пистолета, който Джордж, като последен бунак, беше оставил до чашата си. — Горе ръцете, мерзавци с мерзавците!

[1] Мей Уест (1892–1980) — американска актриса. — Бел.пр. ↑

[2] Моголи — монголските завоеватели на Индия. — Бел.пр. ↑

Не си спомням друг път да съм виждал трима брадати типове така сгасчени натясно. И нищо чудно. Не знам много за похитители, но предполагам не се случва често жертвата да се обърне срещу тях и да ги постави в такава ситуация. Беше ясно, че на Джордж, Еди и Фред това им дойде като гръм от ясно небе. Те скочиха на крака и зяпнаха насреща ми.

Пръв проговори Фред.

— Хей! — викна той. — Внимавай какво правиш с тоя пищов!

— Не те ли е учила майка ти, че е опасно да се насочва пистолет към хората? — попита Еди строго.

А Джордж искаше да знае дали постъпвам правилно. Така ли, запита той, се държа винаги?

Всичко това, разбира се, доста ме стресна. Не понасях укора в очите им. Искам да кажа, че само преди минута бяхме приятели и не можех да отрека, че бях натъпкан до пръсване с техните палачинки. С други думи, стана малко като оная история с почетния гост на банкетата, който станал от мястото си и взел да мята чинии. Изпитваш същото неудобство.

Само че аз превъзмогнах моментната слабост и отново бях твърд като скала.

— Не ми пука — заявих строго. — Не трябваше да ме отвличате. Дяволски гаден номер, да отвличате хора. Питайте, когото искате.

Те изглеждаха шашнати. Особено Джордж.

— Ама не ти ли казаха? — попита той.

— Какво да ми кажат?

— Джордж пита не те ли осведомиха — обясни Еди. — Не те ли осведомиха, че това е само рекламен трик.

— Какво!

— Една от ония малки шмекерии за пресата — каза Джордж. — Дамата дойде при нас...

— Каква дама?

— Не разбрахме името ѝ, но тя ни каза: „Аз представям еди-коя си звезда.“, нали разбираш!...

— Каква звезда?

— И нейното име не разбрахме. Но изглежда дамата, която дойде при нас, е рекламен агент на някоя голяма звезда и искаше от нас да те отмъкнем, разбираш ли, и да те скрием някъде, нали така — и после, когато всички американски майки хукнат и се заваякат: „О, боже! Не може ли някой да спаси скъпото ни момченце?“, тази голяма звезда ще дойде и ще те избави, разбираш ли, и това ще я вкара на първа страница.

Пуснах една скептична усмивчица. На мен не ми минават тия щуротии. Може да съм магаре, но не съм тъпо магаре.

— Хайде де! Много правдоподобна история!

— Вярно е — настоя Еди. — Тебе лъжа, мене истина...

Пуснах още една усмивчица.

— Пълна измама, драги.

— Но...

— Ако това беше само рекламен трик, защо просто не ме помолихте тихо и цивилизовано да дойда с вас, вместо да ме накиснете до уши в проклетия хлороформ?

Джордж погледна укорително към Фред.

— Ето ти сега! Видя ли?

Еди също погледна укорително към Фред.

— Ето ти сега! Видя ли?

— Знаех си, че тоя твой хлороформ ще ни вкара в бяла — каза Джордж.

Брадата на Фред провисна. Ясно беше, че преживява дълбоко положението си. Измънка нещо за някаква техника.

— Не вярвам нито на една дума — упорствах аз. — Говорите за някакъв рекламен агент, а не ѝ знаете името, и говорите за някаква голяма звезда, а и нейното име не знаете. Никога не съм чувал нещо така дяволски плитко скроено. Не — заключих аз, цялата работа се свежда до следното — вие сте само едни мръсни мискини, които ме отвлякоха за пари. Хайде сега, ходом марш към мазето, ако имате мазе, а после ще се обадя на полицията и ще направя оплакване.

Това наистина ги стресна. Не е лесно да си съвсем сигурен, когато става дума за брадати до веждите мъже, но струва ми се, че

пребледняха.

— Не, виж, не прави това — взе да ме увещава Джордж.

— Не можеш да направиш това — помоли Еди.

— Да, мога — отвърнах. — И ще го направя.

— Какво, след всичките тия палачинки? — каза Джордж.

— Палачинките нямат нищо общо с това — сопнах се сприхаво, защото знаех, че тука ми е слабото място. Ясно ми беше, че в известен смисъл пристъпвам свещените закони на гостоприемството, което, всеки знае, е лоша постъпка и който я повтаря често, цялото графство му обръща гръб. Промених решението си за обаждането в полицията. Запазих непокътнатото строгото си изражение, но вътре в себе си реших, след като ги заключа в мазето, просто да се чупя и да му сложа точка.

Като не можеха да ми прочетат мислите, обаче, разбойниците продължаваха да нареждат.

— Олеле! — каза Еди.

— Божичко! — каза Фред.

— Ако наистина се обади на ченгетата — каза Джордж, — знаете ли какво ще се случи?

— Олеле! — каза Фред.

— Божичко! — каза Еди.

— Ще ви кажа какво ще се случи — каза Джордж. — Ще оперем пешкира. Дамата, дето ни нае, нали така, ще се закълне, че никога не е правила такова нещо, разбираш ли, и така, къде отиваме ние? В пандиза с предявено обвинение за отвличане.

— Олеле! — каза Фред.

— Божичко! — каза Еди.

После спряха за малко и се замислиха.

— Струва ми се — каза накрая Джордж, — че някой от нас трябва да се хвърли върху него и да му вземе пищова.

— Точно така — съгласи се Фред. — Ти му се хвърли, Еди.

— Ти му се хвърли, Джордж — каза Еди.

— Ти му се хвърли, Фред — каза Джордж. — Или, я слушайте, ще го направим честно, така че да няма оплаквания. Ще броим. Ала-бала-ница, турска паница, ой гиди Ванчо, наш капитанчо... На теб се падна, Фред.

— Давай, Фред — насърчи го Еди.

— Да, няма смисъл да губим време — присъедини се Джордж.
— Направи един от твоите бързи скокове.
— Като леопард — рече Еди.
— Да, хм, знам, ама вижте... — заусуква Фред.
В този напрегнат момент се чу глас.
— Какво е всичко това?
На прага стоеше Ейприл Джун.

Беше гаден удар. Мисля, че ако не бях така зареден с палачинки, щях да политна. Реших да заема твърди позиции още отначало.

— Стой настрана, жено — ревах. — Въръжен съм!

Нейната изненада изглеждаше толкова силна, колкото и моята.

— Ти, малък тъпако — гласът ѝ трепереше, — какво си мислиш, че правиш? Имаш ли ум в главата? Всеки момент тук ще бъдат рекламният ми агент с журналистите и репортерите и каква ще бъде тая спасителна акция, ако те заварят в тоя вид? А вие нямате ли ум в главата? — продължи тя, като се нахвърли върху Джордж, Еди и Фред, а очите ѝ мятаха мълнии. — Моят рекламен агент ми каза, че ви е обяснила най-внимателно какво да правите, а ето ви вас тука, играете си на шикалки. Репортерите не трябва да ви намерят как си прекарвате времето в игрички с детето. Трябваше да е завързан за стол, а вие трябваше да сипете закани. Първото нещо, което ще искат вестникарите, е снимка на хлапето, завързано за стола, вие сипете закани отгоре му и аз, с пистолет, насочен към вас.

— Но, мадам — каза Джордж. — Извинете, мадам, вие ли сте дамата, за която дамата каза, че е дамата, на която е рекламен агент? Голямата звезда?

— Разбира се, че съм, дръвнико.

— Приятно ми е да се запознаем, мадам.

— Остави сега какво, та е приятно...

— Я виж, това е Ейприл Джун — обади се Еди.

— Точно така — потвърди Фред.

— Разбра се, че съм Ейприл Джун.

— Слушай, Джордж — каза Еди. — Какъв беше сюжетът, който съчинявахме оня ден — този, за който каза, че ще пасне на мис Джун?

— Спомняш ли си, Джордж — каза Фред. — Онзи за...

— Разбира се, че си спомням — каза Джордж. — Слушайте, мадам, ако можете да отделите една минута, ще ви запозная с един малък сценарий, който аз и момчетата малко нещо сме нахвърляли

заедно. Става дума за големия бизнесмен, той си има красива секретарка...

Ейприл Джун тропна с това, което, ако не го бях изпитал на задните си части, бих нарекъл изящно краче.

— Не искам да слушам никакви сюжети. Искам да знам защо не сте го завързали за стола.

Джордж поклати глава оправдателно.

— Не ни даде сърце, мадам.

— Не и докато ядеше палачинки — допълни Еди.

— Смятахме да се заемем с това по-късно — каза Фред.

— И тогава — обясни Джордж, — се заплеснахме по един сюжет...

Ейприл тропна отново.

— Сигурно сте провалили вече всичко. Завържете го, бързо. Хайде, размърдайте се. Даже и сега може би е твърде късно.

— Но, мадам, този пистолет у него е зареден.

— Какво, за бога, правите със зареден пистолет?

— Това е работа на Фред — каза Еди, като отпрати още един укоризнен поглед към Фред. — Толкова е акуратен.

— Обича винаги да изпипва нещата — допълни Джордж.

— Аз съм артист — упорстваше Фред. — Видях този пистолет като зареден. Така го почувствах... почувствах го тук — каза той, като тупаше гърдите си.

— Цялата работа е — намеси се Джордж, — че Фред се промени, откакто беше статист в „Прокажените на Бродуей“.

Ейприл Джун се обърна към мен с поглед, който своего рода бе почти толкова страшен, колкото ножа за хартия.

— Дай ми този пистолет!

Поколебах се. Исках да бъда съвсем сигурен във фактите, преди да направя нещо драстично.

— Вярно ли е — попитах, — това, което казваха тези тук? Става дума само за рекламен трик, така ли?

— Разбира се, че е така. Не ти ли беше обяснено сто пъти? Мис Банистър ми каза, че те е подготвила в детайли и ти си разбрал всичко.

— Да, за бога, разбира се — казах. Сега ми се изясни. Затова бяха всичките тия намеци, които ми се струваха загадъчни. Нали си

спомняте. Когато Ан ми каза, не ще имам тежък ден или нещо такова и когато хлапето Кули спомена, че трябвало да ме уведоми за нещо си.

— Всички вестници снощи бяха запознати с това, че си отвлечен...

Разбира се, ами да. Ето защо Ан бе толкова сигурна, че всичките ми беди, свързани с жаби и статуи, ще бъдат забравени на следващия ден.

— ... а тази сутрин трябваше да те намеря и спася. Дай ми тоя пистолет и сядай да те завържат. По-живо. Вече чувам колата.

И все пак, въпреки всичко, още се колебаех. Много ѝ беше лесно на нея да ми каже, че трябва да бъда вързан, но как можех да бъда сигурен, че не е някаква уловка. Знаех какъв забележителен противник е тази жена, дори когато владеех напълно крайниците си и имах възможност да ѝ се изплъзна. А да се изложи на яростта ѝ във вързано състояние, щеше да бъде недалновидно от моя страна.

Напрегнатият размисъл изглежда бе отслабил бдителността ми. Свалих оръжието и в следващия момент екипът брадатковци бяха върху ми. Сложиха ме на един стол и ме омотаха във въжета. Навън се чува стъпки. Ейприл извади оръжието. Брадатковците вдигнаха ръце и инсценираха уплаха.

— Една крачка ѝ ще ви застрелям, негодяи такива! — викна Ейприл. И като го каза, хвърли в очакване едно око към вратата. Но там нямаше пълчища от журналисти и репортери. Беше просто Ан Банистър.

Каква пародия на кулминация, нали? Така си помислих, а беше ясно, че и Ейприл Джун си го е помислила. Искам да кажа, приличаше на герой от комична опера, който казва: „Ура, момичета, ето, задава се кралската охрана!“, а влиза само едно момче с барабан.

Ейприл стоеше там с очи, които щяха да изхвъркнат.

— Къде са журналистите? — викна тя.

— Не ги доведох — отвърна Ан кратко.

— Къде са репортерите?

— Не ги доведох.

— Не си ги довела? — Не казвам, че от устата на Ейприл излизаше пяна, но беше нещо подобно. — Как така не си ги довела? Господи помилуй! — викна тя, демонстрирайки най-малко шест смесени чувства. — Не мога ли да получа някакво съдействие?

Брадатковците се спогледаха.

— Няма ли да има репортери, мадам? — нацупи се Джордж.

— Няма ли да има журналисти, мадам? — попитаха Фред и Еди, като повдигнаха вежди.

— Не — отвърна Ан. — Нито един. И ако ме оставите да ви обясня, ще разберете защо. От това вече няма смисъл. Безпредметно е.

— Безпредметно?

— Безпредметно — каза Ан. — Сега спасяването на Джоуи Кули не струва пукната пара. Името на горкото дете е в калта и с кариерата му е свършено.

— Какво!

— Да. Тука имате неделен вестник. Не сте ли видели? На първа страница.

— Четохме само страницата с филмите и вицовете — каза Джордж.

— О? Е, нека да погледнем сега. Трябва да си се побъркал, Джоузеф — каза Ан, като ме погледна съчувствено. — Защо, за бога, си се бъркал с тази журналистка? Казвах ти, че чувството ти за хумор ще ти докара беди някой ден. Тя не може да знае, че се майтапиш, нали? И да не би да си очаквал обожателите ти да си помислят, че си го казал само на шега? Страхувам се, че никога няма да можеш да го заличиш от главите на хората. Има и снимка на първа страница на „Лос Анджелис Кроникъл“ — каза тя, като се обърна към Ейприл, — как Джоуи Кули пуши цигара с чаша уиски в ръка. В текста под снимката заявява, че е на двадесет и седем години и предпочита лула.

Ейприл грабна вестника и зачете. Джордж погледна Еди. Еди погледна Фред.

— Струва ми се момчета — каза Джордж, — че сделката пропадна.

— А-ха — каза Фред.

Еди кимна.

— Край на спогодбата — потвърди той.

— Нищо не ни задържа тука — каза Джордж. — Ако побързаме, ще стигнем навреме за църква.

— А-ха — каза Фред.

— А-ха — каза Еди.

Те поклатиха укорително глави към мен, махнаха си брадите, сложиха ги в един бюфет и като си взеха молитвениците от същия бюфет, се оттеглиха, бих казал, доста демонстративно.

Ан се обърна към мен, състрадателна като ангел.

— Бедничкият ми Джоузеф! Вечната ти слабост — всичко за добра порция смях. И сигурно е било смешно. Но се страхувам, че това е краят. Американските майки никога няма да ти го простят. Междувпрочем, когато тръгнах, шестстотин Мичигански майки се бяха събрали пред къщата на мистър Бринкмейър и скандираха да те изведе, за да могат да те овалят в катран и пера. Искане още да им плати разносните от и за Детройт. Така че, страхувам се...

Дочу се тихо свистене, като че източният вятър свиреше през пролуките на къща, пълна с духове. Това беше Ейприл Джун, която си поемаше въздух.

— От началото до края ни то дума за мен в цялото интервю — изрече със странен, рязък, приглушен глас, който напомняше на първите повеи на торнадо или циклон. — Нито една дума! Нито дори една малка, самотна, блудкава, нещастна сричка. Моето интервю! — гласът ѝ набираше мощ. — Моето самостоятелно персонално интервю. Моето лично специално интервю. И този малък гамен се изтърсва, за да освини всичко! Само да го пипна!

По тялото ѝ мина нещо като тръпка и тя запристъпва бавно през стаята, като свиваше и отпускате пръсти. Зъбите ѝ бяха стиснати, очите ѝ — изпъкнали и искрящи.

И тогава с бързо движение Ан се изпречи между нас.

— Какво смяташ да правиш?

— Много неща.

— Да не си докоснала това дете.

Сега не можех да видя Ейприл, защото Ан ми пречеше, но я чух да повтаря оня номер с поемането на въздух и трябва да кажа, че не прозвуча никак успокоително. Мислех си, че ще каже „А?“, но не каза. Каза „Не?“

— Не?

— Не — отвърна Ан.

Последва мълчание. Спомням си, веднъж в добрите стари мирни дни гледах филм, в който героинята, пленена от диваци, лежи овързана на жертвеника, между нея и ножа на върховния жрец е застанал само

нейният герой, който казва на жреца да я пусне. Сега знаех как се е чувствала героинята.

— Махни се от пътя ми — просъска Ейприл.

— Няма — отвърна Ан.

Ейприл свирна един-два такта.

— Уволнена си — каза на Ан.

— Много добре — отвърна Ан.

— И ще се погрижа никой друг да не те ангажира като рекламен агент.

— Много добре.

Ейприл Джун се изпъчи и тръгна към вратата. Там се спря за секунда, изгледа свирепо Ан, изгледа свирепо и мен и се изнесе.

Неприятно момиче. Не разбирам защо изобщо съм я харесвал.

Ан преряза въжетата и аз се изправих. Обърнах се към нея, отворих уста и пак я затворих. Имах намерение да ѝ благодаря с цялото красноречие, на което съм способен, за възхитителното ѝ поведение и затова че втори път ме спасява от силите на мрака, но лицето ѝ ме спря.

Не се обливаше в сълзи, защото не беше от момичетата, които много циврят, но изглеждаше съкрушена и аз си представих какво трябва да е означавало за нея да загуби работата, за която положи толкова труд и на която залагаше много. Несъмнено скандалът беше доста неприятен.

И тя захвърли по дяволиите всичките си планове и мечти, само за да ме спаси от яростта на Е. Джун. Възхищението от смелостта и себеотрицанието ѝ ме изпълваше и като капак на всички палачинки, които бях изял, заплашваше да ме задуши.

— Виж — казах доста недодялано, — ужасно съжалявам.

— Няма значение.

— Но за мен има.

— Всичко е наред, Джоузеф.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Добре съм, скъпи ми Джоуи. Нали не очакваше да стоя настрана и да я оставя...

— Но ти си загуби работата.

— Ще си намеря друга.

— Но тя каза...

— Може би не като рекламен агент. Предполагам, че там има достатъчно влияние, за да ми подлее вода, но ще намеря нещо друго.

Внезапно ми хрумна нещо и това ми помогна да погледна нещата от по-добрата им страна.

— Но, разбира се, ти всъщност не се нуждаеш от работа. Нали ще се жениш — рекох, като трепнах, докато изговарях думите, защото мисълта за брака ѝ ми бе неприятна почти колкото копие, пронизващо сърцето ми.

Тя ме погледна изненадано.

— Откъде знаеш това?

Трябваше да мисля бързо.

— А-а, ъ-ъ, Еджи ми каза.

— А, да. Той дойде да ти дава урок по дикция вчера, нали? Е, как мина?

— А, чудесно.

— Сигурно е така, щом вече сте минали на „Еджи“.

— Той има доста пари.

— Така е, струва ми се. Но за мен това няма значение, защото годежът е разтурен.

— Какво!

— Провали се. Снощи. Така че, ще трябва, както разбираш, да си търся работа. Имам чувството, че ще свърша като сестра в зъболекарски кабинет. Момичето, което помага на д-р. Б. К. Бъруош ми каза, че напуска. Може да ми дадат нейното място.

Нямах сили да проговоря. Какво гнусно предателство от страна на Еджи — да върже тенекия на това благородно момиче! А Ан, моята чудесна Ан, да разпилява прекрасните си възможности като участва в зъботегленето на Б. К. Бъруош — от тая мисъл гласните ми струни се вързаха на фльонга.

— Но няма да губим ценно време, като говорим за това сега — каза Ан. — Трябва да мислим какво ще стане с теб.

— С мен?

— Ами че да, гълъбче. Трябва да те уредим някак. Не можеш да се върнеш при мистър Бринкмейър.

Тук беше права. Като мислех за нейните неволи, бях пропуснал факта, че аз самият бях в не по-малка неволя. А и душевната агония да седя овързан на стол под ноктите на Ейприл Джун, беше помогнала да

забравя. Когато една вбесена жена си плюе на ръцете и се кани да ти съдере кожата от бой, се концентрираш повече върху непосредствената опасност, отколкото върху по-далечното бъдеще. Сега, обаче, имах възможност да надникна и там.

— Божичко! — възкликнах.

— Голям проблем, а? Имаш ли някакви идеи?

— Мислех да замина за Англия.

— Англия?

— Ако, разбира се, мога да събера необходимите пари.

— Но защо Англия?

При стеклите се обстоятелства това беше доста труден въпрос.

— О, само си мислех за това.

— Добре, помисли сега за нещо друго, бедничкият ми. Определено ти идват най-смахнатите идеи, Джоузеф. Освен че няма при кого да отидеш, като стигнеш там, изобщо не можеш и да тръгнеш. Къде ти е паспортът? И смяташ ли, че ще продадат билет на момче на твоята възраст? Ще те задържат, ще ти задават въпроси и после ще те пратят обратно на мис Бринкмейър.

Не бях помислил за това. Като нахвърлях плана за отиване в Англия и установяване в Бидълфорд, признавам си, само бях очертал общия, широк щрих на нещата, като оставих детайлите за по-късно.

— Остава само едно. Трябва да си отидеш у дома при майка ти в Чиликот, Охайо. Така че, слушай. Аз самата не мога да те заведа, защото колата ми е взета под наем, но ще отида до най-близкия гараж и ще наема нещо, което да те откара до къщи. Майка ти може да плати, когато пристигнеш. Добре тогава, тръгвам. Довиждане.

— Довиждане.

— Ще се върна, за да те изпратя. Гор е главата, Джоузеф. Скоро всичко ще е тип-топ.

И тръгна. В чинията имаше една останала палачинка. Изядох я без настроение. После усетих, че се задушавам, излязох от къщата и тръгнах безцелно по алеята, като подритвах всички камъчета, изпречили се на върха на обувката ми.

Беше ми казала „Гор е главата“, но да пукна, ако е толкова лесно. Беше ме уверила, че скоро всичко ще е тип-топ, но бог знае кога ще стане това. Колкото повече размишлявах върху развоя на нещата, толкова по-злополучни ми се виждаха те.

Ако оставим неволите на Ан и се концентрираме върху моите собствени, какво беше състоянието? Безнадеждна любов гризеше сърцето ми и, без съмнение, щеше да продължава да го гризе. Но дори и ако изключим това, какво остава?

Бъдещето ми изглеждаше от черно по-черно. И преди не ме блазнеше много да бъда дете-звезда, когато всичките ми привички и предпочитания бяха насочени към третото графство, но даже и това щеше да е сто пъти по-добро, отколкото да съм бивша звезда, каквато бях сега.

От това да си идолът на американските майки все пак можеше да се извлече някакво слабо удовлетворение. Но сега бях лишен и от него. Ако разгледаме отношението на тези мичигански екземпляри, беше ясно като бял ден, че единственото чувство, което американските майки хранят към мен, е желанието да строят някоя тухла в главата ми.

Вероятно ще трябва да се установя в Чиликот и да водя невзрачно съществуване с майката на Джоуи Кули. И макар той да ми бе казал, че неговата родителка готви отлично пържено пиле по южняшки, не мога да си изкривя душата, че ми потичаха лигите от тази перспектива. Знаете какво е да живееш с непозната жена. Трябва ти много време да се почувстваш уютно. Като начало е трудно да установиш общите вкусове и сродните теми на разговор.

С всичко това в главата си, нищо чудно, че като излязох на пътя, бях потънал в дълбок размисъл. Това, което ме извади от него, бе бибипкането на моторетка, която се приближаваше с бясна скорост. И докато се огледам, проклетото му превозно средство вече ме бе връхлетяло.

Имах време само да забележа, че мотористът е облечен в светлосив костюм и че чорапите му са пепелявосини и окончават с изискани велурени обувки. После прозвуча крясък и ново бибипкане, една от дръжките на кормилото ме цапардоса по главата, направих три премятания през глава и всичко потъна в мрак.

Когато дойдох на себе си, се намерих в канавката на пътя, със затворени очи и чувството за отвратителна цицина на тиквата. Някой говореше:

— Хей!

Първата ми мисъл бе, че съм в рая и това е някой ангел, който иска да се сприятелим, но бях така ангажиран с тиквата си, че не можех да погледна и да се уверя. Просто си лежах неподвижно.

— Хей — повтори гласът, — да не си хвърлил топа?

Само преди секунда щях да отговоря „Да“ без да се колебая, но сега в мен се прокрадна съмнение. Главата ми се проясняваше. След като се замислих малко повече, бях сигурен:

— Не — отвърнах.

За да приведа доказателство в подкрепа на това твърдение, открянах очи. И погледът ми падна на нещо, от което ми секна дъхът.

За момент си помислих, че имам онова, как му викаха, халю..., абе започва с „х“. После главата ми се проясни още малко и разбрах, че не е така.

Пред мен стоеше малкият Джоуи Кули от плът и кръв. Нямаше начин да греша. Ето ги бермудите, ето ги и златните букли. В същия момент съзрях и собствените си крака, прострени някъде към хоризонта. Бяха дълги и мускулести, обути в светлосив панталон, оконचाващ на глезена с пепелявосини чорапи, които се преливаха, така да се каже, в изискани велурени обувки.

Вероятно някои хора биха се шашнали. Преди ден-два и аз самият сигурно щях да съм шашнат. Но наситеният живот, който живеех напоследък, ми бе изострил способностите и фактите проблеснаха мълниеносно.

Бяхме си в старите кожи както преди.

Много лесно се разбираше как се е получило. Сблъсъкът беше свършил тая работа. Точно в момента, когато бях хвърлен в несвяст, и хлапето Кули трябва да е било хвърлено в несвяст и докато и двамата

сме лежали, хвърлени в несвяст, сигурно сме извършили поредната си размяна. Нямах спомен за инцидента, но, без съмнение, се бяхме събрали в четвъртото измерение, бяхме обсъдили накратко нещата и решили, че ни се е предложила възхитителна възможност да се върнем към това, което, без да съм съвсем сигурен, се нарича *statu quo*^[1].

— Я виж! — възкликнах аз възторжено.

След онова, което се случи между тоя фъстък и мен на последната ни среща, имах пълно основание да се държа малко хладно. Бяхме се разделили, ако си спомняте, в доста обтегнати отношения, след като той ми се присмя, сви рамене и ме остави със звяра Мърфи. Но аз се чувствах прекалено доволен, за да си виря носа. Просто греех срещу малкия поразник.

— Я виж, я виж! Не забелязваш ли нещо?

— Какво да забелязвам?

— Как какво, старото *statu quo*, ако това беше изразът. Не виждаш ли, че сме си пак старите ние?

— А, да. Това го разбрах. Как мислиш, че е станало?

Нямах време да го обмисля с подробности, разбира се, но му изложих идеите си, доколкото можах. Той кимна разбиращо.

— А-ха. По стария утъпкан път. Но не беше моя грешката — продължи, като в гласа му се прокраднаха враждебни отбранителни нотки. — Аз свирнах.

— Да бе.

— А ти защо така се шляеше насред пътя?

— Просто размишлявах.

— И изобщо как така си тука?

— Джордж, Еди и Фред ме доведоха.

— Кой са Джордж, Еди и Фред?

— Едни много прилични типове. Похитители.

Челото му се проясни.

— А, оная работа с отвличането? Добре мина, нали?

— Без засечки.

— И тука им е бърлогата? Оная къща в края на алеята?

— Точно така.

— И какво се случи?

— Е, дълга история. Започнахме с малка закуска...

Той възкликна:

— Закуска! Значи така било! Още в момента, когато се върнах в това тяло, разбрах, че нещо си му направил, откакто беше мое последния път. Чувствам го по-пълно. Като че ли е загубило онова усещане за празнота. Закуска, а? И какво яде?

— Наденички, а после палачинки.

Очите му светнаха.

— Остана ли нещо?

— Не можеш да побереш повече.

— Мога, и още как.

— Може да има нещо в кухнята. Умееш ли да готвиш наденички?

— Не съм сигурен. Но ще опитам. Може да има и малко бекон. И яйца. И масло. Ако ме чака връщане при мама Бринкмейър и при оная клауза Б в договора, ще трябва да се заредя.

Видях, че е дошло време, за да му кажа новината.

— Не бих се върнал при Бринкмейърови, ако бях на твое място.

— Какви ги дрънкаш. Имам договор за още три години.

— Не и сега.

— Ъ-ъ?

— Не си ли чел неделния вестник?

— Не. Защо?

— Хм, съжالياвам, че трябва да ти го кажа — рекох, — но съвсем непреднамерено, ако знаеш какво значи тази дума, те насадих на пачи яйца.

И с няколко прости думи го запознах с положението на нещата.

Не трябваше да се безпокоя. Не съм виждал дете, така сияещо от удоволствие. Като предполагам, че новината за провалената му кариера ще го съкруши, съм се насочил в съвсем погрешна посока. Нищо подобно.

— Е, сър — изгледа ме той с обич, — ще кажа, че си ми направил голяма услуга. Не можеше да ми направиш по-голяма услуга, дори и да беше будувал ноци наред, за да я измъдриш. Не, сър!

Бях изненадан.

— Доволен си? И благодарен? — не можех да повярвам на ушите си.

— Точно така, доволен съм и съм благодарен. Вече не съм в играта. Сега мога да си ида право в Чиликот — гласът му секна, а

въодушевляването му като че помръкна. — Всъщност, дали мога?

— Защо не?

— А как ще стигна там?

Махнах с ръка. И облекчението да мога да си махам с моята ръка бе направо върховно.

— О, всичко е уредено.

— Така ли?

— Ами да. След малко ще дойде кола, за да те вземе.

— Супер. Кой се сети за това?

— Ан Банистър.

— Така си и знаех. Какво момиче!

— А-ха.

— Момиче с глава на раменете си.

— И то каква глава!

— Обичам Ан.

— И аз.

Той изглеждаше учуден.

— И ти?

— Ами да.

— Тогава обичаш двете?

— Моля?

— Каза ми, че изпитваш същото към Ейприл Джун.

Потреперих.

— Направи ми услуга. Не ми споменавай повече това име. Колко прав беше, млади ми Кули! Каква безпогрешна преценка на характера. Това, че я нарече фльорца.

— Че е фльорца, фльорца е.

— Истинска фльорца.

— Фльорца и половина.

— Фльорца на ента степен.

— Точно!

— Точно!

По този въпрос се изяснихме доста добре. Преминах към следващия.

— Странно — казах, — че не си виждал неделния вестник. Не го ли четеш редовно?

Стори ми се, че нова сянка мина по челото му. Мисля, че изглеждаше малко объркан.

— А, защо, чета го — измънка, — наистина. Само че днес... бях възпрепятстван... така де.

— Възпрепятстван... така де?

— Да, прекъснаха ме... всъщност... преди да стигна до него.

— Кой те прекъсна?

— Онова ченге.

— Кое ченге?

Объркването му се засили.

— Ами, виж какво — започна той. — Има нещо, което трябва да знаеш. Възнамерявах да ти кажа по-рано, но се заприказвахме за други работи. Случи се така. Тъкмо си бях купил вестника тази сутрин и го разгръщах на улицата пред Градината на Хесперидите, когато изниква едно ченге на мотор и ме пита аз ли съм лорд Хевършот.

— На което ти отговаряш...?

— Точно така. Тогава той взема, че ме пипва за нападение над мама Бринкмейър. Случаят бил ясен, казва, защото, когато съм я преследвал около басейна, изглежда съм изтървал визитката ти.

— Мале мила!

— Именно. Но чакай. Още нищо не си чул. Нали знаеш онова твоє чудно кроше, дете поразява от около осемнайсет сантиметра и върви малко на верев?

Залитнах.

— Нали не си...?

— Съм, съм. Бух в муцуната. Той се плюсна, а аз се метнах на моторетката му и отпраших. Бях се запътил към Мексико. И да ти кажа ли нещо? Ако бях на твоє място и ако тая моторетка е още в ред, хм, бих си продължил пътя право към Мексико. Ако бях на твоє място. Точно тъй. А сега мисля да вляза и да си чопна една наденичка. Твоите палачинки май нещо изтъняха.

Той се изгуби надолу по алеята, а аз запретнах ръкави да прегледам моторетката. Ако това мое тяло, за чии то прибързани действия отново трябваше да поема отговорност, бе раздавало крошета на ченгетата, разбирах, че съветът за прехвърляне оттатък границата с Мексико, е разумен.

Моторетката, обаче, представляваше покъртителна гледка. Истински миш-маш. Приключих с аутопсията и се обърнах. Не можех да спечеля свободата си, не и с помощта на тоз величав отломък от отминали епохи.

Размислих, че най-доброто, което мога да направя, е да изчакам наетата кола да вземе хлапето и да ме закара до онуй негово място Чиликот. Така поне ще съм в друг щат. Тръгнах към къщата, за да го попитам дали е съгласен. Намерих го готов да действа с един голям тиган. Каза, че нямал нищо против. Доволен от компанията ми, той бе достатъчно учтив да отбележи:

— Веднъж да минеш границата на щата, и си екстра. Там не могат да те докопат.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Ще трябва да те екстрадират, или както там се казва.

Отвън се чу клаксон.

— Хей — викна той, — някой идва. Ако е за мен, кажи, че още не съм готов.

Щукна ми тревожна мисъл.

— Ами ако е за мен?

— Ченгетата, така ли? Невъзможно.

— Ами, невъзможно.

— Добре де, ако са те, хлопни ги по муцуните.

Бях доста притеснен, когато се отправих към вратата и я отворих. Не притежавах простата детска вяра, че „бух в муцуната“ е лек за всички несгоди. Навън бе спряла кола и за мое огромно облекчение видях, че не е полицейска, а само една от онези стари очукани двуместни коли, така често срещани в Холивуд.

Някой се измъкваше от нея. Някой, който ми изглеждаше дяволски познат.

— Я гледай!

Разпознах посетителя. Беше братовчедът Еджи.

[1] Statu quo (лат.) — по-раншното положение. — Бел.пр. ↑

Тъй като тая всмукателна помпа на два крака бе последният човек, когото очаквах да видя, просто заставах там и го зяпнах, дока то той си вадеше крайниците. Трябваша му една-две минути, за да се освободи, защото колата беше с размера на бирена халба, а Еджи е дълъг, строен, източен мъж, с конструкцията на гъсеница или на маркуч. Както и да е, най-накрая успя и се запъти към вратата с едно весело „Я сега да видим!“ на уста. Или по-скоро с едно весело „Я сега“ и нещо като гърлено бълбукане. Много преди да може да прибави „да видим!“, ме видя изправен на прага и гледката изглежда изтри думите от устните му. Спря се рязко, като че ли се бе сблъскал с нажежена печка и около петнадесет секунди стоя мигащ и издаващ глухи гърголещи звуци в задната кухня на гърлото си.

После се усмихна криво.

— Здравсти — изрече.

— Здравсти.

— Добро утро, Джордж.

— Джордж ли?

— Искам да кажа, добро утро, Еди.

— Еди?

— Така де, добро утро, Фред?

Хванах се за това, което ми се струваше единственото възможно обяснение, макар че и в най-върховите му моменти, не го бях виждал, горкичкия, такъв.

— Ти си фиркан.

— Нищо подобно.

— Не може да не си. Щом не забелязваш, че съм Реджи. Какви са тия тинтири-минтири за Джордж, Еди и Фред?

Той премигна отново.

— Искаш да кажеш, че наистина си Реджи?

— Разбира се.

Той избърса челото си и заговори обидено.

— Бих желал да не правиш такива неща, Реджи. И преди трябваше да говоря за това с теб.

— Какви неща?

— Как какви, ами да изникваш на места, където на никой не му минава наум, че ще бъдеш и да се изпречваш пред човек, който очаква да срещне някой съвършено различен. Страшен шок беше, да те видя как стоиш там, когато очаквам да видя Джордж или Фред, или Еди. Естествено, помислих си, че трябва да си Джордж или Фред, или Еди и че очите ми пак ми играят номера. Трябва да си по-внимателен. Постави се на мястото на ближния. Помисли как ще се почувстваш тогава.

Бях изненадан.

— Да не би да познаваш Джордж, Еди и Фред?

— Разбира се. Прекрасни хора.

— Знаеш ли, че са похитители?

— Може и да са похитители в свободното си време. Срещнах ги в Храма на новата зора. Там са черковни настоятели и всички в паството високо ги ценят. Еди ми зае своята книга с химни на вечерната молитва вчера, след службата изпихме по една лимонада и ме поканиха да се отбия днес за обяд и за една игра голф. Чудесни хора. Няма две мнения. Знаеш ли Храма на новата зора, Реджи?

— Чувал съм.

— Трябва да се присъединиш към нас. Прекрасно място. Едно момиче, Мейбъл Прескът, ме заведе там. Нещо средно между религиозно сборище и лечебно заведение. Вчера се записах.

— Съвсем навреме, бих казал.

— Направо в последния момент. Бях стигнал твърде далече.

— Беше стигнал твърде далече от доста време.

— Да, но тези два дни чашата преля, ако ме разбираш. Наистина, абсолютно невероятно. Живеех си най-спокойно, както винаги, без едничка грижа на тоя свят, пийвах тук, сръбвах там, и изведнъж върху бедната ми глава се засипаха удари. Направо ме смляха.

— Да?

— Уверявам те. Точно както ми каза Мейбъл. Стигнах точно до границата. Първо очите ми излязоха от строя. Симптомите бяха доста странни. Започнах да виждам астрални тела. Досаждали ли са ти

някога астрални тела, Реджи? Абсолютно неприятно. Подават си главите иззад столовете.

— И за какво го правят?

— Откъде да знам. Някаква прищявка вероятно.

— Може би просто хоби.

— Наречи го хоби, ако искаш. Както и да е, правят го. Моето поне го правеше. Беше астралното тяло на едно дете — звезда на име Джоуи Кули. Случи се в твоята вила в Градината на Хесперидите. Беше се курдисал точно зад стола. Като казвам той, имам предвид, разбира се, неговия дух или призрак.

— Разбирам.

— И аз го разбрах. Направо ми изкара акъла. Но сигурно щях да го подмина, като погледна на случая като на моментна слабост, ако не беше това, което се случи на следващия ден. Сега, Реджи, старче, ще ти кажа нещо, в което няма да повярваш. Вчера сутринта трябваше да дам урок по дикция на същия този Джоуи Кули. След първоначалното естествено смущение да видя от плът и кръв познатия ми дух, или призрак, започнахме. Викам му: „Какво ще правим, младежо, с тия твои ужасни «о»-та. Я кажи: Осем оки овес за овена, който от снощи още се пощи.“ И знаеш ли какво го чух, мога да се закълна в това, да казва?

— Какво?

— Че той си ти! Представи си само! „Може да ти е любопитно да знаеш, вика, че аз съм братовчед ти Реджи Хевършот“.

— Така ли?

— Абсолютно вярно. „Да ти кажа, между другото, вика, че аз съм братовчед ти Реджи Хевършот“.

— Гледай ти.

— Именно. Веднага разбрах какво означава това. Не стига, че очите ми сдадоха багажа, ами сега и ушите ми отиваха на кино. Е, мога да разбера кога съм победен. Запътих се право към Храма на новата зора и поисках формуляр за постъпване. Та ето как се запознах с Джордж, Фред и Еди. Къде са те, между другото?

— Споменаха, че ще ходят на църква.

— А-а. Имали са предвид храма. Сутрешната молитва започва в единайсет. Най-добре да ида при тях. А сега ми кажи, Реджи, как, за

бога, си се... — той спря и започна да души. — Хей, подушваш ли нещо да гори?

Подуших и аз.

— Да, май подуш... Какво ти става? — той беше направил внезапен скок и сега отстъпваше бавно, ококорил очи и с изплезен език.

После май се постегна.

— Нищо, нищо. Само малка криза. Лек намек за старите проблеми. Предполагам, известно време мога да очаквам подобни неща. Нали си спомняш, че говорихме за астралното тяло на Джоуи Кули? Е, пак се появи точно зад теб. Не го окуражавай. Преструвай се, че не го забелязваш.

Обърнах се. Хлапето Кули стоеше на прага с димят тиган в ръка, от който се носеше ужасна миризма на изгорели наденички.

— Хей — каза той.

— Отново гласове — промълви Еджи, като трепна. — То проговори.

— Хей, май не се оправям добре с тия наденички — каза хлапето. — Някак си се спаружват и изгарят. Охо, кой е това?

Опитах се да го предупредя с поглед.

— Нали не си забравил учителя си по дикция? — рекох многозначително.

— А?

— Вчера сутринта. Твоят учител по дикция. Човекът, който дойде да ти преподава дикция.

— А-а, вярно. Вярно. Да, моят учител по дикция. Спомням си. Как си, учителю по дикция? Как е хавата?

Еджи пристъпи осторожно.

— Ти истински ли си?

— Предполагам.

— Имаш ли нещо против, ако те ръгна?

— Давай.

Еджи го направи и си отдъхна облекчено.

— А-ах! Не че не ти вярвах. Само че... Абе, всичко е така у плетено — каза малко кисело. — Искам да кажа, понякога си истински, понякога не си. Май липсват установени правила. Както и да е, не виждам какво правиш тук.

— Опитвам се да си сготвя малко наденички, но изглежда не го правя много добре. Можеш ли да готвиш наденички?

— О, да. В училище бях спец. Можех да опържа наденичка на върха на молива. Искаш ли да дойда и да ти помогна?

— Наистина ли?

— Разбира се.

Той тръгна, а аз скочих и го спрях, като го сграбчих за сакото. Досега говорихме за други неща и бях забравил, че това е мъжът, който праметна Ан, като разтури подло годежа.

— Стой! — викнах. — Преди да тръгнеш, Егремонт Манеринг, искам пълно обяснение.

— За какво?

— За долното си поведение.

Изглеждаше озадачен.

— Какво искаш да кажеш. Не съм се държал долно.

— Ха! — изсмях се остро. — Годежът ти е развален, нали така? Изклинчил си от брака с Ан, нали така? Ако не наричаш това долно, да спечелиш любовта на едно момиче и после да кажеш: „На ти си куклите, дай си ми парцалките“, то друг ще го нарече! Ти какво ще кажеш, млади ми Кули.

— Звучи ми доста долно.

— Както би прозвучало и на всяко доблестно дете — казах.

Еджи гледаше в недоумение.

— По дяволите, всичко това няма нищо общо с мен.

— Ха! Чу ли това, Кули?

— Искам да кажа, че не аз развалих годежа. Ан го направи.

Зяпнах.

— Какво!

— Разбира се.

— Тя е развалила годежа?

— Именно. Снощи. Аз се отбих да ѝ кажа, че съм се присъединил към Храма, и тя ме чупи. Много нежно и по най-деликатен начин, но все пак ме чупи. И ако искаш да знаеш каква мисля, че беше причината, спомни си какво ти казвах преди няколко вечери на онова парти. Ти ме подканяше да се откажа от пиенето, а аз ти казах, че ако го направя, Ан ще ми тегли шута, защото се хвана с мене, само за да ме превъзпита. Следиш ли психологията, Кули?

— Разбира се.

— Ако едно момиче се сгоди за някой тип, за да го превъзпита, а той вземе, че се превъзпита сам, това я кара да се чувства глупаво.

— Ами да. Точно това стана в „Любовници в беда“.

— Именно. Хайде сега, млади ми Кули. Напред към наденичките!

Още веднъж сграбчих сакото му.

— Не, стой! Стой! Още няма да тръгваш, Еджи. Ти не вникваш в същината.

— Какво искаш да кажеш с тая същина?

— Имам предвид извънредната ситуация. Когато Ан те е чупила снощи, все още сама си е изкарвала хляба. Днес е на улицата. Работата ѝ пропадна. Случайно разбрах, че малко или много е в безизходица. Така че някой трябва да се погрижи за нея. В противен случай единственото, което стои между нея и опашката за безработни, е мястото на сестра в зъболекарски кабинет.

— О, не!

— Не, ама да. Ще трябва да носи бяла престилка и да казва: „Мистър Бъруош ще ви приеме сега“.

— Това няма да ѝ хареса.

— Направо ще ѝ е противно.

— Ще се чувства като птичка в позлатена клетка.

— Точно като птичка в позлатена клетка. Така че има само едно нещо, което може да се направи. Трябва да ѝ кажеш, да те приеме отново.

— О, не мога да направя това.

— Разбира се, че можеш.

— Не мога. Има пречки от техническо естество. Истината, старче, е, че веднага след като Ан ми показа пътя снощи, аз изприпках при Мейбъл Прескът и сега съм сгоден за нея.

— Какво!

— Да. И тя не е момиче, за което можеш да се сгодиш и на следващия ден да кажеш, че си си променил решението. Тя е... хм... бих казал малко докачлива. Истинска кралица, забележи, и аз я обичам лудо, но докачлива.

— О, по дяволите!

— Най-доброто, на което мога да се надявам, ако й кажа, че има промени в програмата, е да ми извие врата и да играе добро върху останките ми. Я слушай — сети се той, — Ан си е добре. Защо да не си остане бавачка на нашия майстор на наденичките?

— Вчера я уволниха.

— За бога, май навсякъде я уволняват, а? Винаги съм го казвал. Каква е ползата да започваш работа? Само за да я загубиш.

Хлапетото Кули, което стоеше замислено и чешеше брадата си с дръжката на тигана, проговори.

— Ето едно предложение, момчета. Може и да е нищо, но нали всички работим за шоуто. Защо ти не се ожениш за Ан?

Потреперих.

— Кой, аз?

— А-ха. Нали каза, че я обичаш.

— Обича ли я? Е, това е чудесно — намеси се Еджи.

— Супер — отсече хлапетото. — Не може да е по-добре.

В този момент те забелязаха, че от мен излиза едно глухо „ха-ха“.

— Какво ти става? — попита Еджи.

— Ан няма и да ме погледне.

— Разбира се, че ще те погледне.

— Обезателно ще те погледне — подкрепи го детето. — Той е богаташ — добави, като се обърна към Еджи.

— Знам, че е богаташ. И то от ония богаташи, с които Англия с право се гордее.

— Всяка дама ще поиска да се омъжи за богаташ.

— Не мога да си представя нещо, което да събуди интереса на средната дама повече от една седмица в някой курорт.

Те като че ли съвсем бяха уредили вече нещата, но аз все още клатех глава.

— Тя няма да ме погледне — повторих. — Аз съм последният мъж на света, за който ще си помисли да се омъжи.

Дребосъкът Кули се обърна към Еджи с нещо, което бе замислено като доверителен шепот.

— Той има предвид лицето си.

— О? — каза Еджи. — О, а-а, да, разбира се. Да, сигурно.

Той се покашля.

— Не бих се тревожил за твоето лице, Реджи. Мога да те уверя, че от определени ъгли... при определена светлина... искам да кажа, че има някаква сурова честност...

— И какво значение има в крайна сметка лицето на човека? — каза Джоуи Кули.

— Именно.

— Външният вид не значи нищо. Нали и Франкенщайн се е женил?

— Така ли? — каза Еджи. — Не знам. Не го познавам. Трябва да е учил в Хароу.

— Силата и страстта. Ето това е важно — каза хлапето Кули. — Трябва само да си решителен. Иди право при нея, сграбчи я за китката, зяпни я огнено в очите и дишай тежко.

— Именно.

— И ръмжи.

— Точно, да, ръмжи — потвърди Еджи. — Макар че, като казваме „ръмжи“, не значи просто да издаваш звуци като пекинез, когото са изненадали, докато си яде кейка. Трябва да прибавиш и някоя уместна забележка.

— Правилно. Като например „Хе-е-ей, я слушай, бейби!“ Ако направи това, тя е в краката му.

— Значи, оставяме те да го свършиш, Реджи. Трябва само да я намериш. Знае ли някой къде може да е в този час?

— Ще се върне всеки момент.

— Тогава всичко е наред — потри ръце Еджи. — Ти се помотай малко и междувременно си изглади ръмженето, старче, докато аз навестя кухнята с младия Златокоско и му покажа как се готвят наденички, които неговото астрално тяло да оцени високо. Идваш ли, хлапе?

— Тук съм, друже. Да тръгваме.

Те се оттеглиха по посока на кухнята. Аз тръгнах бавно по алеята и накрая се спрях, загледан тъпо към шосето. Скоро видях приближаваща се кола с Ан на волана.

Излязох на шосето и тя удари спирачките с уплашен писък.

— *Реджи* — викна тя.

Беше изненадана, разбира се. Не я виня. Вероятно аз бях последният човек, на когото тя е очаквала да налети.

— Реджи!

— Здравей, Ан.

Тя излезе бавно от колата и ме изгледа с недоумение. Лицето ѝ леко порозовя, после леко пребледня и после пак започна да порозовява. Какво ставаше с моето през това време, не мога да кажа. Несъмнено е изглеждало отвратително.

Последва дълго мълчание. После тя каза:

— Обръснал си си мустаците.

— Да.

Ново дълго мълчание. Гледах я измъчено и безнадеждно, както младият Джоуи Кули би гледал наденичка, ако между тях имаше непреодолима преграда. Защото знаех, че нямам никакъв шанс. Всичко, което ми бе казала в Кан преди две години, когато прекъсна връзката, се върна в съзнанието ми. Никое момиче не може да приеме мъж, отговарящ на описанието, което тя ми бе дала в ония няколко напрегнати мига, последвали непосредствено сблъсъка на запалената ми пура с врата ѝ.

Тя отново заговори.

— Какво... — започна и мисля, че щеше да добави „правиш тук?“, но спря. От лицето ѝ повя хлад. — Ако си дошъл да ми блееш за Ейприл Джун, тя си тръгна отдавна. Сигурно ще я намериш у дома ѝ.

Това ме раздразни.

— Не съм дошъл да ти блея за Ейприл Джун.

— Наистина ли?

— Изобщо нямам намерение да блея за дамата, която спомена.

— О, така ли? Но из клубовете се носи слух...

— По дяволите клубовете и проклет да е слухът, който се носи — изсмях се аз с едно от моите резки „ха-ха“. — Ейприл Джун!

— Защо произнасяш „Ейприл Джун“ по тоя начин?

— Защото това е единственият начин, по който мога да го произнасям. Ейприл Джун е флърца.

— Какво!

— Нарези я на филийки, и пак ще си остане въздух под налягане.

Ан повдигна вежди.

— Реджи! Жената, която обичаш?

— Не я обичам.

— Но аз мислех...

— Сигурно си мислела. Но аз не мисля. Цялата история е надута.

Бях нервиран. Тия тъпотии за любов към Ейприл Джун можеха да накарат всеки да кипне. Имаше само едно момиче, което обичам — или, сега вече го разбирах, което изобщо някога съм обичал. А именно, въпросната Ан.

За пръв път, откакто бяхме започнали този разговор, тя се усмихна.

— Е, думите ти са музика за слуха ми, Реджи, но не можеш да ме виниш, че съм малко изненадана. След начина, по който бълнуваше за нея преди два дни...

— Много може да се случи за два дни.

— Аз ли не го знам! И какво се случи?

— Няма значение.

— Само попитах. Както и да е, слава богу, че си я разбрал. Значи, вече да не те мисля.

Потреперих и гласът ми стана гърлен.

— Тревожеше ли се за мен, Ан?

— Разбира се, че се тревожех за теб.

— Ан!

— Щях да се тревожа за всеки, който мисли да се жени за Ейприл Джун.

— О? — сконфузих се и отново настъпи мълчание.

Тя погледна към шосето.

— Очаквам кола.

Кимнах.

— Знам.

— Да не си станал ясновидец?

— Не. Говорих с хлапето Кули.

— Какво? Но ти не познаваш Джоуи Кули.

Едва не се изсмях при тия думи.

— О, познавам го.

— Откога? Откъде?

— Заедно ни правиха зъбите онзи ден и се сдушихме в чакалнята на Зизбаум-Бъруош.

— О, разбирам. И сега сте си говорили? Реджи, все още нищо не разбирам. Как, за бога, попадна тук? Смятах, че си дошъл да търсиш Ейприл Джун, но ти казваш...

Ударих му едно бързо мислене.

— Случайно бях излязъл да се повозя на моторетката, видях го и спрях да убия малко време.

— Искаш да кажеш, че е бил тук, на пътя?

— Да.

Изглеждаше разтревожена.

— Надявам се, че не скита из целия район. Трябваше да стои в къщата, докато се върна.

— Сега е вътре. С Еджи действат в кухнята.

— Еджи? Еджи не е тук?

— Да, тук е. Дойде да прекара деня с някакви негови приятели.

— Разбирам. В началото ми прозвуча невероятно. Говори ли с него?

— Да.

Тя заби поглед в земята и взе да рови с крак бетона. Имаше вид на човек, на който му се иска да ритне камък, ако има камъни за ритане.

— Той каза ли ти...?

— Да.

— О, значи знаеш и за това? — тя се засмя, макар и не особено весело. — Е, беше много прав, Реджи, като каза, че много може да се случи за два дена. Откакто те срещнах на онова парти, развалих годежа си и два пъти загубих работата си.

— И аз така разбрах. — После се поколебах. — Не си в много розово положение, нали, Ан?

— Да, има нещо такова.

— Имаш ли пари?

— Не много.

— Идея за някаква нова работа?

— Във всеки случай не нещо заслепително.

— И какво ще правиш сега?

— О, ще се оправя.

Прокарах пръст по вътрешната част на яката си. Нещо ми казваше, че няма смисъл, но все пак реших да се пробвам.

— А би ли помислила евентуално да се омъжиш за мен?

— Не.

— Така си и мислех.

— Защо?

— О, просто си мислех, че не би го направила.

— Е, прав си бил. Не обичам да приемам милостиня.

— Какво искаш да кажеш с това „милостиня“?

— Ами това, което ми предлагаш.

— Не разбирам за какво ми говориш?

— О, да, Реджи, разбираш. Не си се променил. Казах ти, че имаш сърце от злато и ти си си все същият сладур, какъвто беше и преди. Жал ти е за мен.

— Нищо подобно.

— О, да. И не казвам, че не го оценявам. Много мило от твоя страна и тъкмо в твоя стил. Но гордостта на Банистърови е нещо непоколебимо. Не, няма да се омъжа за теб, Реджи. Бог да те благослови все пак и благодаря, че ми предложи.

Тя се разтърси леко, като куче, което излиза от вода. Като че ли се освобождаваше от цялата тая дивотия за брак с мен. „Добре, приключихме с тоя въпрос“, ето това означаваше жестът ѝ.

После премина на други теми.

— Не каза ли, че Джоуи е в кухнята?

— Беше се запътил натам, когато го видях за последен път.

— По-добре да ида и да му кажа, че колата малко ще закъснее, в случай че се безпокои. Не че мога да си представя нещо да обезпокои младия Джоузеф. Не бих го нарекла невротично дете. Наемам му кола да го закара у дома в Охайо, защото трябва бързо да се измъкне оттук. Чете ли вестника тази сутрин? Онова интервю?

— О, да.

— Това ще е краят му на екрана, бедното дребосъче.

— На него май не му пука много.

— Радвам се.

— Всъщност, той е на седмото небе. Иска да се върне обратно при майка си. Тя готви пържено пиле по южняшки.

— Знам. Често ми го е казал. Е, ще може да тръгне веднага, щом пристигне колата. Хората от гаража ще я докарат.

Тя въздъхна леко.

— Ще ми липсва, пустият му Джоузеф. Неприятно е, когато хората си отиват от живота ти, нали?

— А когато се върнат, какво?

Тя ме изгледа изпитателно.

— Е, малко е смущаващо понякога. Странно е, че се срещнахме отново, Реджи.

— Направо да пукнеш от смях, а?

— Нямах предвид точно това... Е, довиждане.

Тя се спря доста рязко и подаде ръка. Тук, разбира се, ако исках, можех да използвам прекрасната възможност да я сграбча за китката; да я зяпна огнено в очите и да дишам тежко, както ме бе посъветвало хлапето Кули. Твърде възможно е да бе прав, че тази процедура ще докара рибата в тигана — никой не може да каже, че не е интелигентно дете — но аз не го послушах. Беше ме връхлетяло някакво отвратително, унило, сиво, безнадеждно чувство.

— Довиждане — промълвих.

Тя издаде кратък задавен вик.

— Реджи!

Гледаше ме втренчено, дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Не можех да разбера защо. Хвърлих бърз поглед към жилетката си. Беше си наред. Погледнах надолу към краката. И панталона си беше наред. Също и чорапите. И обувките.

— Реджи! Какво е това на главата ти?

Не беше шапката ми, защото нямах шапка. Попипах с ръка и разбрах.

— Хей, я гледай! — рекох. — Кръв, за бога.

Тя сочеше към канавката. Имам чувството, че беше малко нещо разстроена.

— Какво е това?

Погледнах натам.

— А, това ли? Останки от една моторетка.

— Твоята ли?

— Е, аз я карах.

— Ти... ти си катастрофирал?

— Да, малко се изтърсих.

Физиономията ѝ се покри с някаква зеленикава бледнина. Очите ѝ щяха да изхвъркнат, а и гласните ѝ струни нещо не бяха наред. Тя изкътка като кокошка и пристъпи към мен с прострени ръце, като че го правеше слепешката.

— О, Реджи, скъпи! Можеше да се убиеш, Реджи, миличкият ми! Можеше да се убиеш! Можеше да се убиеш!

И тук зарови лице в ръцете си и избухна в нещо, което би могло да се нарече неконтролируем хлип.

Онемях — а) от думите ѝ, б) от поведението ѝ. Нито едното, нито другото съответстваха на доскорошното ѝ отношение.

— „Скъпи“ ли каза? — опипах почвата.

Тя вдигна лице. Още бе зеленикаво, но очите ѝ светеха като... е, повече като звезди, отколкото всичко друго, за което се сецах.

— Разбира се, че казах „скъпи“.

Продължавах да опипвам почвата.

— Но ти не ме обичаш? Или, по някаква случайност ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам, глупчо глупав.

— Но в Кан каза...

— Остави сега Кан.

— Но преди малко...

— И преди малко остави.

— Да не би да искаш да кажеш — просто трябваше да проверя фактите, — да не би да искаш да кажеш, че ще се омъжиш за мен, в края на краищата?

— Разбира се, че ще се омъжа за теб.

— Страхотно!

— Да не мислиш, че ще те оставя да се развяваш сам след всичко това. Не ми пука дали се жениш за мен от съжаление или по милост.

Казах нещо така остро и язвително за съжалението и милостинята, и така неподходящо за деликатните женски уши, че дори и наред вълната от чувства, тя подскочи като ужилена. После заговорих.

Сигурно ви се е случвало да извадите запушалката от бутилка шампанско и да видите как течността излиза на пяна. Е, в тази ситуация приличах на въпросната бутилка, на която някой е извадил тапата. Отворих си устата и излях всичко, което бе изпълнило душата ми. Като правило не ме бива много по наливното красноречие, но този път успях. Освободих се от всичко, което бях задържал. Не спрях нито за миг. Казах и това, и онова, и тъй нататък, и прочее, като в същото време я целувах обилно.

И тогава, директно, право и непосредствено в средата на моя екстаз, ако това е думата — всъщност, в момента, когато я целувах за четиридесет и пети път — между нас се изпречи една смразяваща мисъл, а именно че сега, когато всичко беше поставено на твърда основа, тя, разбира се, ще очаква от мен да се върна с нея в Холивуд и там да подготвим предстоящото бракосъчетание.

Холивуд, забележете, където полицията, както предполагах, сега поставя засади и ще прокара града през иглени уши, за да ме открие.

Как, по дяволите, да ѝ обясня, че трябва да я оставя и да тръгна към Чиликот, Охайо?

Искам да кажа, какво оправдание можех да измисля? Как да я накарам да повярва в това внезапно страстно мое желание да замина за Чиликот, Охайо? Все пак, трябваше да ѝ го заявя. И тя сигурно щеше да си помисли, че съм смахнат и да разтури връзката, в случай че е заразно.

Тогава изведнъж се сетих. Трябва да призная, че не ми харесваше идеята хлапе в невръстната възраст на Джоуи Кули да пропътува целия този път само. Ще прозвучи плитко, разбира се, но...

Осъзнах, че тя ми говори.

— Ъ-ъ?

Лек полъх на нетърпение от нейна страна. Това си е старата Ан.

— Не ме ли слушаше?

— Ужасно съжалявам. Разсеях се за миг.

— Е, слушай, скъпото ми шантаво глупаче, защото е важно. Става дума за младия Джоузеф.

— О, да?

— Нещо ми хрумна току-що. Той е такъв бръмбазък. Не мисля, че трябва да го пускаме на дълъг път съвсем сам. Така че...

Сърцето ми подскочи като съомга в размножителен период.

— Искаш да отида с него?

— Ще го направиш ли?

— С удоволствие!

Въздухът се напълни с медени камбанки. Бях спасен. Няма да има досадни обяснения... Няма да има заявления... Няма да има разтуряне на брака поради безумие на едната от договарящите се страни...

Целунах я още много пъти.

— Ти си ангел, Реджи — каза тя. — Не знам колко мъже биха били толкова себеотдайни и така грижовни.

— Дребна работа — отвърнах аз. — Дребна работа.

— Мисля, че трябва да тръгвате колкото се може по-бързо.

И аз мислех така. Целунах я отново.

— После можеш да се върнеш в Холивуд...

— Не — отсякох. — Ще се срещнем в Ню Йорк.

— Защо?

— Така ми се иска.

— Може би ще е по-добре.

— Много по-добре.

Целунах я отново, като ги закръглих, бих казал, на около сто. После, хванати за ръка, тръгнахме по алеята, водени от уханието на наденички, което ми говореше, че Еджи не е преувеличил кулинарните си способности, и че малкият Джоуи Кули усърдно се запасява за новия ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.